

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7 Mart '96, Sayı:5, Fiyatı: 30 000 TL.

Alanlar, Barikatlar, Devrimci Şiarlar...

Öğrenci Gençlik Ayakta!

**Büyük Anti-faşist Halk
Direnişi Birinci Yılında**

**Gazi Halkı
Yargılanamaz!**

● Sayfa 2

**'96'ya Girerken
Sol Hareket**

Yeni bir yılın başında
Sol Hareketinde Durum

'96'ya girerken komünist hareket
Parti Yılı Sürüyor

● Orta Sayfa

**EKİM'den:
MLKP'deki
Gelişmeler
Üzerine**

● Sayfa 17

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

**Kadın Kendisini
Mücadele İçinde
Gerçekleştirecektir**

● Sayfa 18

Almanya'da tersane
işçilerine saldırı
**Vulkan işçileri
tensikata karşı
direniyorlar**

● Sayfa 21

Gazi'nin Hesabı Barikatlarda Sorulacak!

Herşey, bu ülke tarihinin yabancı olmadığı devlet provokasyonlarından birinin Gazi'de yaşanmasıyla başladı. Emekçi mahalle halkının uğrak yerleri olan bazı kahvehanelerin, en kalabalık oldukları bir gün ve saatte (pazar-maç saati) ağır silahlarla taranıyor. Kitle katliamına dönük bu saldırıda bir çok insan yaralanırken, yaşlı bir Alevi hayatından oluyordu.

Haberin mahalle halkı arasında yayılmasıyla hareketlendi ortalık. Önce, öfkeleri yüzlerinde korlaşmış insanlar kızgın lavlar gibi aktı sokaklara. Hızla büyüyen kalabalıktan yükselen "Katil devlet!" ve "Katiller karakolda!" sloganları başlattı isyanı. Çeşitli ulus ve mezheplerden işçi ve emekçilere kucak açmış Gazi mahallesi, sanki, yılların biriktirdiği öfke ve tepkileri kusan bir yanardağı gibi patladı. Gazi'nin emekçi halkı, genç, yaşlı, kadın, erkek, Türk, Kürt, Alevi, Sünni...

topyekün karakola yöneldi. Önlerine polis panzerleriyle çıkılan emekçi halk, daha güçlü bir direnişe hız vermek üzeri geri çekildi. Akşam saatlerinde tekrar yürüyüşe geçildi. Yürüyüş sırasında devletin kolluk güçlerine ve faşist uşaklarına ait bir çok araç ve işyeri tahrip edildi. Polisler taş ve sopalarla dışarıya bir çatışmaya girildi.

Ve devrimcilerin önderliğinde kuruldu ilk barikatlar. Saflar netleştirildi. Bir cephede düzen güçleri, diğer cephede emekçiler, devrimciler kıyasıya bir mücadeleye girişti. Gazi emekçileri ve çatışmayı duyup da Okmeydanı, Kağıthane, Alibeyköy, Güzeltepe gibi emekçi semtlerinden Gazi'ye akan yüzlerce insan barikatlarda devrimcilerle birleşti. Emekçi halkın üzerine kurşun yağdıran düşman taş ve molotoflarla geri püskürtüldü. Gazi Büyük Halk Direnişi'nin ilk şehitleri

düştü toprağa. Şaha kalktı katil sermaye devletine karşı isyan. Devlet güçleriyle açık bir savaşımın sürdüğü Gazi sokaklarına barikatlar yayılırken, başta İstanbul'un emekçi semtleri olmak üzeri Türkiye'nin her yerinden protesto gösterileri yükseldi. Buralarda da sermaye devletin kolluk güçleriyle militan çatışmalara girildi, bir çok yerde barikatlar kuruldu. 1 Mayıs Mahallesi'nde yeni şehitler verildi.

Devlet, Gazi'ye yığıldığı tüm polis ve ordu gücüne rağmen, direnişi terörle bastıramayacağını; Gazi'li emekçilerin isyanını, sosyal-demokratlardan Alevi ağalarına, medyadan devlet partilerine dek tüm resmi ve gayri resmi sözcülerinin telkinleriyle yatıştırılamayacağını anlayınca geri adım atmak zorunda kaldı. Katil sermaye devletine karşı tavizsiz ve militan bir tarzda savunulan

barikatların gücü karşısında yenilgiyi tadan düşman polis kuşatmasını ve zaten uygulatılamamış olan sokağa çıkma yasağını kaldırdı. Gazi şehitlerinin cenazelerinin Gazi Mezarlığına kaldırılmasını kabul etmek zorunda kaldı.

Zafer, bedel ödemeyi göze alarak, devlete ve onun kolluk güçlerine yönelen dışarıya bir sokak savaşımını başlatan yiğit Gazi direnişçilerinin oldu. Gazi Büyük Halk Direnişi'nin şehitleri ise işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak. Utanmazca Gazi halkını yargılamaya kalkan Gazi şehitlerinin katili faşist sermaye devletin hesabı ise barikatlarda sorulacak!

Gazi katliamının sorumlusu sermaye devleti!

UNUTMA! HESAP SOR!

Haydi Gazi ruhunu kuşanmaya! Haydi işçi-emekçi barikatlarına!

Gazi ve 1 Mayıs Şehitleri Onurumuzdur!

**Ali Yıldırım
Dilek Sevinç
Dinçer Yılmaz
Fevzi Tunç
Fadime Bingöl
Genco Demir
Hakan Çabuk
Hasan Ersürer
Hasan Gürgen
Hasan Sel
Hasan Tüyan
Halil Kaya
Hüseyin Bilal
İsmail Baltacı
İsmihan Yüksel
Mehmet Gündüz
Mümtaz Kaya
Reis Kopal
Sezgin Engin
Zeynep Poyraz**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:5 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

CEYLAN Matbaacılık
0 (212) 517 00 81
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Terör ve baskı komünistleri yıldırıamaz, mücadele sürüyor, sürecek!

Proletaryanın bağımsız ihtilalci partisini kurmak misyonunu kuşanmış biz komünistler, her geçen gün devrimci faaliyet kapasitemizi artırdığımız ve bunu açık alan üzerinden de hissettirdiğimiz bir dönemde, sermaye düzeninin yoğunlaşan saldırılarıyla karşılaşmamız kaçınılmazdır. Bu sefer de devfât, SY Kızıl Bayrak'ın 4. sayısını toplamakla kalmadı. Gündemi sarsan militan öğrenci eylemlerinin içinde aktif olarak yer alan çalışanlarımızdan Canan Kaya 1 Mart günü gözaltına alındı. 5 Mart'ta ise Hasan Ceyhan adlı çalışanımız ve Cüneyt adlı okurumuz Esenyurt emekçilerinin bir gösteriye hazırlandığı bir sırada gözaltına alınarak, Esenyurt Jandarma Komutanlığı'nda 1 gün

işkenceye tabi tutuldu.

Büyük illerden giderek çevre illerine de yayılmayı başaran devrimci etkinliğimiz düşmanın da gözünden kaçmıyor. Antakya'da afiş faaliyeti sırasında iki çalışanımız devletin kolluk güçlerinin saldırısına uğrayıp, işkenceli sorgulardan geçiyor. Bu olay üzerine yoldaşlarımızın Antakya'da örgütledikleri kitlesel protesto eylemlerinin ayrıntılarını sayfalarımızda bulacaksınız.

Son dönemde gözaltına alınan tüm yoldaşlarımız gibi biz de: "Terör ve baskı komünistleri yıldırıamaz, mücadele sürüyor, sürecek!" diyor ve sosyalizmin kızıl bayrağını taşımanın onuruyla yolumuzda ilerliyoruz.

Alanlar, Barikatlar, Devrimci Şiarlar... Öğrenci Gençlik Ayakta!

İçinden geçtiğimiz günler, öğrenci gençliğin kitlesel ve militan mücadelesine sahne olmaktadır. Binlerce genç "Haraçları Ödemiyoruz!", "Polis-Jandarma Okullardan Defolsun!", "Gerici-Faşist Eğitime Hayır!", "Kırlı Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!" gibi şiarlar altında herkese eşit, bilimsel ve parasız eğitim hakkı için kavga bayrağını yükseltmiş bulunuyor.

Eğitimde özelleştirmeye ve haraçlara karşı düzenlenen 4 Şubat-Taksim ve 5 Şubat-Kızılay mitingleriyle hız alan kitlesel gençlik eylemleri, 29 Şubat'ta Beyazıt meydanının binlerce öğrenci tarafından zaptedilmesi ve İ.Ü. Hukuk fakültesinin işgal edilmesiyle doruğa ulaştı.

Tümüyle haklı talepler üzerinde yükselen bu mücadelenin kararlılığı ve militanlığı karşısında son derece rahatsız olan sermaye devleti hemen karşı saldırıya geçti. Geniş kitlelerin öğrenci gençliğin talep ve mücadelesine artan sempatisi karşısında, medya aracılığıyla iğrenç bir karalama kampanyası başlatıldı. Eylemci gençler, ülkeyi '80 öncesi "kargaşa ortamı"na geri götürmek isteyen "kışkırtıcı", "terörist" ve "provokatör"ler ilan edildi. Böylece devlet terörüne meşru bir zemin yaratılmaya çalışıldı.

Ne var ki öğrencilerin üzerine copları, köpekleri ve silahlarıyla yürüyen sermayenin kolluk güçleri karşılarında kararlıca direnen ve dış çatışan bir gençlik buldular. 12 Eylül darbesiyle ezilmiş, faşist-gerici eğitim politikalarıyla sindirilmiş gençlik hareketi, önündeki bendleri yıkmaya, militan mücadelenin yolunu açmaya başlamıştır artık. Herşeyden önemlisi, eylemler geçmiş dönemin aksine devrimci yapıların dar çevreleriyle sınırlı kalmamış, geniş öğrenci kitlelerini kucaklayabilmiştir. Liseli gençlik hareketi üniversite gençliğiyle eylem alanlarında buluşmuş, ortak bir mücadelenin geliştirilmesinin koşulları bizzat bu mücadele içerisinde yaratılmıştır.

Gençlik hareketinin ekonomik-demokratik taleplerle sınırlı çerçeveyi zorlamaya başladığını ve kendisine devrimci bir kanal aradığını gösteren en çarpıcı olgu ise son eylemlerde yoğun bir tarzda atılan "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganları oldu. 29 Şubat'ta kıvılcık bayraklar ve devrimin, sosyalizmin şiarlarıyla Beyazıt alanını zapteden ve Hukuk fakültesini işgal eden öğrenciler, daha sonra işgalcilerle dayanışma eylemleri sırasında da kırıntı değil, dünyayı istediklerini haykırdılar.

Kuşkusuz bu kadarı bir başlangıçtır ve henüz güçlü bir devrimci gençlik hareketinin yaratılması için yetersizdir. Öğrenci gençlik önümüzdeki dönemde özelleştirme saldırısının yalnızca kendisine karşı değil, bir bütün olarak işçi sınıfına ve emekçi kesimlere yönlendirilmiş bir silah olduğu bilinciyle hareket etmelidir. Kaldı ki sömürgeci sermaye devletinin ezilen sınıf ve uluslara ve onların gençliğine yönelttiği saldırı özelleştirme ile sınırlı değildir. Bu saldırı yıkıcı etkileri muazzam olan topyekün bir saldırdır. Ve ancak topyekün bir karşı koyuşla geri püskürtülebilir. Öyleyse öğrenci gençlik herşeyden önce sesini yoğun bir sömürü ve terörle ezilmeye çalışılan işçi hareketi ile birleştirmeli, kirli bir savaşla imha edilmek istenen kardeş Kürt halkıyla dayanışma bayrağını yükseltmelidir. Haraçların kaldırılması ve eğitimde özelleştirmenin durdurulması için verilen mücadelenin, kararlılığından hiç bir şey yitirmeksizin süreklileştirilmesi son derece önemlidir. Ancak en az onun kadar önemli olan mücadele okullarının devlet terörüne, kirli savaşa, işçi ve emekçilere karşı uygulanan ekonomik-politik saldırılara, emperyalist köleliğe ve tüm bunların kaynağında yatan sermaye düzenine çevrilebilmesidir.

Diğer yandan ise, bu yıl ilk ve orta öğretimde yasallaştırılan katkı payı uygulamasına ve üniversite har(a)çlarına yapılan yüksek orandaki zamlara karşı verilen mücadele yalnızca liseli gençlik ile üniversite gençliğin ortak sorunu değildir. Saldırı bizzat işçi ve emekçi sınıflara yapılan bir saldırdır. İşçi-emekçi aileler çocuklarını okutamaz duruma düşürülmüş, bin bir zorluğa katlanarak çocuklarını okutmaya çalışanların ise sefaleti daha da katmerlenmiştir. Bu soyguna karşı durmak, ancak işçi ve emekçi kesimlerin öğrenci gençlik hareketine aktif desteğini sunmasıyla mümkündür. Gençlerin tümüyle meşru ve haklı mücadelesine şiddetle saldıran, onları cop ve tekmelerle öldüresiye döverek yaka paça gözaltına alan, işkencelerden geçiren, kaybettiren sermaye devleti karşısında işçi-emekçi sınıfların militan protestolarını bulmalıdır. Gençliğe sahip çıkmak, geleceğe sahip çıkmaktır!

Gençlik gelecek! Gelecek sosyalizmdir! Sermaye devletinin topyekün saldırısını püskürtmenin tek yolu sermayeye karşı devrim cephesinde birleşmektir!

MGK ve TÜSİAD Hükümeti

24 Aralık seçimlerinden bu yana yaklaşık ikibuçuk aylık bir süre geçti. Bu ikibuçuk aylık süre boyunca yeni hükümetin kurulması sorunu burjuva siyasetinin ana gündem maddesi oldu. Bu yazının yazıldığı tarihte, DYP ve ANAP yeni bir koalisyon üzerinde anlaşmış gözüküyorlar. Eğer yeni ve sürpriz bir sorun çıkmazsa, bir kaç gün sonra ANAYOL hükümeti kurulmuş olacak.

Mevcut koşullarda büyük sermayenin çıkarları açısından da en uygun seçenek bir ANAYOL hükümetidir. Özelleştirme başta olmak üzere işçi ve emekçilere yönelik bir dizi yeni saldırının gündemde olduğu, Gümrük Birliği sürecinin işlemeye başladığı, işçilerin, kamu emekçilerinin, Kürt emekçi halkının, Alevi kökenli emekçi kitlelerin ve öğrencilerin arasında huzursuzluk ve mücadeleye isteğinin giderek yaygınlaştığı bugünkü koşullarda, büyük sermayenin ihtiyaç duyduğu hükümet bileşimi, bu sürecin ihtiyaçlarını asgari ölçüde de olsa karşılama yeteneğine sahip olmalıydı. Böyle bir hükümet tüm bu saldırıları az-çok bir uyum içinde gerçekleştirebilmeliydi ve ikinci olarak da, patlama potansiyeli taşıyan bu toplumsal kesimleri asgari ölçüde de olsa birarada tutabilme yeteneği taşıyabilmeliydi. RP'nin içinde özel bir ağırlıkla yer alacağı bir hükümet bileşimi, tüm bu açılardan ciddi riskler taşıyordu. Ve tam da bu nedenle, sermaye devletinin gerçek karar merkezleri olan TÜSİAD ve MGK böyle bir alternatifte pek sıcak yaklaşmıyorlardı. Böyle bir hükümet herşeyden önce uyumlu bir saldırı hükümeti olmak anlamında güven vermiyordu. Ayrıca RP'nin içinde yer aldığı bir saldırı hükümeti, toplumsal muhalefetin yükselmesini de çok daha kolaylaştıracaktı. Tek başına RP'nin hükümette yer alıyor olması bile, muhalefeti motive eden bir unsur olacaktı.

Öyleyse ANAYOL hükümetinin kurulması niçin bu denli gecikti? Bunun pek çok nedeni var. Ama biz burada dikkatleri sorunun temel önem taşıyan bir boyutu üzerinde yoğunlaştıracakız. Yeni hükümetin kurulması süreci, komünistlerin çeşitli vesilelerle ve sık sık altını çizdikleri iki temel gerçeği bir kez daha apaçık gözler önüne sermiştir.

Birincisi, yeni hükümetin kurulma süreci de göstermiştir ki, bugün hemen tüm burjuva partilerinin birer çıkar şebekesi olmak dışında başka hiçbir anlam ve işlevi yoktur. Onların çatışma ve anlaşmazlıklarının temelinde, hükümet olduklarında nasıl bir politika izleyecekleri sorunu ve bu sorun çerçevesinde ortaya çıkan ayrılıklar yoktur. Hemen hepsinin bu sorunlara yaklaşımı bir ve aynıdır. Çıkar çatışmaları ve uyuşmazlıklar bu sorunlar çerçevesinde değil, kaynakların talan edilmesinde kimin en çok payı alacağı noktasında ortaya çıkmaktadır. İşte tüm temel sorunlarda aynı görüşlere sahip olmalarına karşın, DYP ve ANAP'ın, uzun süre koalisyon konusunda anlaşamamalarının arkasındaki temel faktör budur. "Kimin başbakan olacağı", "bakanlıkların nasıl paylaşılabileceği", "Hazine'nin ve Merkez Bankası'nın kimin denetiminde olacağı" bu partiler açısından kritik bir öneme sahiptir. Zira tüm bunlar dolaysız olarak kaynakların talanında kimin en çok paya sahip olacağı ile ilgili sorun ve anlaşmazlıklardır.

Bu "çıkar şebekeleri" kendi başlarına kalsalardı, bu talan savaşında kolay kolay anlaşabileceğe de benzemiyorlardı. Nitekim anlaşmadılar da, "birileri" tarafından anlaşmak zorunda bırakıldılar. Kimdi bu partilere "anlaşın" direktifini veren? Bu konuda çok çeşitli adresler gösterildi. Genelkurmay, rantiyeler, TÜSİAD, ABD, vb. Tümü de doğrudur ve tümü birlikte bu devletin gerçek yönetim ve karar merkezini oluşturuyorlardı. Böylece ANAYOL'un kuruluş süreci, bir başka temel gerçeğin de apaçık görülür hale gelmesini sağlıyordu. Burjuva partilerin ve onların oluşturduğu parlamentonun gerçek anlamda hiçbir karar ve iktidar gücü yoktur. Sermaye devletinin gerçek karar ve iktidar gücü MGK'dır, TÜSİAD'dır ve tüm bunların kirli çıkar ilişkileriyle sınıksız bağlı olduğu büyük emperyalist güçlerdir. Partiler ve parlamento ise, bunların kararlarını onaylayan basit bir noterden başka bir şey değildir.

Burjuva düzen içinde seçimler, parlamento vb., devletin gerçek sınıfsal karakterini gizleyen, onun üzerini örtmeye yarayan araçlardır. Bu araçlar sayesinde emekçi halkın zihninde yönetenlerin "tüm halkın temsilcileri" olduğu yanılsaması yaratılmaya çalışılır. Olağan dönemlerde burjuva düzen bu yanılsamayı yaratmayı başarır da. Ne var ki, kriz dönemleri gerçeklerin üzerindeki bütün örtülerin incelendiği, dolayısıyla tüm gerçeklerin çok daha kolay görülür hale geldiği dönemlerdir de. ANAYOL hükümeti işçi ve emekçilere yönelik azgın bir saldırıyı gerçekleştiren, kirli sömürgeci savaş en vahşi yöntemlerle sürdüren bir hükümet olacaktır. Bu parlamento TÜSİAD ve MGK'nın emrindeki bir parlamentodur ve ANAYOL'da onun emir eri olan bir hükümet olacaktır. Bu nedenledir ki bu parlamento ve bu hükümetten işçi-emekçi düşmanlığı dışında hiçbir şey beklemek mümkün değildir.

Kızıl Bayrak

Zafer, Onun İçin Savaşanların Olacaktır!

Taksim 1 Mayıs ve Ankara Kızılay alanlarından sonra, Beyazıt Meydanı da öğrenci gençliği tarafından zapt edildi. 29 Şubat günü Beyazıt Meydanı'na toplanan yaklaşık dörtbin genç eylemlerine şu sloganla başlamışlardı:

**"Taksim!-ZAFER!
Kızılay!-ZAFER!
Beyazıt!-
KAZANACAĞIZ!"**

Ve aynı günün akşamı öğrenci gençliğin militan eylemliği slogana yeni bir biçim verdi:

**"Taksim!-ZAFER!
Kızılay!-ZAFER!
Beyazıt!-ZAFER!"**
"Harçları Ödemiyoruz!"

EGK (Ekimci Genç Komünistler), TÖDEF, DÜP, Özgür Gençlik, SİP'li öğrenciler, YDG, Partizan Gençlik, DÖP, Kaldıraç, Hedef, Barikat ve Devrimci Mücadeleci Gençlik'ten oluşan Üniversiteli Öğrenciler Platformu'nun İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü önünde (Beyazıt Meydanı) gerçekleştirdiği 29 Şubat eylemi, harçlarını ödemedikleri için kayıtları yapılmayan Hukuk Fakültesi öğrencilerinin kayıtlarının yapılması talebi etrafında örgütlenmişti. Liseli gençlikten de anlamlı bir katılımın olduğu eylemlik, öğrenci hareketinin son dönem en kitlesel ve militan çıkışı oldu.

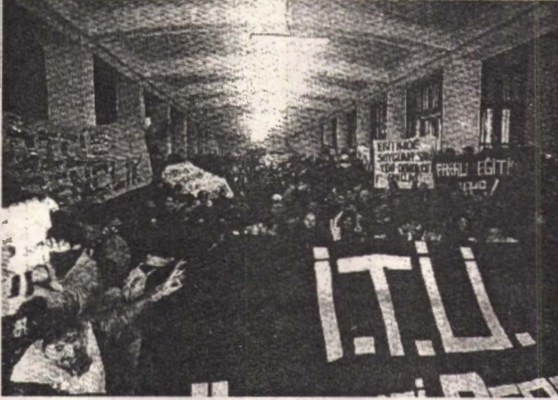
Alan açılan onlarca pankartla kızıl boyanmıştı. ÜÖP'ü oluşturan tümsiyasi grupların pankartları yanı sıra, platformun ortak pankartı, bazı kampüslerin okul imzalı pankartları görülmüyordu. Komünistler ise alanda 7 pankart taşıdılar. Alanda devrimci bir örgüte ait tek pankart; "Yaşasın İşçi-Emekçi İktidarı!" yazılı, **EKİM** imzalı pankarttı. Bu pankartın yanı sıra **EKİM-EGK** imzalı üç, **Ekim Gençliği** imzalı bir ve **Liseli Ekim Gençliği** imzalı iki pankart daha açılmıştı. Bu pankartlarda ise sırasıyla şu sloganlar yer alıyordu: "Ferman da Bizim, Üniversiteler de!", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!", "Öğrenci Birlikleri Ya Bize, Ya Çöpe!", "Özgür Bilimsel Eğitim Sosyalizmde!", "Katkı Payı ve Staj Sömürsüne Son!", "Özgür Bilimsel Eğitim İstiyoruz!"

Bir süre meydana devam eden eylemde sıkça atılan sloganlar ise şunlar oldu: "Artık Haraç Ödemiyoruz!", "Taksim! ZAFER! Kızılay! ZAFER! Beyazıt! KAZANACAĞIZ!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye!"

İşgal

ÜÖP eylem öncesi, kayıtları yapılmayan öğrencilerin kayıtlarını yaptırabilmek için Hukuk Fakültesi Dekanı ve İÜ Rektör'ü ile görüşülmesi ve bu sırada da eylemci kitlenin Hukuk Fakültesi öğrenci işleri önünde kayıtlar yapıncaya dek beklemesi kararını almıştı.

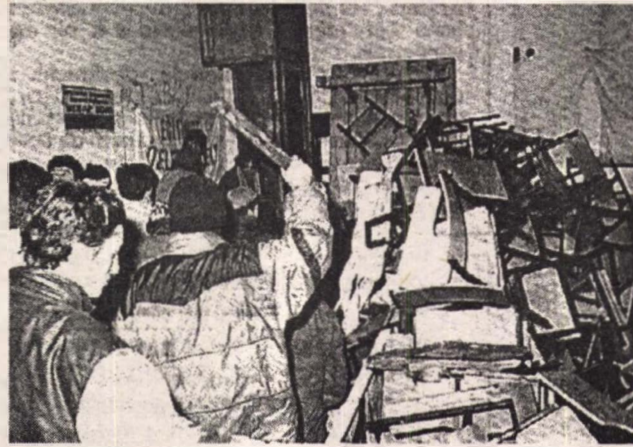
Öğrenciler yıllardır ana kapıyı kapalı tutan zincirleri parçalayarak kampüsün

içine akmaya başladılar. Zaten eylemin başından beri yüksek olan coşku ve kararlılık, ana kapının zincirlerinin kırılması ile bir kat daha arttı.

Düzenli kortejler halinde Hukuk Fakültesine giren kitle, akşam saatlerine kadar disiplinli bir şekilde devrimci sloganlar, marşlar ve halaylar eşliğinde bekledi. Bu bekleşi sırasında, eylemin ilk bölümünde pek yaygınlaşmıyan "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!" sloganı da, Ekimci Genç Komünistlerin öncülüğü ile sıkça atıldı.

Eylem komitesi, rektör ve dekanın görüşmekten kaçındıklarını, ancak harçları ödemeyen öğrencilerin kayıtları yapılmadan okuldan çıkılmayacağı açıkladı. Yapılan açıklamada; eğitimi durdurmak ya da okula zarar vermek gibi bir amaçlarının olmadığını, eğitimin sürebileceğini belirttiler.

Barikatlar

Öğrencilerin Hukuk Fakültesi'nden çıkmama kararını açıklaması sermaye devletini paniğe sürükledi. Burjuva medya okul önünden canlı yayına başlarken, Merkez Kampüs çevresi binlerce polis tarafından sarıldı. Öğrenci temsilcileri ile görüşmeyi reddeden İÜ Rektörü Berkarda, aşağılık yüzünü bir kez daha göstererek; olayın emniyet güçlerini ilgilendirdiğini, okulun boşaltılacağını açıkladı.

Rektör ve dekanla görüşme talepleri reddedilen ve kendilerine muhattap olarak eli kanlı polis sürüleri gösterilen işgalci öğrenciler güvenliklerini sağlamak için hazırlıklara başladılar. Polis saldırısını püskürtebilmek için, bir amfide toplanan öğrenciler amfi girişine orada buldukları malzemelerle barikatlarını kurdular. Masa ve sandalyeler, amfideki dolaplar ve kara tahta barikat

malzemesi oldu. Yüzlerce öğrenci kararlılıkla ve devrimci marşlar söyleyerek Gazi'nin barikatlarını Beyazıt'a taşıdılar.

Barikatların arkasında coşku ve militan bir hava hakimdi. "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganı oldukça yoğun bir tarzda atılıyordu. "Yılınlık Yok Direniş Var!" sloganı ise bunu takip ediyordu. Kürsüden şiirler okunuyor, türküler-marşlar söyleniyordu. Devrimci bir ruh, dayanışma ve işbirliği elletutur bir somutluk sergiliyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde öğrenci gençlik hareketinin sorunları üzerine açık kürsü bir forum başladı. Çeşitli öğrenci grupları gençlik hareketine yönelik görüşlerini kürsüden ifade ettiler. Ekimci Genç Komünistler adına yapılan konuşmada da gençlik hareketinin genel bir değerlendirilmesi ve reformist harekete karşı devrimci güç birliğinin önemi vurgulandı. Gençlik kitlelerinin politikleştirilmesi ve militan mücadele sahnesine çekilmesinin olanaklarına dikkati çeken Genç Komünist, önümüzdeki dönem EGK'nin genel boykot propagandası üzerinden örgütleyeceği yaygın kitle ça-

Burjuva Medya Devrimci Basın

İşgalin ilginç yönlerinden biri de öğrencilerle birlikte içeride kalan burjuva medya mensupları oldu. Çoğunun korktuğu yüzünden anlaşılan gazeteciler, genellikle öğrencilerin uzağında ayrı bir köşede beklediler.

İşgalde burjuva medyanın yanı sıra sosyalist basının temsilcileri de içerideydi. Ancak onlar, haber takibi için değil devrimci gençliğin haklı talepler uğruna mücadelesini desteklemek ve omuz vermek için oradaydılar. Gazetemiz Kızıl Bayrak'ın üç çalışanı da tüm işgal boyunca öğrencilerle birlikte omuz omuza yer aldı. Çalışanlarımızdan Canan Kaya, işgal sonrası polis saldırısında gözaltına alındı ve bir günü TEM'de olmak üzere toplam 4 gün gözaltında tutuldu.

1 Mart Beyazıt Alanı

İşgali izleyen gün Beyazıt Meydanı yine öğrencilerin sloganları ile cınladı. İşgalci arkadaşlarını desteklemek için Meydan'da toplanan yaklaşık bin kadar öğrenci polis ba-

rikatlarıyla karşı karşıya geldi. Sermaye devletinin katilleri, Beyazıt Meydanı'nı dolduran öğrencilere saldırdı. Ancak karşısında militan bir direniş hattı buldu. Öğrenciler bu kez de dışarıda barikatlarını kurdular ve çatıştılar. Bir çok öğrenci yaralandı. 22'si gözaltına alındı. Çatışma sonrası tekrar toplanan kitle bu kez Çapa Tıp Fakültesi'ne kadar sloganlar eşliğinde bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İşgalci öğrenciler, dışarıda arkadaşlarının bu militan eylemliğini haber aldıklarında coşku had safhaya ulaştı. Amfi devrim ve sosyalizm sloganları ile cınladı.

Çıkış ve Polis Saldırısı

İşgalin başlangıcında eylem komitesi taleplerini açıklamıştı. Bunlar; kayıtları yapılmayan öğrencilerin kayıtlarının yapılması ve içerideki tüm öğrencilerin güvenli ve kayıpsız bir şekilde dışarı çıkması idi. Görüşme için muhattap olarak Rektör ve Dekan seçildi. Polis le görüşme kesinlikle reddedildi. Ancak görüşmeler bir sonuç vermedi. Son olarak akşam saatlerinde yapılan bir görüşmeden de sonuç alınamayınca, eylem komitesi öğrencilerin insiyatifi ile başlayan eylemi yine onların denetiminde ve inisiyatifinde bitirme kararı aldı. Böylece düzenli kortejler halinde Hukuk Fakültesinden çıkıldı. Kampüs dışına çıkışta iki polis barikadı ile karşılaşıldı. Ancak 500 kadar öğrencinin kararlılığı karşısında düşman barikatını açmak zorunda kaldı. Kampüs dışına çıkıldı. Ancak polis insanlık dışı yüzünü yine gösterdi. Eylemlerini sona erdiren öğrencilere vahşice saldırdı. Kısa süren bir çatışmanın ardından 47 öğrenci gözaltına alındı. Onlarca öğrenci yaralandı.

29 Şubat İşgal eylemi yeni dönem öğrenci gençlik hareketi için önemli bir fırsattır. Devrimci gençlik, bu militan çıkışı bir sığrama tahtasına dönüştürmek ve ileriye taşımak zorundadır.

Öğrenci Gençlik Mücadele Alanlarında

Öğrenci gençlik hareketi içerisinde geçen yıldan bu yana yükselen hareketlilik ve politizasyon kendisini aslolarak iki farklı kanaldan ifade etti. Hemen hemen aynı güncel talepler üzerinden yükselen (Parasız-polisiz üniversite), ancak düzene karşı iki farklı konumlanışı ifade eden iki kanaldı bu. Birincisi; kendisini "Koordinasyon" olarak adlandıran ve Dev-Yol kalıplarının etkinliğindeki yapılanma ve onun çevresinde konumlanan diğer liberal-reformist gençlik grupları (Emek Partisi, İşçi Partisi vb.) idi.

İkinci ise; gençlik hareketi içerisinde düzene karşı devrimci bir konumlanışa sahip hareketlerin öncülüğünde oluşan ÜÖP oldu. (İlk başta kendisini Özgür Eğitim Platformu-ÖEP olarak adlandıran oluşum, son dönem yeni katılımlarla kendisini Üniversite Öğrencileri Platformu-ÜÖP olarak adlandırmaya başladı)

Gençlik hareketi içerisinde kendisini, ÜÖP ve "Koordinasyon" farklılaşması olarak ortaya koyan bu ayırım, özünde bir devrimci-reformist kamplaşmasını ifade ediyor. Öğretim yılının başından bu yana gelişen eylemliklerin niteliğinden tutun da, sermaye cephesinin bu eylemliklere verdiği reaksiyonlara kadar bir çok etmen bu kamplaşmayı çıplak bir tarzda ortaya koyuyor. Geline süreçte 29 Şubat işgal eylemi ve ardından gelişen eylemler artık bu kamplaşmayı görmeyen göz için bile görünür hale getirdi.

Koordinasyon'un kaba bir "meşruiyet" söylemi üzerinden, öğrenci gençlik kitlesinin en geri bilincine hitap eden politik hattı ve buna uygun geliştirdiği eylemlik çizgisi yeni dönem hareketin ilk karakterini oluşturdu. Okullarda, otonom gruplar ve klüpler üzerinden yaygın bir kitle çalışmasına girişen Koordinasyon azımsanmayacak bir kitlesellikle öğrenci gençlik mücadelesinde sesini duyurur hale gelmeye başladı. İmza kampanyaları, medyatik şovlar (saç kesme gösterileri vb.), kitlesel gösterilerle adım adım geliştirdikleri eylemler gençlik hareketinin gündemine girmeyi başardı. Bu eylemleri karakterize eden temel belirleyen; düzen sınırlarını aşmayan ve radikal çıkışlardan özellikle kaçınan uzlaşmacı bir çizgi oldu. Sermaye devleti ile hiçbir hesaplaşmalarının olmadığını açık bir tarzda ifade eden Koordinasyon, aslolarak kamuoyu yaratmayı yönelik, medya ağırlıklı, barışçıl bir hat izledi.

ÜÖP ise; liberal-reformist politikaların gençlik hareketi içerisinde güç kazanmasının ve hareket için açık bir tehlike haline gelmesinin de etkisiyle devrimcilerin güç birliği ile oluşturuldu. Ancak ilk dönemlerde birçok faktörün yanı sıra reformist politikaların da basıncıyla, yaygın bir çalışma örgütleyemeyen ve güçlü bir birlik görüntüsü sergileyemeyen ÜÖP; özellikle 4-5 Şubat eylemliklerinin ardından, daha tanımlı ve organize bir çalışma üzerinden kitlelere ulaşmaya, devrimci politikaları okullara taşımaya başladı. Bunun kısa erimde sonuçları 29 Şubat ve onu izleyen eylemlikler sürecinde izlendi. 4-5 Şubat Taksim ve Kızılay eylemleri, Koordinasyon'un eylem talepleri ile hemen hemen aynı ekonomik-demokratik çerçeveye sahipti (harçların kaldırılması, polislin üniversiteden çekilmesi vb.). Ancak Koordinasyon gibi kendisini bu dar çerçeveye hapsedmemiş militan ve politik bir tarzda kendini ortaya koyabilmiştir. Kitlesellikleri ve militanlıkları ile bu eylemler yakın dönem öğrenci hareketi açısından önemli bir yer

tuttular. 29 Şubat işgal eylemi ve onu izleyen süreçte gerçekleşen eylemler ise bu kitleselliğin ve militanlığın daha ileri mevzilere taşındığı bir alan oldu. 29 Şubat'ta Beyazıt Alanı'nı dolduran binlerce öğrenci ve Hukuk Fakültesi işgalcileri "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganları ile hareket ettiler. Doğrudan politik bir kimlik kazanan bu eylemlerde öğrenci gençlik açık bir militan konumlanışa sahipti.

Sermaye ve reformist hareketin ortak korkusu: Politikleşmiş ve militan bir gençlik hareketi

4-5 Şubat eylemlikleri ile yükselişe geçen devrimci öğrenci hareketi karşısında liberal-reformist sol ve sermaye sözcüleri ağız birliği etmişcesine "meşruiyetten" dem vurmaya başladılar. Başta sermaye medyası olmak üzere hepsi devrimci öğrencilerin eylemlerini "bozgunculuk, terörizm", bu eylemlere katılanları da "terörist, gizli örgüt üyeleri" olarak nitelediler. Eylemler sırasında kırılan camlar, açılan pankartlar, atılan devrim sloganları onlar için birer saldırı malzemesi oldu. Aslında, yükselen hareketin politik ve militan karakterini sergileyen bütün bu olgular, onların başlıca hedefi haline geldi. Yıllardır çeşitli yollarla seslerini duyurmaya çalışan yüksek öğrenim gençliği, sesini radikal bir tarzda yükselttiğinde "diyalog kanallarından", "haklı talepleri, meşru olmayan yollarla aramamak gerekliliğinden" söz etmeye başladılar. Öyle ki, 29 Şubat işgal eyleminden sonra burjuva medya açık açık gençliğin taleplerinin haklılığından, ancak başvuru yöntemlerinin gayri-meşru oluşundan bahseder hale geldi.

Gençlik hareketi içerisinde Koordinasyon'un temsil ettiği reformist blok, ÜÖP'in eylemlerini neredeyse burjuva medya ile aynı nitelemelerle ve aynı saldırganlıkla karşıladı. "Öğrenci gençliğin haklı taleplerinin meşruluğunun üzerine gölge düşürmemek" adına, kendilerinden daha radikal ve politik bir kanaldan akan devrimci öğrenci hareketini "provokatörlük"le suçlayacak dereceye vardılar. Bu devrim ve sosyalizm kaçını kamp, düzene karşı devrimci bir konumlanışa sahip, politik-militan bir öğrenci hareketinin ve devrimci bir önderliğin kendi yaşam alanlarını ortadan kaldıracaklarını çok iyi bilmektedir. Düzen sınırları içerisinde kendileri için tanımladıkları sınırları zorlayacak böyle bir hareketlilik onlar için birincil hedef haline dönüşecektir.

Gençlik hareketinin şu kısa dönemdeki seyri bile açık bir şekilde göstermiştir ki, en basit hakların kazanımı bile doğrudan politik ve militan bir mücadele sonucudur. Koordinasyon'un medyatik şovlarla ve uzlaşmacı eylem çizgisiyle uzun süredir başaramadığını, 4-5 Şubat eylemlikleri ve 29 Şubat işgali başarmıştır. Yüksek öğrenim gençliğinin paralı eğitime karşı yükselttikleri mücadele ülke gündemine bir anda oturmuş ve burjuvazinin belli kesimleri bile taleplerin haklılığını kabul etmek zorunda kalmıştır. Elbetteki bu kabul ediş, kerhen ve uzlaşma kanallarını zorlamayı amaçlayan bir kabul edıştır. Öğrenci gençliğe verilecek kısmi tavizlerle, hareketin şu anki yükselen ivmesini kesebileceğini düşünenler, elbetteki bunun için kendilerine muhatap olarak da devrimci öğrencileri değil, liberal-reformistleri alacaktır. Bu anlamda, hem burjuva cephenin hem de liberal-reformist solun ağız birliği halinde meşruluktan bahsetmesi boşuna değildir. Sözü edilen "meşruiyet"; düzen sınırları içerisinde, sermayenin belirlediği meşruiyettir.

Ancak çok iyi bilinmeli ki, reformistlerin uzlaşma yoluyla elde edebilecekleri hiçbir gerçek kazanım olamayacaktır. Sermaye, devrimci hareketin güç kazanmasının önünü kesebilmek için reformist hareket üzerinden bir takım tavizler verse bile, bunlar kalıcı olmayacaktır. Nasıl ki, bu tavizleri vermeye zorlayan dinamik devrimci hareketin radikal mücadelesi olmuşsa, bu kazanımları koruyarak ileri taşıyacak olan yine aynı mücadele olacaktır. Bu anlamda, bugün reformistlerin düzen karşısında kazandıkları sözde mevziler aldatıcı olmamalıdır. Bu sözde mevziler aslında tersinden, sermayenin gençlik içerisinde kazandığı mevziler olacaktır. Bu nedenle, devrimci hareketin önünde duran acil görevlerden biri; liberal-reformist akımların gençlik hareketinin önünde oluşturduğu bariyeri ortadan kaldırmak ve gerçek bir önderlik kapasitesi sergileyerek mücadeleyi yükseltmektir.

Eğitimde Özelleştirmelere Karşı Birleşik Mücadele

Eğitimin ilkokullardan üniversitelere dek paralı hale getirilmesi işçi ve emekçilere yönelik özelleştirme saldırısının bir boyutudur. Eğitimde özelleştirmenin asıl önemli ve dikkat çekilmesi gereken işlevi ise, özellikle yüksek öğrenim kapılarının işçi ve emekçi çocuklarına kapatılmasıdır. Bu saldırının boşa çıkarılabileceği de işçi ve emekçilerin topyekün karşı saldırısı ile mümkün olacaktır. Ser-

mayenin ekonomik ve siyasi saldırıları altında iyice ezilen işçi ve emekçiler paralı eğitime karşı sessiz kalmayacaktır.

Eğitimde özelleştirme saldırısı sonucu, emekçi çocuklarının yüksek öğrenim haklarının büyük ölçüde ellerinden alınmış olması, liseli gençlik ile üniversiteli gençliğin mücadelesini birleştiren önemli bir faktördür. 4-5 Şubat eylemleri, 29 Şubat işgal eylemi ve onu izleyen günlerde işgalci öğrenciler için düzenlenen destek eylemlerinde bunun canlı örneklerini gördük. Alanlarda liseli gençlik, yüksek öğrenim gençliği ile omuz omuza yer aldı.

Eğitimde özelleştirmeye karşı verilecek kararlı-militan mücadele, öğrenci gençlik hareketini derleyip-politikleştiren dinamiklerden biri olmakla kalmayıp, toplumun bir çok kesimini kapsayan birleşik bir mücadele zemininde olacaktır.

Bugün bu birleşik mücadele zeminin yaratılmasında karşılaşılan temel eksiklik; en geniş kitleleri bu talepler üzerinden, düzeni hedefleyen uzun soluklu, politik bir mücadeleye çekebilecek devrimci önderlik boşluğudur. İşçi ve emekçi kitlelerin, öğrenci gençliğin sermayenin saldırıları karşısında birleşik mücadelesini yönlendirecek, bu mücadelenin liberal-reformist politikalarla düzen içinde boğulmasını önleyecek devrimci bir önderliktir sözü edilen.

Öğrenci gençliğin politikleştirilmesi

Devrimci hareketin önünde bugün temel olarak öğrenci gençlik kitlesinin politikleştirilmesi sorunu var. Geniş öğrenci kesimlerini devrimci politikalarla tanıştırmak ve bu politikalar etrafında aktive edebilmek zorunluluğu ile yüzyüzeyiz. İçinden geçtiğimiz bu süreçte bunun ilk olanaklarını yakalamış durumdayız. Henüz cılız da olsa devrimci politikalar gençlik kitlesi ile ilk buluşma kanallarını yaratmış durumda. Daha çok, akademik-demokratik talepler etrafında, kendiliğinden dinamiklerle açılan bu kanalları çoğaltmak, devrimciyleştirmek bizim ellerimizde.

Akademik-demokratik talepler üzerinden yükselen mücadeleyi sahiplenmenin, bunun da ötesinde bu mücadeleye önderlik etmenin bu noktada önemli bir yeri var. Reformist hareketin, kitlenin zaten kendiliğinden bilinci ile ulaştığı akademik-demokratik mevzileri mutlaklaştırarak hareketi düzen sınırları içerisinde hapsedmesinin önüne, öncelikle devrimci bir perspektifle akademik ve demokratik mücadeleye sahiplenerek geçebiliriz.

Akademik-demokratik mücadele ile kastedilen elbetteki herhangi bir talebin kendi içinde elde edilmesi değildir. Biz komünistler, elbetteki akademik-demokratik talepler için mücadeleyi yükseltecek ve bu mücadeleye önderlik edeceğiz. Ancak, tüm bunları hayata geçirirken bizim için asıl olan, öğrenci gençlik kitlesinin devrimcileştirilmesi, devrimci politikalar etrafında şekillendirilmesi olacaktır. Bu talepleri, kendi dar sınırlarından kurtarıp, işçi sınıfının iktidar mücadelesi ile birleştirebilmek hedefini taşıyacağız. Bu talepler için eyleme geçmeyi, kitlenin mücadele dinamiklerini geliştirmek, kitleyi politikleştirmek için bir araç olarak kullanacağız.

Birleşik, militan ve politik bir gençlik hareketi yaratmak elimizde. Zaferonun için mücadele edenlerin olacaktır.

YENİ SALDIRI HÜKÜMETİ KURULDU

Sermaye saldırı politikasına, işçi-emekçiler mücadeleye mecbur!

Gündemi uzun bir süreden beri meşgul eden yeni hükümetin sahipleri nihayet belli oldu. Başından itibaren büyük sermaye çevreleri tarafından dayatılmaya çalışılan ANAYOL formülü, buna rağmen ancak sıkıntılı bir sürecin sonucunda gerçekleştirilebildi. Belki de MGK, ağırlığını koyup, 'koltuk ve pay kapma uğruna didişmeyi bırakın ve üzerinde tümüyle birleştiğiniz IMF programını bir an önce hayata geçirmek için hükümeti oluşturun' direktifi vermeseydi, bu süreç daha da uzayıp gidecekti...

Oysa gelinen aşamada sermaye sınıfının, işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı paketlerinin tüm kapsamıyla devreye sokulmasını geciktirecek hiçbir gelişmeye tahammülü kalmamıştır. Oluşturulan Çiller-Yılmaz, ortaklığının önünde, saldırı politikalarına hız vermek için hükümeti kurma çalışmalarını bir an önce tamamlama görevi durmaktadır. İşçi sınıfını ve emekçi kesimleri ekonomik ve politik cephelerden korkunç bir cendereye alacak olan programları ise şimdiden hazır. Bu program sermayenin programıdır ve tüm düzen partilerine ortaktır. Tek sorun kapitalist krizin ağır faturasını işçi sınıfına ödettirecek politikaları kesintisiz ve tavizsiz uygulayabilmekte düğümlenmektedir. Hükümet partilerinin tüm deneyimine, kararlılığına ve pervasızlığına rağmen bu içinde geçtiğimiz dönemde yine de zordur:

Özelleştirmeye hız verecek, işsizliği artıracaksın! Zam yapacak, ücretleri donduracak, emekçi sınıfların sefaletini katmerleştireceksin! Çalışan sınıfların sosyal haklarını gaspedecek, eğitim-sağlık gibi sosyal hizmetleri paralı hale getirecek ve böylece emekçi yığınların sosyal güvenliğinin son kırıntılarını da yok edeceksin! İşçi sınıfının vergilerini artıracak, kirli savaşa akıtılan trilyonları ancak karşılayacaksın! Emekçinin yarattığı tüm değer ve zenginlikleri emperyalist talana açacak, buna rağmen dış ve iç borç batağına daha fazla saplanacaksın! Kısacası atılan her adımda sistemin krizini daha da derinleştirecek, kitlelerin hoşnutsuzluğunu daha da artıracaksın. İşçi ve emekçi yığınların tepki ve öfkelerini zorla bastırmak, gençlikte,

kamu emekçilerinde, Alevi kitlelerinde giderek kabaran mücadele dinamiklerini ezmek, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak için terör silahına daha fazla sarılacaksınız!

Tüm çıkarışsızlığına, çözümsüzlüğüne rağmen sermaye düzeni yeni hükümet aracılığıyla bu programı uygulamaya mahkumdur. Bu programa mahkum olmayan birileri varsa o da işçi ve emekçi sınıflardır.

Her şey emek cephesinin saldırı karşısında kararlı, militan ve birleşik karşı saldırıyı örgütleyebilmesine bağlıdır. Bu başarıldığında ve mücadelenin okları bizzat saldırı programının gerçek sahipleri olan sermaye düzenine yöneltildiğinde kalıcı kazanımlar elde edilebilir, saldırı gerisin geri püskürtülebilir. Yeter ki, işçi sınıfı ortak bir mücadelenin zeminini yaratsın. Başta kendi sınıf kardeşleri olmak üzere, kardeş Kürt halkı, emekçi-öğrenci gençlik, kamu çalışanları ve yoksul Aleviler gibi toplumun tüm ezilen kesimlerinin taleplerine sahip çıksın. Yeter ki, bazı kısmi reformlar ve düzenle uzlaşmalar yoluyla sahte çözümler üreten reformistlere ve sendika bürokratlarına umut bağlanmasın. Militan ve sonuç alıcı bir mücadelenin önündeki bu barikat parçalansın, yerine sermayeye karşı işçi-emekçi barikatları kurulsun.

İşçi sınıfı kendi kaderini kendi ellerine aldığı, sermayeye karşı uzlaşmaz ve militan bir mücadele yükselttiği ve sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya ülküsüyle yola çıkan komünistlerin önderliğinde örgütlendiğinde, yüzyıllık sömürünün faturasını ödeme sırası kapitalistlere gelecektir!

Her şey yeni saldırı karşısında daha şimdiden bu bilinçle hazırlanmaya, safları sıklaştırıp, vakit geçirmeksizin mücadele bayrağını kaldırmaya bağlıdır!

24 Aralık seçimle

Refah Partisi % 21 oy oranı ve 158 milletvekiliyle seçimlerden birinci parti olarak çıktı. Bu beklenmedik bir gelişme değildir. Ancak, RP'nin ulaştığı bu konumun düzen ve devrim cephesi açısından belli bir önemi vardır. Bu önem, RP'nin düzenden ve onun klasik sağ ve sosyal-demokrat partilerinden umudu kesmiş belli kesimlerden ve özellikle de kent yoksullarından destek buluyor oluşundan gelmektedir.

RP, düzen açısından temel ve kritik önemde bir işleve ve misyona sahiptir. Son seçim sonuçlarının ardından yaşanan süreç bunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. RP'nin işlevi ezilen, sömürülen yığınların mücadelesini dizginlemek ve gelişen muhalefetin düzen dışına yönelmesinin önünü kesmektir.

RP'nin emekçi kitlelerle ilişkisi: Devrimci önderlik boşluğundan beslenen sosyal istismar

Elbetteki RP 24 Aralık seçimlerinde aldığı bu oy oranına bir çırpıda ulaşamadı. Diğer düzen partilerinin emekçi kitlelerin gözünden hızla düştüğü, fakat devrimci bir alternatifin de öne çıkamadığı sancılı bir sürecin sonunda RP, ezilen yığınların hiç değilse belli bir kesiminin desteğini almayı başardı. RP'nin kentlerdeki yoksul emekçi yığınların içinde güç kazanması, sosyal ve dinsel demagoji aracılığıyla düzene karşı oluşmuş tepkilerin istismarı üzerinde yükseldi. Gelişme sürecinde RP'nin kullandığı demagojik anti-kapitalist, anti-emperyalist söylemin de bu güçlenmede ayrı bir payı var.

Ancak RP'nin anti-emperyalizmi sözde kalmaya mahkumdur. Emperyalist-kapitalist egemenliğin somut dayanağı sermaye düzeni ve iktidardır. RP, ne düzeni ne de sermaye iktidarını hedeflemediği gibi, düzenin saldırıları karşısında da ezilen, sömürülen yığınların mücadelesine destek vermedi. RP, bir düzen ve sermaye partisiydi ve düzenin temel politikalarıyla çıkar ortaklığı içindeydi. Temsilcileri fırsat bulduklarında düzenin sınıfa yönelik saldırı politikalarının sadık bir

uygulayıcısı olmaktan da geri durmadılar. Bugün Erbakan'ın milletvekili olan HAK-İŞ eski Başkanı Necati Çelik, dün özelleştirme saldırısının uygulayıcısı idi. Sendikası işçilere sıfır zammı bizzat dayatıyordu. RP'li belediyeler düşük ücret, tensikat ve taşeronlaştırma konularında kendilerinden öncekileri hiç aratmadılar.

RP, Kürt halkına da dinsel duyguları istismar temelinde yöneldi. Sömürgeci egemenliği kaba Türk milliyetçiliğine değil, fakat din kardeşliği teması üzerine oturttu. Böylece Kürt halkını düzene ve devlete yeniden bağlamaya, özgürlük mücadelesi yolundan ayırmaya çalıştı. Kürdistan'da diğer tüm düzen partilerinin teşhir olduğu ve kitlelerden yalıtıldığı koşullarda devlet, çok özel bir destek ile RP'ye güç kazandırmaya çalıştı. RP de bundan hiç gocunmadı. Tersine bu özel desteğe gönüllü olarak kucak açtı. Kürdistan'da sömürgeci savaşın güçleriyle kol kola hareket etti. Kürt halkının ulusal eşitlik taleplerinin karşısına, "din kardeşiyiz" demagojisi ile çıktı. Oysa sömürgecilerin ve sömürücülerin din kardeşi olması ne sömürgeciliği, ne de sömürüyü ortadan kaldıramazdı. RP, bir yandan demagoji ile Kürt halkını kendisine çekmeye çalışırken, diğer yandan onun özgürlük mücadelesine saldırmaktan geri durmadı.

24 Aralık seçimleri öncesinde RP: Düzene kendini gösterme süreci

RP, birkaç büyükşehir belediyesinde iktidarı almasının ardından, özellikle seçimleri önceleyen bir yıl içinde, iktisadi kriz ve siyasal tıkanma içindeki düzenin politikalarına bütünüyle uyum sağladı. Düzen açısından sorun çıkartacak hiç bir adım atmadı. Demagojik sosyal muhalefetini bile askıya aldı. Emekçi yığınlar şiddetli iktisadi saldırılar ve buna paralel bir devlet baskısı ve terörü altında ezilirken, RP suskunluğunu korudu. Bu sadece tekelsiz sermaye ve onun devleti ile iyi geçinme ve arayı bozmama taktiği değildi. Böyle bir dönemde suskunluk

RP'nin düzen açısından işlevi

saldırı politikalarına onay veriş anlamına geliyordu. RP'nin düzenin ve sermayenin işçi ve emekçilere saldırıları ile tam bir uyum içinde hareket etmesi, onun bir düzen ve sermaye partisi oluşunun göstergesi ve güçlü bir tesciliydi. RP'nin bu dönemdeki tutumları, kendi çıkarlarının düzenin temel çıkarlarından ayrı olmadığını ve onun üzerinde yükseldiğini ortaya koydu.

24 Aralık seçimlerinin öncesinde RP, artık düzen için gördüğü hizmetlerin karşılığını hükümete gelerek almak istiyordu. Sahip olduğu kitle desteğinin buna elvermeye başladığını düşünüyordu. Ancak bunun için sadece muhalefetteyken değil, hükümet olarak da düzenin hizmetini en iyi şekilde görebileceği konusunda sermaye güçlerini ikna etmesi gerekiyordu. RP bu dönemde, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerle, tekeli sermaye kesimleriyle, başta ordu, polis aygıtları gibi terör güçleri olmak üzere bir bütün olarak sermaye devletiyle ilişkilerini geliştirme yönünde adımlar attı. Bu kesimlere mesaj vermeye dönük çeşitli sembolik tutumlar aldı. Erbakan'ın sözde ABD'deki müslüman toplumunun sorunlarını araştırmayı amaçlayan, gerçekte ise CIA ile yarı resmi görüşmeler yaptığı ABD gezileri, bazı ordu mensuplarının gürültülü bir şekilde RP'ye katılışı, partinin vitrininde modern imajlara (türbanlı, türbansız mankenler) yer verilmesi, Batı usulü milyarlık düğün törenleri vb., vb..

Mesajların özü şuydu: "Bizim sizin politik iktisadi egemenliğinizle de yaşam biçiminizle de temelde hiç bir sorunumuz yok. Ayrıca sizin çıkarlarınızı en iyi biz koruruz. Kitle desteğine sahip olmayan, inandırıcılıklarını yitiren diğer partiler bunu başaramazlar. Biz ezilen kitleleri sosyal ve dinsel demogojilerle oyalamak için daha fazla imkanlara sahibiz."

Bir yandan da sermaye egemenliği altında ezilen kesimlere dönük demogojisini yumuşatarak da olsa ikiyüzlüce sürdürmeye devam etti. Ama artık eski keskin demagogik söylemler ya yumuşatılmış ya da bütünüyle bir tarafa bırakılmıştı. "Adil Düzen" programı ise iyice sulandırıldı.

RP demagogik de olsa anti-kapitalist, anti-emperyalist bir söylemle kucakladığı, kısmi ve çarpıtılmış da olsa düzenin kimi politikalarına karşı muhalif talepler çerçevesinde etrafında tuttuğu kendi tabanının, gelecekte düzenin istikrarının ve aynı zamanda kendi çıkarlarının önünde bir güçlük çıkartacağını farkındaydı.

RP'nin içeriğini boşaltarak ve çarpıtarak kullandığı sosyal demagoji, yüklediği misyon bütünüyle farklı da olsa, yığınlar içinde anti-emperyalist ve anti-kapitalist duyarlılığın giderek artması anlamına geliyordu. Buna koşut olarak da klasik sağ ve sol düzen partilerinin dışında bir politikleşme eğiliminin varlığı ve gelişmesi tehlikesi taşıyordu. RP, devrimci önderlik ve örgütlülük

alanındaki boşluktan dolayı kitle hareketinin genel bir yükseliş yaşayamadığı koşullarda, bu boşluğu demagogik bir muhalefetle kısmen doldurarak emekçi yığınların belli kesimlerini kucaklayabilmektedir. Ne var ki bu aynı kesimler, koşulların değişmesiyle birlikte RP barikatını da kolayca aşabilecek bir potansiyel ve birikimin ifadesidirler. İşçi ve emekçi yığınların düzene ve onun saldırılarına karşı kitlesel ve militan mücadelesinin yükseldiği koşullarda ise RP'nin düzen ve sermaye partisi niteliği ve işçi-emekçi düşmanı konumu geniş yığınlar nezdinde çıplak bir biçimde açığa çıkacaktır.

RP'nin demagogik muhalefetini yumuşatarak, keskin söylemleri ise bir yana bırakarak sermayenin saldırı politikalarının açıktan destekçisi ve uygulayıcısı olması birbiriyle ilişkili iki ihtiyaç üzerinde yükseliyordu. Bir yandan düzenin acil ihtiyaçları bunu gerektiriyordu. Diğer yandan, RP'nin kendi ihtiyaçları da bununla çakışıyordu.

RP "iktidara yürüyüş" dönemini kendi tabanının düzen ve devlet güçlerine ve onların saldırılarına, burjuva yaşam biçimine karşı tepkilerini yumuşatmak için de bir fırsat olarak değerlendirdi. Bunun getireceği tepkileri "Taviz vermeden, uzlaşmadan, hükümete gelmek mümkün değil. Hükümete gelmeden de sorunları çözmek mümkün değil." demagogisi ile bastırmaya çalıştı. Sermaye basını ise "RP hükümete gelmek için takie yapıyor." diyerek kendi cephesinden bu demagojiyi inandırıcı kılmaya çalıştı. Oysa olup biten RP'nin gerçek yüzünü daha açıktan sergilemeye başlamasından başka bir şey değildi. RP'nin zaten başından beri sermaye düzeni ile, sermaye devleti ile, emperyalizm ile temelde hiç bir sorunu yoktu. Düne kadar demagoji vesilesi olarak kullanılan çürümüş düzenin ve sermaye sınıfının her türlü pisliğine, zulme, sömürüye, yoksulluğa, eşitsizliklere karşı, tabandaki yoksul, ezilen, horlanan ve baskı altında tutulan emekçi yığınlar, "hoşgörü ve uzlaşma" telkin edildi.

24 Aralık seçimleri sonrası RP: Dün kara olanlar bugün aktır

RP 24 Aralık seçimlerinden birinci parti olarak çıktı. Elbette seçimler sermaye düzeninin varlığını sürdürmesinin önünde bir engel olsun diye değil, tıkanan bazı yolları açmak, yıpranan yüzleri ve politik imajları yenilemek için yapılmıştı. Seçimlerden sonra işçi ve emekçi yığınları İMF ve TUSİAD damgalı yeni saldırı paketlerinin beklediği biliniyordu. Sömürü düzeninin ayakta kalabilmesinin bu saldırıların hayata geçirilmesine bağlı olduğu açıktı.

RP bu saldırının hayata geçirilmesinde hükümet rolüne talip oldu. Gerçek niteliğini bir kez daha, fakat bu kez şüpheye yer bırakmayacak açıklıkta gözler önüne serdi.

Bugün RP, alabileceği emekçi kitle desteğinin sınırlarına gelmiş

durumdadır. Bundan ötesi ezilen yığınların hak taleplerine yanıt vermeden, onların bu doğrultudaki mücadelesini desteklemeden, sermaye iktidarının saldırılarının karşısına dikilmeden mümkün değildir. Bir sermaye partisi olan RP'nin buna niyet etmesi mümkün değildir. Diğer yandan yarın işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesi yükseldiğinde, bugüne kadar demagoji ve vaatlerle etrafında tutabildiği emekçi kesimlerin kendisinden uzaklaşması da güçlü bir olasılıktır. Bu yüzden RP birinci parti olarak sandıktan çıkmasını fırsat bilerek hükümete kapağı atmayı ve bundan sonra tekeli sermaye ve devletin doğrudan desteğiyle ayakta durmayı kendisine bir çıkış yolu olarak gördü.

RP, hükümete kapağı atmakta o kadar arzuluydu ki, düzenin bu konuda karar verecek olan güçlerinden onay almak için bütün muhalif yönlerini bir çırpıda unuttu. Dün "batıl" diye saldırdığı diğer düzen partilerinden hiç bir farkı olmadığını hepsiyle ortaklık kurabileceğini yüksek sesle ilan etti. Düne kadar "Batı'nın uşağı şer güçler" olarak ifade ettiği burjuva liderlerin hepsini "Aynı kendisi gibi halkı ve vatani için çalışan kardeşleri!" olarak kucakladı. Hükümet ortağı olmayı umduğu ANAP'ın programının % 90'ının altına imza atabileceklerini söyleyecek kadar ileriye gitti. Daha düne kadar emperyalizme köleliğin bir aracı olarak mahkum ettiği Gümrük Birliği sürecini ve bu süreci belirleyen politikaları onayladığını, emperyalizmle iktisadi ve siyasi ilişkileri daha da geliştirmek niyetinde olduklarını ifade etti. Tekelci kapitalistlerin, rantiyecilerin huzursuzluklarını gidermek için "Faize karşı değiliz, aşırı faize, yani yüksek enflasyona karşıyız." diye demeciler verdi. Dün emekçi kitlelerin desteğini almak için kara dediği her şeye ak yaftasını yapıştırıverdi:

RP'nin hükümet olma manevraları: Takke çıkartıldı., kel artık gizlenmiyor.

Bunların hiçbirisi RP için ne taktik bir manevra ne de yön değişikliğidir. O sadece gerçek yüzünü, gerçek niteliğini açığa vurmaktadır. Düzene ek bir sorun çıkartmayacağına, tersine RP'nin hükümet olduğu koşullarda, düzenin işçi ve emekçilere yönelik saldırı politikalarının hayata geçirilmesinin kolaylaşacağına düzen güçlerini ikna etmeye çalışmaktadır.

Tüm bunlarda şaşırtıcı olan bir şey yoktur. Şaşırtıcı olabilen tek şey, demagogiler ve yalanlar üzerine de kurulu olsa kendi politik görüşlerine (bir anlamda programına) ve desteğini aldığı ezilen kitlelerin beklentilerine nasıl olup da bu kadar hızla yüz çevirebildiğidir. Görüntüde dahi olsun tutarlılığını sürdürme kaygısı gütmemesidir.

Hükümet arpalıklarının kokusu RP'nin şimdiden başını döndürmüştür. RP şiddetli bir saldırının başarılı bir uygulayıcısı olmak ve düzene rüştünü

ispat etmek için herşeyi yapmaya hazır olduğunu göstermiştir. Bu başdönmesinin etkisiyle bugün ANAYOL Hükümeti'nin kesinleştiği, bakanlarının kim olacağının tartışıldığı durumda bile ANAP-DYP Koalisyonu'na üçüncü ortak olmayı teklif edebilmektedir. Emekçi kitlelerin taleplerine ve desteğine bu kadar kolay yüz çevirmiş bir parti olarak, devlet partisi haline gelmeden, düzen ve onun devletiyle her bakımdan içli dışlı olmadan siyaset sahnesinde güçlü ve kalıcı bir yer edinmeyeceğinin farkındadır. Her sermaye partisinin amacı siyaset sahnesinde böyle bir parti haline gelebilmektir. Emperyalist odaklarla, tekeli sermayeyle, faşist devlet güçleri ile kaynaşmaktır. RP kendisi için bunun yolunun hükümet olmaktan ve bu kesimlerin hizmetini en iyi şekilde görmekten geçtiğinin farkındadır. Bunun için sabırsızdır. Bunun için her türlü hükümet pazarlığına onurunu askıya alarak girebilmektedir.

RP'li bir hükümet neden tercih edilmiyor?

Tüm bu uslanmışlık tablosuna rağmen düzen güçleri bir süre daha RP'yi iktidar labirentlerine sokmamak konusunda kararlılar.

Düzen güçlerinin RP'li bir hükümeti tercih etmemeleri, bir yanı sıra RP'nin hükümete gelmesi ile muhalefette oluşacak boşluğun diğerleri tarafından doldurulup doldurulamıyacağı ve bunun düzen açısından getireceği riskler ile ilgilidir. Buna koşut olarak, iktidar deneyimi olmayan RP'nin kritik bir dönemde sermayenin saldırı politikalarını başarıyla hayata geçirmekte acemilik gösterip göstermeyeceği de düzeni tereddüte sürükleyen bir başka sorundur. Daha da önemlisi, sermaye düzeninin ihtiyacı olan saldırı hükümetinin hiç bir iç tereddüte, yalpalamaya tahammülü olmayacaktır. RP'nin bu yekpareliği sağlamaktaki yeteneği de tartışmalıdır. İçinden çıkabilecek çatlak seslerden, kendisine desteğini veren ezilen kesimlerin, seçmen tabanının, yaratacağı basınçtan etkilenip duraklamayacağı kesin değildir. En azından bu alanda ciddi bir risk mevcuttur. Kaldı ki RP'nin de ortak olduğu bir hükümet, daha baştan RP ve genel olarak gerici karşıtı geniş bir muhalefete hareket alanı açılması anlamına da gelecektir. Gelişecek kapitalist saldırının başarısının her türden muhalefetin yok edilmesine sıkı sıkıya bağlı olduğu bir konjonktürde, bu olasılık da sermayeyi ürkütmektedir.

Bugün için başka bazı hükümet seçeneklerinin henüz tüketilmediği koşullarda, özellikle sol destekli ANAYOL gibi yıllardır özlemi duyulan bir açık saldırı hükümetinin denenmesi fikri daha ağır basıyor. Kısacası düzen sağlamlığı sinanmamış bir gemiyle fırtınalı bir denize açılmayı bugün için göze almamayı tercih ediyor.

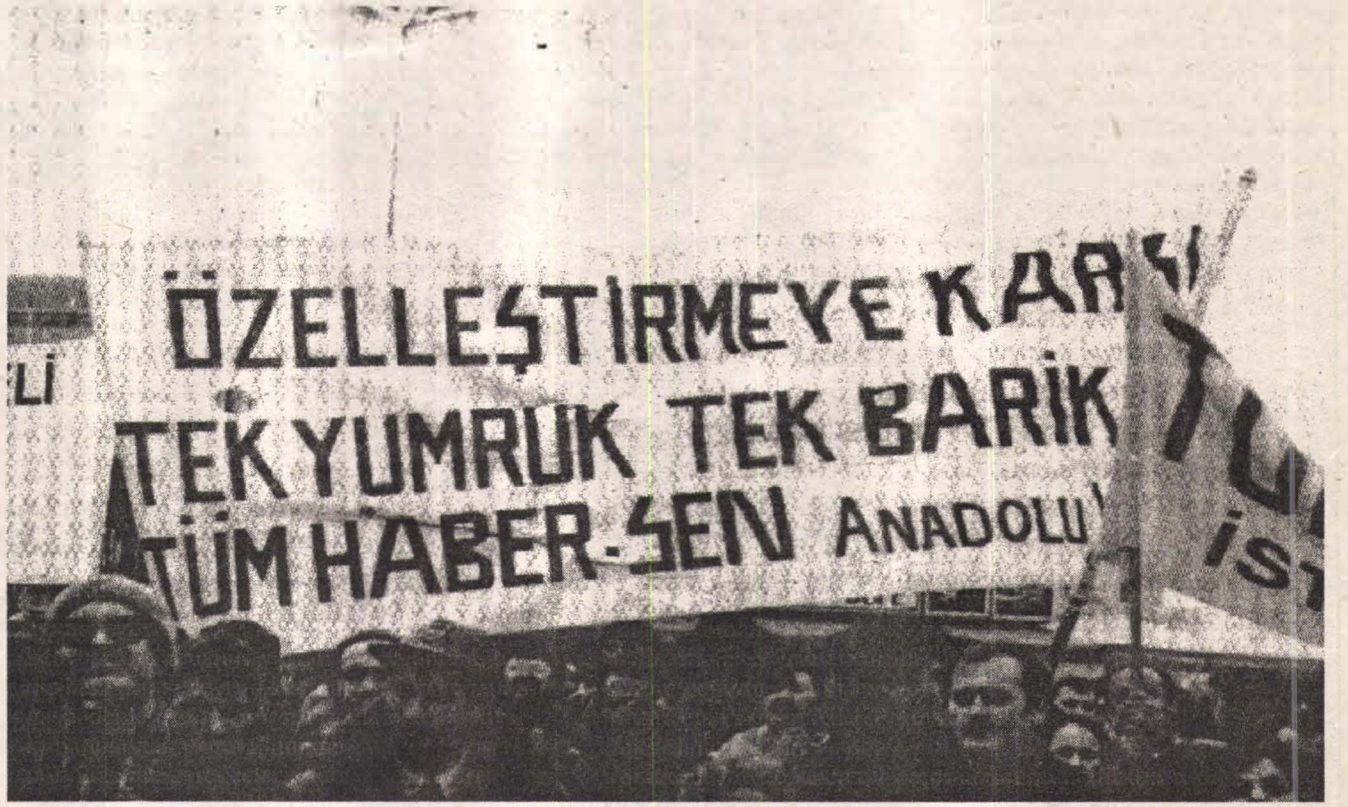
ANAYASA MAHKEMESİ KARARI... HÜKÜMET PROTOKOLÜ... Özelleştirmelerin Gündemi

Anayasa Mahkemesi PTT'nin 'T'sinin satışıyla ilgili yasanın Özel- leştirme Yüksek Kurulu'na devrini düzenleyen bazı maddelerini iptal ederek yürütmeyi durdurma kararı verdi. Karar, 2 Mart '96 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi.

Bu aynı süreçte ANAP'la DYP arasında koalisyon görüşmeleri an- laşmayla sonuçlanıyordu. Bu iki burjuva partinin, başbakanlık, bakanlıklar vb. nin paylaşımında ne kadar zor anlaştıkları biliniyor. Burjuva basın, seçimden bu yana kamuoyunun gündemini sürekli bu anlaşmazlıklarla meşgul etmeye çalışıyor. Oysa emekçiler için önemli olan, iki partinin anlaşmazlık noktaları değil, anlaşma noktalarıdır. Sermaye basınının özenle tartışmaktan kaçınarak emekçi kamuoyundan gizlemeye çalıştığı konular da bu anlaşma noktalarıyla ilgilidir. Anlaşmanın merkezini işçi sınıfı ve emekçi katmanlara saldırıların yoğunlaştırılması oluşturuyor. Gerçi bu konuda "anlaşma" sözü bile fazladır. Uzun zamandır burjuva partileri eş- leştiren, tek programlı devlet partisi haline getiren konulardan birisi de kuşkusuz budur. Bu nedenle yeni saldırı programının, yeni koalisyonun pro- tokolüne hiç tartışmasız girdiği söy- lenebilir.

Saldırı programının temel mad- delerinden biri de, beklendiği gibi, özelleştirmelerin hızlandırılmasıdır. Protokolde, enerji, iletişim ve ulaşım başta olmak üzere özelleştirmelerin hızlandırılacağından söz ediliyor. İle- tişim, öncelikle PTT'nin 'T'sini an- latıyor. Demek ki, sosyal demokrasinin büyük bir başarı gibi sunmaya çalıştığı Anayasa Mahkemesi kararı, özel- leştirmeye karşı mücadele sorununda hiç bir önem taşıyor. Aksine, reformist odaklar ve özellikle de sendika bü- rokrasisi, Anayasa Mahkemesi kararını sınıfın mücadele potansiyellerini erit- mek için demagogik bir tarzda kul- lanmaya çalışıyor.

Sosyal demokrasinin ünlü isim- lerinden Mümtaz Soysal'ın çabalarıyla kurulan KİGEM (Kamu İktisadını Geliştirme Merkezi), sermayenin özelleştirme saldırısına karşı, sermaye devletin yasalarıyla mücadeleye ön- derlik ediyor. Aynı yasal oyalama yöntemini pek çok konuda yıllardır sendika bürokrasisi de uyguluyor. Bu iki kesim özelleştirmeye karşı yükselen sınıf mücadelesini dağıtmak için, işçilere mahkemeleri bir umut kapısı olarak göstermeye çalışıyor. Direnişler mah- keme süreciyle birlikte beklemece-pasif bir konuma itiliyor. Reformistlerin bu konudaki ilk başarıları, ORÜS ve SÜ- MERBANK direnişlerinin kırılmasıdır. Orman Ürünleri Sanayi AŞ'nin (ORÜS) Zonguldak-Devrek İşletmesi'nde satışın hemen ardından direnişe geçerek fab- rikayı işgal eden 91 işçi, DSP'li mil- letvekillerinin vaatleriyle eyleme son veriyorlar. Ağaç-İş, "satışın iptali için dava açtıklarını, sonuna kadar mücadele edeceklerini" açıklıyor. SÜMER- BANK'ta da benzer bir süreç yaşanıyor.

Satış işlemleri tamamlanarak devri yapılan Eskişehir Basma Sanayii, Adana Bez Fabrikası, Hereke Yünlü Kumaş Fabrikası ve Nevşehir Pamuklu Dokuma Fabrikası'nda, bu işletmelerin yeni sahiplerinin ilk eylemi tensikat oluyor. İşçiler ise tepkilerini iş bırakma, işgal, direniş gibi eylemler başlatarak gös- teriyor. İşçilerin bu mücadele biçimleri, sendika bürokratları, sosyal demokrat parti temsilcileri ve kimi devlet yet- kililerinin (Adana'da vali vekili gibi) ortak çabalarıyla pasifize ediliyor. İşe dönmek isteyen işçiler, tazminat he- define kilitlenmeye, özelleştirmeye karşı mücadeleleri de, mahkeme ko- ridorlarında sürüncemeye bırakılmış bulunuyor.

Bugün, özelleştirmeye karşı mü- cadelede başı çekebilecekken, benzer bir sürece bağlanarak sürdürülen işçilerin çalıştığı başka KİT'ler de var. ERDEMİR için Birleşik Metal, HAVAŞ için Hava-İş, TESTAŞ VE KÜMAŞ için de işçiler dava açmıştır. Keza, taze hükümetin ayağının tozuyla ger- çekleştirmeyi vaadettiği özel- leştirmelerin ilk sırasında yer alan ulaşırmasektörüne ait deniz yollarında (tersaneler) da aylardır, bir yandan özelleştirme idaresi, diğer yandan sendikacı şirketi GESTAŞ'a karşı benzer bir mücadele yürütülmektedir.

Bugün, TC'nin yasalarında, özel- leştirmeleri zorlaştıran bir kısım pürüzler bulunabilir. Ama, devlet sermayenin devleti, özelleştirme de sermayenin ihtiyacı olduğu sürece, önündeki yasal pürüzleri kaldırmanın hiç de zor ol- mayacağı açıktır. Bu nedenle gerek özelleştirme gerekse diğersaldırı yöntem ve araçları konusunda sermayeyi asıl zora koşacak olan, işçi sınıfının kendi denetim ve inisiyatifindeki alanlardır. Yoksa, sermayenin çöplüğü değil. İşçi sınıfı, sermayeye karşı mücadelesinin merkezine sermaye yasalarına da-

yanmayıalamaz. Mücadelenin gücüyle kazanılmış ve yasal mevzilere de dö- nüştürülebilmüş çeşitli hakların sa- vunulması/korunması birşeydir; özü işçi sınıfına saldırı olan burjuvazinin faşist yasalarına dayanmak başka şey. İşçi sınıfı kuşkusuz, bulduğu her çatlaktan, yasallığın sınırlarını zorlar, mücadele mevzilerini yasal alanlara da ge- nişletmeye çalışır. Ne var ki, bunu, yasalaradayanmak üzere değil, tersine, onları istismar ederek haklarını korumak ve geliştirmek için yapar. Kamu ça- lışanlarının sendikal mücadelesi, bu konuda, yakın dönemin en çarpıcı ör- neğidir. Bilindiği gibi, yasalarda sen- dikal örgütlenme hakkı, sadece tanımlı yapılmış "işçi" ve işverenlere ta- nınmıştır. Ne var ki, aynı yasalarda, memurların sendika kurmasını ya- saklayan bir hüküm de bu- lunmamaktadır. Bu boşluktan yararlanan memurlar sendikalarını kurarak, yani örgütlü bir biçimde, kamu işvereni konumundaki devletin karşısına, çeşitli hak talepleriyle çıkmaya başladılar. Sermaye devletin yanıtı ise biliniyor. Hak talebinde bulunan her kesime yaptığı gibi, memurları da devlet te- rörüyle yıldırıma çalıştı. Memurlar yıllardır, polis copu, tekmesi, yumruğu, köpeğiyle boğuşarak mücadele ediyor. Sendikal örgütlenme haklarının yasal olarak tanınması için devleti zorluyor. "Grev hakkı grev yaparak kazanılır" şiarıyla, defalarca iş bırakma eylemi gerçekleştiriyor. 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'na göre, "toplu olarak iş bırakma", yani grev, memurluktan çıkarmayı gerektirdiği halde, devlet, iş bırakan memurlara yasanın bu maddesini uygulayamıyor. Tıpkı Zonguldak ve benzeri yürüyüş ve mitinglere, "gösteri ve mitinglerle ilgili yasa"yı uy- gulayamadığı gibi.

Görüldüğü gibi, sınıf mücadelesi, yasal ve yasadışı, barışçıl ve çatışmalı, son derece karmaşık bir yoldur. Çünkü

çeşitli hakların elde edilmesi ve ko- runması da, iktidarın kazanılması da, bu çeşitli yöntemlerin bir arada ve ustaca kullanılabilmesine bağlıdır. Sınıf dev- rimcileri, hiç bir araç ve yöntemi red- detmez, tersine, sınıfı tek bir araca, tek bir yöntemle mahkum etmeye çalışan ve böylelikle sınıf mücadelesinin önünü tıkayan anlayışlara karşı mücadele ederler.

Özelleştirmeye karşı mücadelede de, yargı yoluna başvurmak, ilke olarak reddedilmiyor. Karşı çıkılan, mü- cadeleyi salt bunaindirgeyerek, işçilerin kendiliğinden başlatmış bulunduğu, işgal ve iş bırakma başta olmak üzere, çeşitli eylemlerin dağıtılmasıdır. Bi- razcık deneyimli her işçi bilir ki, iş mahkemeleri genellikle işverenden yana sonuçlanır. Çok kaba yasa ihlallerinde işçiden yana sonuçlanmış görünen davalarda ise (bunlar genellikle tazminat davaları oluyor), yıllarca sürdürüldüğü için, maddi kazanım kuşa çevrilmiş, dolayısıyla yine kapitalistin çıkarı ko- runmuş olur. Ki böyle bir sonuç ala- bilmek için bile, belirtildiği gibi, çok kaba yasa ihlallerinin söz konusu olması gerekir. Oysa özelleştirme saldırısında, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin "yasal kazanımlarının gaspı", asıl olarak Kamu İktisadi Teşekkülleri (KİT) için değil, Kamu Hizmet Teşekkülleri için ge- çerlidir. Sağlıkta, eğitimde, sigorta vb. de yürütülmekte olan özelleştirmeler, işçi sınıfının yüz yılı aşkın uluslararası mücadelesi sonucu kazanılmış hakların gaspı demektir. Fransız işçilerini, İtalyan, Alman ve Yunanistan işçilerini geçtiğimiz aylarda sokaklara döken benzer saldırılardır. İlgili ülkelerin kapitalist devletleri, "sosyal reform" adı altında, sosyal hakların budandığı yasal düzenleme paketleri hazırlıyor. İşçilerse yasal haklarını korumak için grev, genel grev, yürüyüş ve mitingler yaparak mücadeleyi yürütüyorlar. Yani mücadelenin merkezinde kitlesel ey-

lemeler var. Benzer saldırılarla karşı karşıya olan Türkiye işçi sınıfının da, sermaye devletine vermesi gereken yanıt aynı olmalıdır. KİT'lerde ise durum daha farklıdır. Devlet kapitalizmini ifade ediyorlar ve bizzat sermayenin tercihiyle kurulmuşlardır. Ne işçi sınıfının mücadelesinin ürünü, ne de "yasal kazanımı" değildirler. Ya da "KİT'ler halkındır, satılamaz" değildir. Bu düzende devlet de, devletin mülkiyetindeki fabrikalar da sermayeye aittir. İşçi sınıfı özelleştirmeye karşı mücadelesini, bunu bilerek yürütmelidir. Yoksa, "halkın malı" gibi çarpıtılmış bir bilinçle değil. KİT'lerin özelleştirilmesine de, tensikat, sendikasılaştırma, düşük ücretler, açlık ve sefaletin yolunu döşediği için karşı çıkmalı, engellemeye çalışmalıdır. Bunun yolu ise, asıl olarak kitlesel ve militan bir mücadeledir. Yoksa burjuvazinin suç ortağı sosyal demokratlarla sendika bürokratlarının gösterdiği gibi, yargı yolu değil. Yargı yoluna, sosyal kazanımların gaspıyla ilgili konularda başvurulabilir. Ama burada da mücadelenin merkezine, militan kitle eylemlerini almak zorunludur.

Yeni saldırı hükümetinin "protokol"unu boşa çıkarabilecek yegane güç Türkiye işçi sınıfının birleşik/militan mücadelesidir. Özelleştirme saldırısını, üç-beş fabrikanın satılması kadar basit de algılamamak gerekir. Özelleştirme sadece KİT'lerin satılması veya kapatılması değil, esas olarak, haberleşme, ulaşım ve enerji kullanımından, eğitim, sağlık ve sigorta haklarımıza kadar tüm sosyal kazanımların gaspını içermektedir. Eğer işçi sınıfı, ANAYOL'un icra gücü olacağı sermayenin yeni saldırılarına yol verecek olursa, bu yeni buldozerinin altında ezilecek olan sadece KİT işçileri olmayacaktır. Bu nedenle, "Yüksek ücret", "rahat çalışma koşulları" vb. üzerinden, KİT işçilerine yönelik yürütülen anti-propagandalarla prim verilmemeli, "İşçilerin Birliği" şiarı her şart altında yükseltilmeye devam edilmelidir. Öğrencilerin "parasız ve eşit eğitim hakkı" talebinden, PTT çalışanlarının sendikal örgütlenme talebine ve 'T'nin özelleştirilmesine karşı mücadeleye kadar, her talep, sınıf tarafından sahiplenilmeli ve desteklenmelidir. Sermayenin topyekun saldırılarını göğüslemenin tek yolu, topyekun bir karşı koyuşun örgütlenmesinden geçer.

Özelleştirmelere Hayır!

Parasız Eğitim, Sağlık ve Sigorta Haklarımızı Çiğnetmeyeceğiz!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni,
Yaşasın Sosyalizm!

Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

HESEN YAYINCILIK

Çayırova Boru'da taşeron işçilerin mücadelesi ve Taşeronlaştırma saldırısı üzerine

Taşeron sistemi, sermayenin işçi sınıfına yönelik bir saldırı aracı. Son yıllarda dünya çapında yaygınlaştırılmaya çalışılan bu sistemin açık hedefleri, sınıf içi rekabetin kızıştırılması, ücretlerin düşürülmesi ve sendikasılaştırma, sigortasızlaştırma gibi sosyal hakların gaspı olarak özetlenebilir. Özellikle mücadelenin yükseldiği yerlerde ise kapitalistler, taşeron sistemini ideolojik bir saldırı aracına da dönüştürmektedir. (Buna en yakın örneklerden biri, Polisan'dır. Polisan direnişçilerinin taşeron işçilerle görüşerek direnişlerine destek alabilmelerinin ardından, kapitalist, MHP militanlarını taşeron işçi adı altında fabrikaya getirip götürmeye başlamış; jandarma ve polis saldırısına ek olarak, bu faşist güruhu da işçilerin karşısına çıkarıp, direnişi kırmanın zeminini sağlamlaştırmaya çalışmıştır.)

Taşeron sisteminin, kapitalistlere sağladığı iktisadi/sosyal çıkarlara ek olarak, işçi sınıfı içindeki olumsuz sonuçları kendisini işçiler arasında rekabet ve düşmanlık tohumlarını yeşertmek şeklinde de göstermektedir. Bu anlamda da kapitalistlerin, taşeron sistemiyle hedefledikleri emellerinden birisine daha ulaştığını söylemek gerekir. Pek çok fabrikada, işçilerin, taşeron sistemine geçerek tensikata zemin döşeyen kapitaliste değil, taşeron işçilere tepki duyduğu biliniyor. Bunun bilinçsiz bir tepki olduğu açıktır. Sınıf bilinçli işçi, sonuçlara değil, nedenlere yönelir. Araca değil, amaca bakar. Sermayenin amacı daha yoğun sömürü, daha fazla kârdır. Buna ulaşabilmek için her türlü yol ve aracı kullanır. Taşeronlaştırma da, özelleştirme de, yüksek zam ve enflasyon da onlar için birer araçtır. Bu araçları boşa çıkarmak, sermayenin amacını görmek ve mücadelenin hedefini o amaca yönlendirmek olanaklıdır. Bu, bir kapitalistin, sadece kendi fabrikasındaki işçilere saldırısı değil,

sermaye sınıfının işçi sınıfına topyekun saldırısıdır. Sadece ülke düzeyinde değil, uluslararası düzeydedir. Sermayedarlar azami kârına ulaşabilmek için, işçi sınıfını, geçmişte mücadeleyle kazandığı tüm iktisadi/sosyal haklarından mahrum bırakmak, en düşük ücretlerle, en yoğun sömürü altında çalışmaya mecbur etmek istiyorlar. Kısacası, karşılarında bir sınıf değil, ezik, suskun bir köleler güruhu görmek istiyorlar. Bunun için örgütsüzleştirmeye çalışıyorlar. Bunun için böl-parçala-yönet taktikini uyguluyorlar. Taşeron sisteminin hizmet ettiği gerçek amaç budur.

Ama ne kapitalistler tanrıdır, ne de onların aşağılık amaçları işçi sınıfının kaderi. Nitekim, işsizlik canavarının pençesinden kurtulabilmek için kendini şu ya da bu yolla bir fabrikaya atabilmek amacıyla taşeron işçiliğini kabul etmek zorunda kalan işçiler de mücadelenin yolunu arıyor. Örgütlenmek ve haklarına sahip çıkabilmek istiyorlar.

Gebze'de kurulu Kroman Çelik'e bağlı Çayırova Boru sanayinin taşeron işçileri de bugün böyle bir mücadele sürecini başlatmaya çalışıyorlar. Bu işletmenin kapitalisti, önce temizlik, turizm gibi göstermelik adlarla taşeron firma kurmuş, Sonra bu firmalar aracılığıyla topladığı işçileri, 5-6 milyon maaşla ve ağırlıklı olarak üretimde çalıştırmaya başlamıştır. Kuşkusuz amaç, fabrikanın tümünde bu sisteme geçmektir. Hatta sadece Çayırova Boru'da değil, Kroman Çelik ve tüm bağlı kuruluşlarında. Ama taşeron işçiler bu en azgın sömürü koşullarına daha fazla dayanamayarak, ücretlerinin yükseltilmesi talebiyle iş bırakma kararı veriyor ve uyguluyor. Çevre fabrikaların işçilerinden, Çayırova Boru'da örgütlü Birleşik Metal-İş sendikasıdan destek almak için harekete geçiyorlar. Ne var ki,

karşılarında adeta bir suskunluk duvarı buluyorlar. Sendika yöneticilerinin açık ifadeleriyle; "bu fabrikaların işçileri aslında onlara soğuk bakıyor." "Onlar, taşeron işçiliğini kabul etmekle, en baştan hata etmişlerdir." "Bu aşamada onlar için sendikanın yapabileceği fazla bir şey yoktur." Burada sendikacıların kimi söylemlerinin "gerçekleri" ifade etmesi fazla bir anlam taşımıyor. Sınıfın geri bilinci bir gerçeklik olabilir. Ama sınıf örgütlerine tam da bu bilinci geliştirmek için ihtiyaç vardır. Birleşik Metal-İş sendikasının yapması gereken, Kroman Çelik, Çayırova Boru ve çevrede örgütlü olduğu diğer fabrikaların işçilerine, muhataplarının taşeron işçileri değil, kapitalistler olduğunu anlatmaktır. İşçi sınıfı içinde yaratılmaya çalışılan rekabet ve düşmanlığa karşı sınıf bilincini geliştirmektir. Ve nihayet, taşeron işçilerin mücadelesinin desteklenmesine onları ikna etmektir. Taşeron işçilerin sendikadan talebi, örgütlü olduğu çevre fabrikaların temsilcileriyle görüşmelerine yardımcı olmasıdır. Direnişe destek çıkmasıdır. Bir anlamda, direnişe önderlik etmesidir. Bu talep reddedilemez. Bir işçinin dediği gibi, sendikalar sadece o esnadaki üyelerin değil, işçi sınıfının mücadele örgütüdür. Görev ve sorumlulukları salt üyelerine değil, işçi sınıfının geneline karşıdır. İşçi sınıfını örgütlemeye ve mücadeleye sevk etme görevlerini unutmamaları, ihmal etmemeleri gerekir.

Siyasal Sınıf Çalışmasının

İdeolojik sağlamlık, ihtilalci-illegal bir örgütsel konumlanış ve tüm bunlarla dolaysız bağı içerisinde sarsılmaz bir iktidar perspektifi, işçi sınıfı hareketine tarihsel ve güncel görevler doğrultusunda önderlik edebilmenin önkoşuludur. Proleter sosyalizmin tüm bu niteliklerini kimliğinde cisimleştiren komünist hareket, sınıfı devrimcileştirme ve ileri kesimlerini sosyalizme kazanma mücadelesinin başarısını, geline aşamada, siyasal pratiğinin bir sorunu olarak ele almaktadır.

Komünistlerin siyasal çalışmasının temel eksenini sınıf çalışmasıdır. Devrimci politika ve taktiklerini işçi sınıfı zemininde üretme mücadelesidir. Komünist hareket doğuşundan bu yana sosyalizm ile sınıf hareketini birleştirmek doğrultusunda pratik bir çaba içerisinde olmuştur. Bu gelişim süreci zarfında siyasal sınıf çalışmasının sorunları alanında zengin deneyimler biriktirilmiştir.

Genel Propaganda-Ajitasyon Faaliyeti

Komünist siyasal sınıf çalışmasının temel bir ayağını sürekli, sistemli bir genel propaganda-ajitasyon ve etkin bir teşhir faaliyeti oluşturmaktadır. Bu çalışma, temel ideolojik-politik perspektifler ışığında işçi sınıfı hareketinin sorunlarına ışık tutan, onun bilincini ve eylemini geliştiren devrimci politika ve taktiklerin, devrimci şiarların en geniş kitlelere taşınması olarak da tanımlanabilir.

Stratejik önemdeki fabrikalar, sanayi siteleri, onları çevreleyen işçi semtleri, direniş yerleri, işçi servisleri ve servislerin sık geçtiği güzergahlar, şehrin merkezi noktaları... Tüm buralar genel propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinde öncelikli olarak hedeflenen alanlardır. Ancak özellikle politik-örgütsel çalışmanın yoğunlaştığı alanlar/fabrikalar sürekli bir tarzda genel propaganda materyalleriyle dövülmelidir.

Komünist propaganda-ajitasyon ve teşhir, doğaldır ki burjuva yasallığı içerisine sığmaz. İçeriğinin bağımsızlığı ve çalışmanın sürekliliği illegal yöntemlerin temel alınmasını şart koşar. İlegal bildiriler, afişler, pullar, kuşlar, pankartlar, duvar yazıları, broşürler vb., koşul ve ihtiyaçlara göre geliştirilmesi ve zenginleştirilmesi gereken temel araçlardır. Militan fabrika dağıtımında, ev ziyaretlerinde, kahve toplantılarında, direniş yerlerinde sözlü propaganda ve ajitasyonun ise ayrı bir yeri ve önemi vardır.

Öte yandan, illegal

propaganda-ajitasyon faaliyetinin etkisini güçlendirmek, komünist politika ve şiarları yaymak için yasal olanakların devrimci tarzda istismarı da apayrı önem taşımaktadır. Bugün legal alandan komünist hareketin devrimci politika ve taktiklerini en geniş kitlelere ulaştırmanın tüm koşulları mevcuttur. Temel propaganda materyallerinin (afiş, bildiri, pul, kuş) sistemli ve sürekli bir tarzda hedeflerine taşınmasının yanı sıra, legal çalışma en etkili bir sözlü propaganda-ajitasyonun olanaklarını da sunar. Yalnızca militan satış ve dağıtım sırasında değil, direnişlerde, gösterilerde, çeşitli devrimci ve sendikal etkinliklerde propaganda konuşmaları ve ajitasyonlar aracılığıyla devrimci şiarlarımız işçi kitleleri içerisinde yayılmalıdır.

Somut fabrika çalışması ve özgül politikalar

Genel propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti esas olarak toplumsal sistemi derinden sarsan olayların (ağırlaşan sömürü ve sefalet, işsizlik, yoksulluk, konutsuzluk, yoğunlaşan faşist devlet terörü, kurumlaşmış işkence ve siyasal cinayetler, siyasal ve ahlaki kokuşmuşluk, parlamentonun çürümüşlüğü, kontr-gerillanın rejimde tuttuğu özel yer, kirli savaş gerçeği, maceracı ve yayılmacı dış politika, emperyalist kölelik vs.) ifade ettiği temel siyasal gerçekler üzerinden yürür.

Ne var ki, devlet teröründen şovenizme, iktisadi saldırılardan mezhep ayrımcılığına, cinsiyetçilikten emperyalizme uşaklığa, burjuva sınıf

egemenliğinden çevrenin yağmalanmasına dek tüm temel toplumsal sorunlara ilişkin devrimci politikaların sınıf içerisinde maddi bir gerçekliğe dönüşmesi salt genel bir propaganda-ajitasyon-teşhir faaliyeti ile başarılamaz.

Genel propaganda faaliyeti genel bir etki yaratır. Bu genel etkiyi sınıfın devrimci eylemine bağlayan ara halka, işçi hareketinin güncel ve özgül sorunlarına devrimci tarzda ışık tutan özgül politika ve taktiklerdir.

İdeolojik sağlamlık, temel politika ve perspektiflerde açıklık, her somut sorun ve koşula ilişkin özgül politika ve taktiklerin üretilebilmesi için yeterli bir zemindir. Bundan ötesi, alanın özellikleri, özgüllükleri, sorunları konusunda tam bir açıklık ve hakimiyettir. Tam da bu nedenle, somut politika üretme alanında yaşanan zorlanma genelde sınıf dışılığın bir yansıması ve uzantısıdır.

Somut bir fabrika ve etkin bir sınıf çalışması için herseyden önce hedeflenen fabrika ve alanlar tüm özellikleri ile tanınmalıdır.

Fabrikadaki, direnişteki, semtteki işçinin kültürel-sosyal özellikleri, siyasal tercihleri, ulusal kökeni, dinsel eğilimleri sistemli bir araştırmanın konusudur. Yüzyüze olunan işçiler meslek liseli mezunu mu? Yoksa büyük çoğunluğuyla Kürdistan'dan yeni göç etmiş Kürtler mi? Kırsal bağları güçlü mü? Kendilerine ait gecekonduları mı var, yoksa kirada mı otururlar? Ne kadar ücret alıyorlar? Sendikal örgütlülüklere bakışları ne? Geçmişte nerelerde çalışmışlardır? Emekliliğe yakın işçiler mi sözkonusu, yoksa genç-dinamik kesimler mi? Kadınlar ağırlıkta mı?

İşçiler devrimci politikaya açık mı? Geçmişte hangi siyasal akımlar bu kitleleri etkilemiştir? Reformizmin gücü nedir? Öncü işçiler kimlerdir, özellikleri nelerdir?

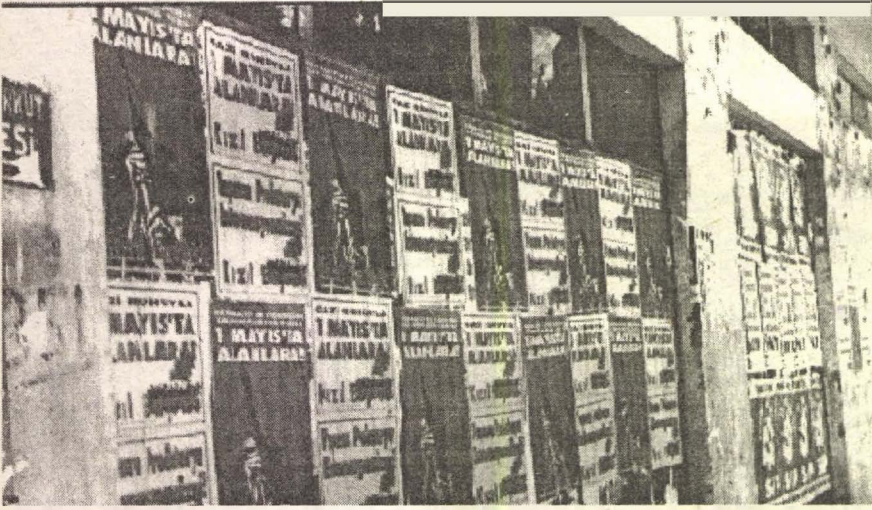
Bu ve benzeri sorulardan elde edilen bilgilerin sistemli bir değerlendirmesi hedeflenen alandaki işçinin somut tablosunu verir. Aynı yöntemle fabrikanın özellikleri saptanır. Fabrikanın üretimdeki yeri, örgütlü olan sendikası, sendika bürokrasinin fabrika üzerindeki hakimiyeti, fabrikanın mücadele tarihindeki yeri, uluslararası veya yerli sermayeye ait olması, sahibi bulunan kapitalistin kimliği, sermayenin fabrika üzerindeki politikaları, özelleştirme kapsamında olup olmaması, çalışma koşulları vb. olgular üzerinden yükselen bir fabrika anahtarı oluşturulur. Yüzyüze olunan fabrika ve işçi kitesine dönük özgül politikaları isabetle saptamak ve her somut koşullarda yeniden üretebilmek ancak böylesi bir ön çalışmayla ve elde edilen verilerin dönemin ve güncel siyasal durumun ışığında titizlikle değerlendirmesiyle mümkündür.

Öte yandan tüm deneyimler göstermiştir ki, derinlemesine bir ön çalışma dahi alana tüm özellikleri ile nüfuz edebilmek için yetersizdir. Bizzat o alana girmek, işçi kitleleri ile kaynaşmak, sorunları birinci elden dinleyebilmek-yaşayabilmek gerekmektedir. Bu açıdan bakıldığında özgül-somut politika üretmek teorik değil, pratik bir sorundur.

Kitle çalışması

Komünist kitle çalışması denilince herseyden önce sınıf kitleleri içerisindeki faaliyet anlaşılmalıdır. Sınıfla buluşmanın en önemli koşulu, temel ve güncel politikaları birinci elden işçilere taşıyabilmektir. İşçi kitlelerin bulunduğu ortamları paylaşmadan bu olanaksızdır. Fabrikasında, direnişte, sendikasında, işçi semtinde, kahvesinde, derneğinde olabilmek gerekmektedir. Sınıf devrimcilerinin konumlanışı buna uygun bir tarzda düzenlenmiştir. Ya fabrikada çalışmaktadırlar, ya da yaşam alanlarını işçilerin gündelik

Çeşitli Yönleri

hayatının içerisinde kurmaktadır, böyle olmak zorundadırlar.

Kuşkusuz komünist militanın sınıf içerisinde varoluşu kendiliğinden bir işçi yaşamını değil, herşeyiyle örgütlü, yani planlı ve sistemli bir etkinliği anlatır. Tüm çaba işçilere sınıf bilinci taşımak ve devrimci eylemi geliştirmek üzerinde yoğunlaşmıştır. Bunun için alana ilişkin dönemsel ve güncel hedefler saptandıktan sonra, öznel koşulları olgunlaştıran ısrarlı ve sürekli bir siyasal taban çalışması şarttır. Genel ve özgül politikaları bildiri, broşür gibi araçlarla hedef kitlelerine taşınmasının yanı sıra, işçilerle içerden kurulan dolaysız bağlar, ileri işçilerle derinleştirilen siyasal diyaloglar ve mücadelenin ihtiyaçları üzerine yükselen bir örgütlenme faaliyeti taban çalışmasının eksenini oluşturur. Ne var ki en az bu faaliyet kadar önemli olan, uygun momentleri yakalamak, işçilerde kendiliğinden bir tarzda beliren eğilim ve dinamikleri hemen oracıkta derinleştirmek ve belli bir hedefe doğru yönlendirebilmektir. İşçilerin acil sorun ve taleplerini karşılayan özgül politikalara sahip olabilir, bunları başarılı bir tarzda startejik hedeflere bağlayarak formüle edebilirsiniz. Ne var ki kendiliğinden bir gelişmeye anında yetişmez, uygun fırsatı kaçırsanız, etkili ve başarılı olamazsınız. Kaldı ki bu koşullarda dahi gerçek bir etkinlik kurmak ancak sınıf içerisinde tanındığınızda, işçilerin güvenini kazandığınızda, onunla güçlü bağlar kurduğunuzda mümkündür.

Hedeflenen sınıf kitleleri, saptanan politikalar doğrultusunda harekete geçirilmek için dört bir yandan kuşatılmalıdır. İşçiler fabrikasında, direnişinde, evinde, sendikasında, kahvesinde, demesinde, özetle bulunduğu ve yaşadığı her yerde, sınıf devrimcisinin öncü pratiğinde somutlanan komünist politikalarla karşılaşmalıdır. Tüm bu alanlar hem sınıf kitleleriyle somut bağlar kurmak ve onları derinleştirmek için ve hem de genel perspektifleri özgül politiklarda yeniden üretebilmek için zengin olanaklar sunmaktadır.

Mücadele biçim ve araçları

İşçi sınıfının devrimci eylemini geliştirmek, koşullara uygun düşen mücadele biçim, yöntem ve araçlarını geliştirmekle dolaysız olarak

bağlantılıdır. Ne var ki, tüm tarihsel deneyimler göstermiştir ki, işçi sınıfı hareketine mücadele biçim ve araçları dayatmak olanaksızdır. En mükemmel biçim ve en etkili araç, mücadelenin somut ihtiyaçlarına denk düşmediği sürece boş bir kalıp olmanın ötesine gitmez. Tersine, her mücadele kendi biçim ve araçlarını bizzat yaratır ve dayatır.

Komünistlere düşen görev, mücadelenin dayattığı biçim ve araçları zamanında farketmek ve somut bir gerçekliğe dönüştürmek için kitlelere önderlik etmektir. Sınıf ve kitle hareketinin belli bir aşamasında ortaya çıkan biçimlere bilinçli bir ifade kazandırmak, onları geliştirmek, genelleştirmek ve hızla yaygınlaştırmaktır.

Herşeyden önce mücadelenin ortaya çıkarttığı her biçimden, ne denli "geri" olursa olsun yararlanabilmek gerekmektedir. Önemli olan, ayağı yere basmayan "ileri" biçimler önermek ya da bunları suni bir tarzda yaratmak değil, en "geri" biçimleri dahi sınıf mücadelesinin ihtiyaçları doğrultusunda en "ileri" tarzda kullanabilmek ve geliştirmek olmalıdır. Sendikalaşmaya dahi adımını atamayan bir grup tekstil işçisinin oluşturduğu "işçi yardımlaşma derneği"ni gözardı etmek, mevcut durumda sermayenin beşinci kolu gibi çalışıyor diye halihazırda işçi sınıfının tek örgütü olan sendikalarından uzak durmak, kendiliğinden bir tarzda oluşmuş bir fabrika komitesini "beğenmemek" -tüm bunlar, ancak devrimci bakışaçısından ve yöntemden yoksunluğun ifadesi olabilir. Diğer yandan, mücadelenin henüz en geri bir başlangıç safhasında işçileri sözde kavganın "en militan" biçimlerine zorlamak, uygun koşul ve zemin yaratılmadan genel grev çağrısı yapmak, düzen karşıtı güçlü bir radikal kitle hareketinin yokluğu koşullarında seçim dönemlerinde aktif boykotu propaganda etmek de sınıf gerçekliğinden uzaklığın bir sonucudur. Kuşkusuz sol sektör tutumları sorunun bir yönüyle, sağcı ve kuyrukçu politikalar da en az onun kadar olumsuz sonuçları olan diğer yönüdür. Kitlelerin düzeni lanetleyen gösterilerle protesto ettikleri Umraniye cezaevi katliamı ve Metin Göktepe'nin katledilişinin ardından Evrensel gazetesi çevresinin, olayı

"burjuva demokrasisi çerçevesinde gazeteciliğe bir saldırı" derekesine indiren tutumu buna iyi bir örnektir. Geleneksel devrimci hareketin ve reformizmin kitle hareketi ve mücadelelerin değişik aşamalarında sık sık düştükleri ve "işçilerin geri ve hazırlıksız olduğu", "onları ürkütmemek gerektiği" şeklinde gerekçelendirdikleri politika yasakçısı, ekonomist tavırları da aynı kategoriye girmektedir. Ve fiili olarak hareketin önünün açılmasının, politik bir mecraaya sıçratılmasının ve buna uygun mücadele biçim ve araçların geliştirilmesinin önünde engel olarak çıkmaktadırlar.

Mücadele biçim ve araçlarının devrimci bir tarzda ele alınışı bakımından Gazi direnişi son derece öğretici bir deneyimdir. Gazi direnişi kitle mücadelesinde yeni bir aşamadır. Bu aşama kendisini bizzat mücadele biçim ve araçlarında somutlaştırmıştır. Mücadelenin kendisi tarafından ortaya çıkarılan barikatlar bunun en net ifadesi olmuştur. Düzene yönelen öfkeleriyle sokağa taşan kitlelerin mücadele dinamiklerinin pasif gösteri sınırlarına sığmayacağına doğru değerlendiren devrimciler, sokak barikatlarının kurulmasına önyak olmuş, kitleler ise bu mücadele biçimine sahip çıkmıştır. Yeni mücadele biçiminin bizzat kitle dinamiği tarafından dayatılması, öncü refleksin bu biçimi ortaya çıkarmak doğrultusunda işlemesi, kitlelerin ise bu yeni biçime sahip çıkması, öncü-kitle diyalogliğini somutlamaktadır. Komünistler, kitle hareketinde yeni bir yükselişin yaşandığı sonraki dönemde ise, Gazi direnişiyle kitle mücadelesine kazandırılan barikatları bir mücadele biçim ve aracı olarak sürekli propaganda konusu etmişlerdir.

Öte yandan, kitle mücadelesine önderlik etmek, somut çağrı ile genel propaganda ve ajitasyonu birbirinden ayırmayı şart koşar. Örneğin koşulları olgunlaşmadan sınıf kitlelerini silahlı mücadeleye çağırarak boşa atıştır. Ancak silahlı mücadelenin gerekliliği sürekli olarak propaganda edilmeli ve mevcut düzenin ancak genel bir silahlı ayaklanmayla altedilebileceği fikri kitleler içinde sürekli bir çabayla işlenmelidir. Devrimci bir önderlik altında yürüyen bir fabrika direnişinde bugünkü koşullarda dahi öyle bir gelişme yaşanabilir ki, silahlı bir sokak çatışması kendisini beklenmedik biçimde dayatır. Böyle durumlara bugünden hazırlıklı olunabilinmelidir. Bu gelişim aşamasına gelindiğinde sınıf kitlelerinin gereken bilinç ve araç donanımından yoksun olması büyük bir talihsizlik ve mücadelenin sıçramalı gelişiminin önünde engel olacaktır.

İşçi sınıfı içerisinde her geçen gün yeni bir yerel direnişin patlak verdiği, kamu çalışanları hareketinin canlandığı, öğrenci gençliğin sokaklara taşıdığı bir dönemde gelişen mücadelenin dayattığı biçim ve araçları bulup çıkarmak, yaymak ve genelleştirmek özel bir önem taşımaktadır. Bu doğrultuda öncü bir refleksin oluşabilmesi, bizzat mücadelenin içerisinde ve en önünde yer alabilmekle olanaklıdır. Kitle mücadelelerine önderlik etmek, kitle gösterilerinde "en büyük" grup kortejleri ile var olmak değil, kitlelerle kaynaşarak onları devrimci politikalar doğrultusunda yönlendirebilmek demektir.

Militan öncü pratik ve sınıf ihtilalciliği

İşçi sınıfa güven vermenin, onu kazanmanın ve önderlik edebilmenin bir diğer koşulu da militan bir öncü pratiğin sergilenmesidir. Sınıf devrimciliği için temel koşul düzenle bağların kesilmesi ve yaşamın her alanında devrimci bir konumlanıştır. Ancak bu kadarı sınıf devrimcisinin küçük-burjuva devrimcisinden ayırmaya yeterli değildir. Her toplumsal hareket kendi militanını, kendi devrimci kimliğini yaratır.

İşçi sınıfı militanını biçimlendiren de onun varlık zemini olan proletaryanın kendisidir. Bu sınıfı devrimcileştirme ve devrimci mücadelede ona önderlik etme pratiğidir. Sınıf disiplini, sınıf sağduyusu ve sezisi, sınıf sabrı ve uzun solukluluğu, birlikte üretmenin üzerinde yükselen kolektivizm ve onun uzantısı değerler -tüm bunlar onun kimliğini belirleyen özelliklerdir. Militanlığı esas olarak sınıf çalışması içerisinde biçimlenir. Bilinciyle, ataklığıyla, kararlılığıyla o proleter bir öncüdür. Fabrikada, direnişte düşmanla en önce göğüs göğüse gelirken, kitleleri de savaştırmayı bilir. Herşeyden önce bir kitle önderidir. Maceracı davranışlarıyla ya da bireysel eylemlerdeki ataklığıyla değil, kitle eylemlerinde gösterdiği militan pratiğiyle sivrilir. Sınıfın dilinden konuşan etkin bir kitle ajitatörü ve propagandacıdır. İlegal faaliyetin gereklerine titizlikle uyan usta bir örgütçüdür. Sınıf hareketindeki her uygun koşul ve durumu devrimci bir uyanıklıkla değerlendiren iyi bir taktikçidir. Sınıf mücadelesinin sunduğu tüm araç ve olanakları sonuna kadar değerlendiren bir yaratıcılık ve inisiyatifle çalışır. M-L ideolojiyle donanmış olarak stratejik hedefleri asla gözden kaçırmayan bir devrim ve iktidar savaşçısıdır.

Ancak tüm bu özellikleri kimliğinde cisimleştiren komünist önderler, sınıfın güvenini kazanma ve devrim ve sosyalizm yolunda proletaryaya önderlik edebilme olanağına sahip olabilirler.

Parti örgütlenmesi

Genel propaganda-ajitasyondan özgül politika ve taktiklere, somut sınıf ve kitle çalışmasından militan öncü pratiğe dek komünist faaliyetin tüm kapsamı, sınıf hareketine devrimci önderlik içindir. Zira devrimci önderlik boşluğu bugün sınıf hareketinin devrim ve sosyalizm yolunda sıçramalı gelişiminin önündeki en büyük engeldir. Ne var ki devrimci önderliğin ideolojik-siyasal kapsamı kadar, maddi gücü de önem taşımaktadır. Sınıfın bağımsız ihtilalci partisini yaratmak acil ihtiyacının tüm yakıcılığını koruduğu bu dönemde, sınıf kitlelerinin mücadelesinin sürdüğü tüm alanlarda illegal fabrika hücreleri ve parti çekirdeklerinin kurulması özel bir önem taşımaktadır.

Sınıf kitleleri içindeki devrimci çalışmaya bu bakış açısıyla yaklaşılmalı, öncü işçilerle bağ sorunu bu gözle ele alınmalı, çabalar sınıf bilinçli işçileri ve doğal işçi önderlerini komünist ideolojiyle donatmak ve sınıfın ihtilalci partisinde örgütlemek perspektifinde odaklaşmalıdır.

Her şey ihtilalci sınıf partisinin kurulması için!

Her şey devrim ve sosyalizm için!

'96'ya Girerken S

Geçen sayımızda **Ekim**'in 136 ve 137. sayılarında yayınlanan **Yeni Bir Yılın Başında Dünya ve Yeni Bir Yılın Başında Türkiye: Sınıf ve Kitle Hareketi** başlıklı
başyazıları okurlarımıza sunmuştuk.

Bu sayımızda ise, bu yıl
değerlendirmelerinin bir devam
niteliğinde olan *Yeni Bir Yılın*
Başında Sol Harekette Durum
ve '96'ya *Girerken Komünist*
Hareket: Parti Yılı Sürüyor
başlıklı 1 ve 15 Şubat '96 tarihli 138
ve 139. sayıların başyazılarını
okurlarımıza sunuyoruz.

Yeni Bir Yılın Başında Sol Harekette Durum

Geride kalan yılın sol hareket açısından en önemli olgusu, iç saflaşmalarda yaşanan yeni gelişmeler ve ulaşılan yeni açıklıklar olmuştur.

Bu öncelikle sosyalizm iddiası taşıyan genel sol hareketin devrimci ve reformist kutupları arasında yaşanmıştır.

Sol hareketin devlet ve düzen karşısındaki konumlarıyla iki ana kesimini oluşturan devrimci ve reformist akımlar, bugün artık birbirinden gitgide daha açık çizgilerle ayrılmış durumdadırlar.

Bu saflaşma, yalnızca olayların akışıyla ve baskısıyla kendiliğinden yaşanmakla kalmıyor. Daha çok bilince çıkarılıyor ve bilinçli bir tutumun konusu haline getiriliyor.

Geride kalan yılın son hareketi açısından ilk göze çarpan özelliği, çeşitli grupların yaşadığı nispi güçlenmedir. Bu güçlenme nitelik değil, nicelik planındadır ve kitle ilişkilerindeki bazı ilk adımlardan ibarettir. Bu güçlenmeyi besleyen gelişmeler, tersinden de, bu grupların ideolojik ve örgütsel zayıflıklarının görülmesini kolaylaştıracı bir rol oynamışlardır.

'95 yılı kitle hareketinde önemli gelişmelere sahne oldu. Fakat, ani bir patlama olan Gazi Direnişi sayılmazsa, devrimci ve reformist kanatlarıyla bir bütün olarak sol hareket kitle hareketindeki bu gelişmeye müdahalede herhangi bir kayda değer rol oynamadı. Dolayısıyla kitle ilişkilerindeki bazı ilk adımlar da bu tür bir müdahale içinde sağlanan bir etkinliğin ürünü değildir. Bu ilişkiler daha çok Gazi Direnişi'nin yarattığı uygun atmosfer ve sağladığı itkiyle girilen semt faaliyetleri içinde sağlanmış şekilsiz ve istikrarsız bağlardan ibarettir. Yine de, yıllardır kitle dışılığın, sözü edilebilir bir kitle tabanından yoksunluğun sıkıntılarını yaşayan sol gruplar için kitle ilişkilerinde sağlanan bu ilk adımların moral açıdan belli bir anlamı ve önemi vardır. Bu gelişme özgüven yoksunluğunu bir ölçüde kırmakta ve sol grupları bu ilk ilişkiler üzerinden daha etkin bir siyasal çalışma yönünde cesaretlendirmektedir. Aynı şekilde, bu ilk adımlarla sağlanan güven, çeşitli iç sıkıntıları da hafifletmektedir. Fakat tersinden olarak, bu iç sıkıntıların gerçek kaynakları olan ideolojik ve örgütsel plandaki yapısal zaafı örterek, yarınki daha büyük sıkıntıların da zeminini hazırlamaktadır. Daha da önemlisi, kitle desteğindeki bu ilk başarıların esas alanı olan semtlerin sosyal ve kültürel özellikleri bu yapısal zaafı ayrıca beslemekte, güçlenme öl-

çüsünde ise, mevcut zaafı kimliğe (popülistme ve demokratizme) belli bir rasyonalite kazandırmaktadır. Bunu geleneksel harekete mensup bazı devrimci grupların '70'li yıllarda kendilerini yeşerten ve besleyen toprağa yeni bir yönelimi de sayabiliriz.

Fakat daha çok belli bazı gruplara özgü olan bu olguyu, '95 yılı içinde genel sol hareket bünyesindeki daha genel plandaki gelişmelerin bir parçası olarak ele almak daha açıklayıcı olacaktır. Daha genel planda ele alındığında, geride kalan yılın sol hareket açısından en önemli olgusu, iç saflaşmalarda yaşanan yeni gelişmeler ve ulaşılan yeni açıklıklar olmuştur. Bu öncelikle sosyalizm iddiası taşıyan genel sol hareketin devrimci ve reformist kutupları arasında yaşanmıştır. Sol hareketin devlet ve düzen karşısındaki konumlarıyla iki ana kesimini oluşturan devrimci ve reformist akımlar, bugün artık birbirlerinden gitgide daha açık çizgilerle ayrılmış durumdadırlar. Bu saflaşma yalnızca olayların akışıyla ve baskısıyla kendiliğinden yaşanmakla kalmıyor. Daha da önemlisi, özellikle devrimci saflarda, gitgide daha çok bilince çıkarılıyor ve bilinçli bir tutumun konusu haline getiriliyor. Bu son nokta, devrimci siyasal mücadeleden aşısından '95 yılının en önemli kazanımlarından biri sayılmalıdır.

Öte yandan aynı 1995 yılı, yine gelişmelerin dolaysız etkisi altında, özellikle de Gazi'deki halk direnişinin karmaşık etkileri sayesinde, sol hareketin devrimci kanadının kendi içindeki gerçek konum farklılıklarının da gitgide daha belirgin hale gelmesine sahne oldu. Bu komünist hareket ile geleneksel harekete mensup çeşitli devrimci gruplar arasındaki temel konum ve tutum farklılıkları için söz konusudur.

sol Hareket

'80 öncesinde ara konumlar ve bunlar üzerinden yaşanan geçişler ne olursa olsun, sosyalizm iddiası taşıyan solun devrimci akımlardan ve reformist akımlardan oluşan iki ana kampı vardı. '80 öncesinin ana devrimci-demokrat akımlarında '80 sonrasında yaşanan tasfiyecî çürüme, yeni döneme güçlü fakat şekilsiz bir sosyal-reformist potansiyel bıraktı. Dünün devrimcileriyle kolay yenilginin ve karşı-devrimin dolaysız baskısı altında '80'li yıllar boyunca liberalleşenler, '89 çöküşünün ardından ve '90'lı yıllarla birlikte, bu yeni konumlarına açık ideolojik ifadeler kazandırdılar.

Komünistler, komünist hareket ile geleneksel devrimci-demokrat hareket arasındaki temel ayrım çizgilerini bugüne kadar yalnızca temel ideolojik-programatik farklılıklar üzerinden değil, fakat taktik ve örgütsel sorunlar üzerinden de yeterli açıklıkta ortaya koymuşlardır. Bununla birlikte, yeniden toplanma döneminde devrimci hareketin geniş bir kesimine egemen hale gelen sosyalizm söylemi ve pratik sınıf yönelimi, bu ayrım çizgilerinin bulanıklaştırılmasını da kolaylaştırabilmiştir. Sınıf hareketinde 1987-1991 yılları arasında yaşanan gelişmelerin uğradığı ilk büyük kırılma, bahsi geçen söylem ve yönelimin ideolojik açıdan köksüzlüğünün kanıtlarını çeşitli savrulmalar içinde açığa çıkarmıştı. Gazi'de patlak veren anti-faşist halk direnişinin bazı devrimci gruplar üzerindeki somut etkileri ise aynı köksüzlüğü semt eksenli genel çalışmaya gösterilen güçlü eğilim ve bunu tamamlayan anti-faşist demokratik söylem içinde açığa çıkardı. Komünist hareket ile devrimci-demokrat hareket arasındaki ayrım çizgileri, bu son gelişmelerin baskısı altında yeni ideolojik ve pratik açıklıklar kazandı.

Özetle, '95 yılının gelişmeleri genel sol hareketin üç ana akımından ve onların arasına serpilmiş bir dizi ara akımdan oluşan tablosunu daha açık ve belirgin hale getirmiştir. Bunu biraz daha yakından görelim.

Solda üç ana reformist odak

'80 öncesinde, ara konumlar ve bunlar üzerinden yaşanan geçişler ne olursa olsun, sosyalizm iddiası taşıyan solun devrimci akımlardan ve reformist akımlardan oluşan iki ana kampı vardı. Kendi aralarında farklılaşan ve farklı kümeler oluşturan devrimci-demokrat gruplar hareketin devrimci kanadını, revizyonist partiler ise reformist kanadını oluşturuyorlardı. Devrimci-demokrat gruplar bünye olarak daha çok öğrencilere ve küçük burjuvazinin alt katmanlarına, reformist akımlar ise orta sınıfın aydınlarına ve sol sendika bürokrasisine dayanıyorlardı.

Bu tablo 12 Eylül karşı-devriminin dolaysız baskısı altında ve '89 çöküşüyle birlikte köklü değişikliklere uğradı.

ÇKP'nin üç dünyacı revizyonizminden beslense de daha çok kemalist-milliyetçi bir "yerli" köke sahip olan ve bugün kendini İP bünyesinde ifade eden akım dışında Sovyet revizyonizmine dayanan öteki sosyal-reformist odaklar çözülüp dağıldılar. Geride kendini ifade edecek yeni reformist kanallar arayan bazı artıklar bıraktılar yalnızca. Fakat bu hiç de sosyal-reformist akımın sol içindeki etki gücünü kaybetmesi demek değildi. Tam tersine, '80 öncesinin ana devrimci-demokrat akımlarında '80 sonrasında

yaşanan tasfiyecî çürüme, yeni döneme güçlü fakat şekilsiz bir sosyal-reformist potansiyel bıraktı. Dünün devrimcileriyle kolay yenilginin ve karşı-devrimin dolaysız baskısı altında '80'li yıllar boyunca liberalleşenler, '89 çöküşünün ardından ve '90'lı yıllarla birlikte, bu yeni konumlarına açık ideolojik ifadeler kazandırdılar.

Böylece İP'in yanı sıra, önce revizyonist partilerin artıklarından SBP, sonra Kurtuluş ve TKEP türünden akımların katılımıyla BSP, yeni bir sosyal-reformist akımlar koalisyonu olarak şekillendi. '95 yılı ise, BSP'de biraraya gelmiş eski ve yeni reformistlerle, Dev-Yol'dan arta kalan ve tamamen reformizme kaymış bulunan çevrelerin birleşme çabalarına tanık oldu. Devrimden ve sosyalizmden uzak durmanın derecesi üzerinde süren zorlu pazarlıkların ardından, nihayet mutlu sona ulaşıldı. Yeni yıla ÖDP denilen ve en çok da sermaye medyasındaki dönem eski solcuları heyecanlandıran yeni bir sosyal-reformist oluşumla girildi.

Kendine "sosyalist" demekten geri durmayan liberal solcu orta sınıf aydınları ile yenilmiş, yorulmuş ve devrime inancını tümünden yitirmiş küçük-burjuva demokratların bu yeni partisinin konumu ve kimliği hakkında devrimci saflarda bugün herhangi bir tereddüt bulunmuyor. Dün SBP, ardından BSP ve bugün ise ÖDP, ortalama bir devrimciye herhangi bir tereddüt bırakmayacak açıklıkta bir reformist kimliğe sahip partiler oldular.

Son bir yıla kadar asıl tereddütler, sosyal-reformizmin üçüncü ana odağını oluşturan ve bugün artık yerini Emek Partisi Girişimi'ne (EPG) bırakmış bulunan TDKP üzerinde yaşanmaktaydı. Ve '95 yılı içinde asıl açıklık da, bu hareketin son yıllarda belirgin bir biçimde kazanmış bulunduğu yeni kimlik üzerine sağlandı.

Bir çok devrimci çevre bu hareketteki liberal tasfiyecî süreci görmek ve eleştirmekle birlikte kazandığı yeni kimliğin açık tanımından belirgin bir zayıflıkla kaçınıbiliyorlardı. Dahası, bugün MLKP'yi oluşturanlar, daha 3-5 ay öncesine kadar, yıllardır liberal-tasfiyecî bir çürüme yaşayan bu hareketi sağcı kusurları bulunan bir "komünist örgüt" bile sayabiliyorlardı. Ama '95 yılı içinde bir yandan gerçek konumları sınavan olayların etkisi, öte yandan bizzat bu hareketin tasfiyeyi ideolojik ve örgütsel planda yeni boyutlara vardırان yeni adımları her türlü tereddütü sildi ve bu akım sosyal-reformist cepheye yerli yerine oturttu.

İP, ÖDP ve EPG, bugün birarada, solun sosyal-reformist üç ana odağını oluşturuyorlar.

İP, kemalist-milliyetçi çizgisiyle orta sınıf aydınları ve kuyrukçu liberal işçi politikacılığı ile gerici ve reformist sendika bürokrasisi için bir toparlanma merkezi olmaya çalışıyor. Gazi Direnişi'ne karşı tu-

tumunda açıkça görüldüğü gibi, devrimci temeller üzerindeki bir siyasal mücadelenin açıkça karşısına dikilen, devrimci harekete ve Kürt özgürlük hareketine karşı açık bir düşmanlık çizgisi izleyen bu parti, düzen ve devlet yanlısı konumuyla karşı-devrimci bir mevzide bulunuyor. Çoktandır sol hareket bünyesinde teşhir ve tecrit olmuştur ve bir süredir kendine resmi düzen solunu oluşturan sosyal-demokrasi ile ilişkiler içinde bir yer açmaya çalışmaktadır.

Sayıp grup ve çevrenin şekilsiz bir koalisyonu olarak bir parti bile sayılmayacak olan ÖDP ise, daha çok güçten, iradede ve dolayısıyla siyasal gelişmelere müdahale gücünden yoksun bir ilerici muhalefet hareketi olarak görülebilir. Toplumun temel sorunlarına temel sınıf ilişkilerinden giderek ve sorunların çözüm gücü olabilecek temel sınıf ya da sınıflara dayanarak müdahale etmek, bu çerçevede bir politik mücadele yürütmek diye bir sorunu olmayan ÖDP'nin gerçekte yaşama gücü bile tartışmalıdır. Fakat bu onun devrimden, devrimci mücadeleden ve örgütten kaçanların bir yığılma alanı olarak tuttuğu konumun gerici özünü hiç de azaltmaz. Dahası, sermaye medyasının, özellikle de bu medyada yuvalanmış dönem solcuların ÖDP'ye gösterdiği sıcak ilgi, düzenin bu yeni reformist odak üzerinden devrimci siyasal mücadeleye karşı yaptığı hesaplar konusunda ilk ipuçlarını vermektedir. Bu şekilsiz, iradesiz, güçten ve etkinlikten yoksun yorgun ve yılmış demokratlar topluluğunu kitlelere yeni bir sol alternatif olarak sunma faaliyetine şimdiden başlanmıştır. Bizzat bu desteğin kendisi, parlamenter zeminde "sosyalist" politikacılığa zaten hevesli bu eski ve yeni reformist koalisyon için cesaretlendirici olabildiği ölçüde, ÖDP'nin devrimci siyasal mücadelenin karşısında gerici bir barikat olarak dikilme misyonu da belirgin hale gelecektir.

EPG'ye gelince; bu yeni reformist odağın kendine özgü konumu ise, reformist sol aydınlar ile sol sendika bürokratları için bir toplanma odağı olabilmek ve eğer mümkün olabilirse, bunu işçi sınıfı hareketi içinde '80 öncesinde TİP-TKP'nin tuttuğu konuma benzer bir etkinlikte birleştirebilmektir. Bu kendine özgü sentez girişiminin birleştirici ögesi ise, haliyle, dünün devrimci bugünün liberal demokrat öğeleri olacaktır. Zaman zaman "devrim ve sosyalizm" cılası çekilen "demokrasi ve özgürlük" hedefleri ile sınıf hareketinin geriliği üzerinden oluşturulmuş kuyrukçu politikalar bunun ideolojik-politik çerçevesini, legal parti örgütsel zeminini ve sendikalist-parlamentarist faaliyet ise pratik içeriğini oluşturacaktır. Hiç değilse bugün için, işçi sınıfı üzerine politika yapmak ve ara kademe sendika bürokrasisi üzerinden bu sınıf içinde güç olmak hevesi ve çabası içerisinde bulunduğu içindir ki, işçi sınıfı hareketinin devrimci politik ve örgütsel gelişmesi önüne bir engel olarak dikilme potansiyeli taşıyan bu sosyal-reformist odağa komünistler ayrı bir ilgi göstermek durumundadırlar.

Devrimci-demokrasinin iki ana temsilcisi

Geleneksel devrimci-demokrat hareket içinde '80 öncesinden gelen ve başlangıçta kazandıkları kimliği esas itibarıyla koruyan iki ana hareket var. Bunlardan ilki, DHKP-C ve ikincisi çeşitli kanatlarıyla TKP-ML/TİKKO'dur. İdeolojik konumlarıyla, gerçek siyasal hedeflerinin niteliği ve içeriğiyle, devrim ve mücadele anlayışlarıyla, sosyal ve kültürel özellikleriyle, toplumsal tabanları ve çalışma alanlarıyla, bu iki ana hareket devrimci-demokrat akımın tipik temsilcileri durumundadır. Bu iki hareket, Türkiye sol hareketinin genel tablosu içinde, devrimci-demokrasi denilince ilk akla gelen ve bu konumu belirgin bir ısrar ve güçle koruyan iki ana akımdır.

DHKP-C, esas olarak kent kökenlidir; kentin yoksul küçük-burjuva katmanlarına ve öğrenci gençliğe dayanmaktadır. TKP-ML/TİKKO ise, esas olarak kır kökenlidir. Kırın küçük-burjuva katmanlarından ve yoksul köylülükten beslenmektedir. Gerek öğrenci hareketi içinde var olan etkinliği ve gerekse kırdan kente sürekli göç, kır kökenli bu akıma kent yoksulları ve kısmen işçiler arasında da her zaman belli bir var olma zemini sağlamıştır. Benzer bir olgu, DHKP-C için geçerlidir. Öğrenci gençlik içindeki etkinliği ve kentlerdeki varlığının genel etkisi, bu harekete tersinden, taşrada ve kırsal kesimde her zaman belli bir etki gücü sağlamıştır.

Devrimci-demokrat akımın kent ve kır ağırlıklı iki tipik temsilcisi olarak değerlendirdiğimiz bu iki siyasal hareket elbetteki açık bir sosyalizm iddiası taşımaktadırlar. Fakat genel ideolojik konumları kadar 25 yıllık siyasal pratikleri de bu sosyalizmin niteliği ve sınırları konusunda yeterli açıklıkta veriler sağlamaktadır. Söz konusu olan yoksul halk katmanlarının kapitalist baskı ve sömürüye karşıtlığını dile getiren bulanık bir küçük-burjuva sosyalizmdir. Bunun bilimsel-teorik temellere ve işçi sınıfını eksen alan bir siyasal-örgütsel oluşuma dayalı proleter sosyalizmi ile ilişkisi duygusal sınırların ötesine geçmemektedir. Nitekim yeni partileşen DHKP-C'nin "vatan" vurgusuna bağlı bir yurtseverlik ve faşizme karşı siyasal özgürlük eksenine dayalı bir demokratik kimliğin ifadesi mücadele platformu, kendine dair "halk partisi" ve "halk hareketi" tanımları, ezilen ve sömürülen sınıflar içinde işçi sınıfının tuttuğu tümüyle farklı yeri artık açıktan reddeden ideolojik yaklaşımları, temsil ettiği küçük-burjuva sosyalizm konumunu son bir yıl içinde getirilen ek açıklıklar olmuştur. Aynı şey TKP-ML'nin köylü sosyalizmiyle özdeşleşmiş Maoist kimliği çok belirgin bir tutumla öne çıkarması için de söylenebilir.

Türkiye'nin kendine özgü koşulları ve Türkiye devriminin kendi özgü sorunları nedeniyle, sosyalizm iddiası taşıyan genel sol hareket içinde belli bir güce ve yaşama kapasitesine sahip devrimci-demokrat bir akım hep var olacaktır. Komünistler daha en baştan, geleneksel devrimci-demokrat hareketin kısmen ileriye (proleter sosyalizmine) ve esas olarak da yenilginin basıncı altında geriye (küçük-burjuva reformizmine) doğru bir çözülme yaşadığı bir evrede, kuvvetli bir nesnel toplumsal mantığı olan bu olguya yeterli açıklıkta işaret ettiler. *Ekim*'in 1. sayısında ve "*Herkes Kendi Bayrağı Altına!*" çağrısı içinde, bu olgu şöyle ifade edildi: "*Türkiye kapitalizminin nispi geriliğinde ifadesini bulan toplumsal koşullar, küçük-burjuvazinin sayıca önemli bir tabaka olarak varlığının da ifadesi oluyor. Bu nesnel olgu küçük-burjuva demokrasisi için hep bir varlık ve yaşam ortamı olacaktır. Burjuva gelişmenin geride bıraktığı görevleri, demokratik ve yurtsever özelemleri kendine program edinerek siyaset sahnesinde hep yer alacaktır.*" (Devrimci Hareket Reformist Eğilim s.12)

Yineleyelim ki, '80 öncesinde halkçı devrimci hareketin tamamı tarafından tutulan bu konumun bugünkü sürdürücüleri, DHKP-C ve TKP-ML/TİKKO'dur. Genel gelişmelerin ve yenilginin baskısı altında '80'li yıllar boyunca çözölen ve farklılaşan

Sol hareketin ara akımlarının en dikkate değer özellikleri, kendi geçmişleriyle ve genel olarak geleneksel hareketle açık bir hesaplaşma yaşamaksızın kendini yeni koşullarda, bu koşulların belli özgünlüklerini de az-çok gözeterek, devam ettirmeye çalışmalarıdır.
Birkaç önemsiz grup bir yana bırakılırsa, bu ara akımların başlıcaları TİKB, MLKP, TKP-K ve SİP'tir.

'80 öncesinin ana devrimci-demokrat akımları içinde yalnızca bu iki hareket kendi devrimci radikal kimliklerini esası itibarıyla korumuş ve sürdürmüşlerdir. '95 yılının gelişmeleri, büyük kentlerin varoşlarında uç veren yeni devrimci hareketlilik, bu akımların yaşama gücünü ve etkinliğini artıracaktır.

'80 öncesinin öteki ana devrimci-demokrat akımların akıbetine ise sol hareketteki yeni reformist odakları tanımlarken zaten işaret etmiş olduk. ÖDP ve EPG, dönün Devrimci Yol, Kurtuluş ve TDKP'nin bugünkü akıbetini temsil ediyorlar. Yükseliş döneminin küçük-burjuva devrimci radikalizmi, yenilginin çözücü ve dağıtıcı etkisi altında yerini legalist-tasfiyeciler bir küçük-burjuva reformizmine bıraktı.

Ve solda ara akımlar

Ulusal özgürlük istemi etrafında şekillenen ve kendi içinde ulusal devrimci (PKK) ve ulusal reformist (PSK) iki ana akım ile bunların ara tonlarını barındıran Kürt solu bir yana bırakılırsa, Türkiye'nin bugün sol siyaset sahnesinde üç temel akım var. Bunlardan ikisi, İP, ÖDP ve EPG tarafından temsil edilen liberal-reformist akım ile DHKP-C ve TKP-ML/TİKKO tarafından temsil edilen devrimci-demokrat akım üzerinde durmuş olduk. Üçüncü temel akımı ise, 1980'lerin ikinci yarısında yaşanan iç ayrışma ve kopma süreci içinde şekillenen ve EKİM tarafından

temsil edilen komünist hareket oluşturmaktadır.

İşte solda ara akımlar bu üç ana akım arasında yer alan, birinden birine yakın bir konum ve potansiyel taşıyan çeşitli siyasal gruplardan oluşmaktadır. Sol hareketin bu ara akımlarının en dikkate değer özellikleri, kendi geçmişleriyle ve genel olarak geleneksel hareketle açık bir hesaplaşma yaşamaksızın kendini yeni koşullarda, bu koşulların belli özgünlüklerini de az-çok gözeterek, devam ettirmeye çalışmalarıdır.

Birkaç önemsiz grup bir yana bırakılırsa, bu ara akımların başlıcaları TİKB, MLKP, TKP-Kıvılcım ve SİP'tir. Bunlardan herbiri, ana akımlardan birine belli bir yakınlıkta, ya da herbirine belli yönleriyle bir parça yakın düşen bir ara konumda bulunmaktadır. Örneğin TİKB sosyalizme ve MLKP devrimci-demokrasiye yakın hareketlerdir. TİKB, Gazi Direnişi'nin somut etkileri vesilesiyle de görülebildiği gibi, geleneksel halkçı-demokratik konuma kolayca eğilim duyabilmektedir. MLKP, yakın zamana kadar TDKP'ye bakışında ve son olarak 24 Aralık seçimlerinde reformist "Emek, Barış, Özgürlük" blokuyla ilişkilerinde görülebildiği gibi, reformizme belli bir potansiyel eğilim gösterebilmektedir. TKP-Kıvılcım sosyalizmden, devrimci-demokrasiden ve reformizmden birşeyler taşıyabilen, reformizme kolayca güç aktarabilen kendine özgü bir hareketken; SİP, sosyalizm söylemine ve taktik plandaki bazı radikal eğilimlerine rağmen, özü itibarıyla, TİP-TKP'nin legalist-reformist geleneğinin bugünkü koşullarda kendine özgü bir devamı durumundadır. Kaba legal konumu bir yana; tüm keskin sosyalist ve radikal ideolojik-politik söylemine rağmen, 24 Aralık seçimlerinde, reformist parti ve gruplar kolasyonu içinde kendine en rahat biçimde yer bulabilmesi onun gerçek konumuna ışık tutmaktadır.

Bu kısa değinmelerin bu hareketlerin belli bakımlardan karmaşık bir gerçekliği yansıtan konum ve özelliklerini yeterli açıklıkta vermediğinin bilincindeyiz. Ne var ki, komünistlerin geçmişteki, bugünkü ve gündemdeki çözümleme ve eleştirileri bu konumlara gerekli açıklığı getirmektedir ve getirecektir. Bu öncelikle konumların netleştirilmesi ve herkesin yerli yerine oturtulması için gereklidir. Fakat yanısıra, sosyalizm potansiyelinin açığa çıkarılması ve aynı kanalda birleştirilmesi partileşme sürecinin bu yanı sıra da gözetilmesi ve bir çözüme bağlanması görevleri bakımından da gündemdeki bir ihtiyaktır.

'96' ya girerken komünist hareket Parti yılı sürüyor

"Parti yılı" devam ediyor... Geride kalan yıla hareketimiz açısından bakıldığında söylenmesi gereken öncelikle budur. Bu girilen başarılı bir gelişme sürecinin partileşme hedefi çerçevesinde bir sıçramayı ifade edecek bir gelişme düzeyine ulaşmasına takvim yılının yetmediğini anlatmaktadır.

Gelişmenin sonuçlarını '95 yılına sığdırmak arzusu ve hedefi ile yola çıkmıştık. Bizden kaynaklanan ve bizi aşan nedenlerin birleşik etkisi sonucunda bu mümkün olamadı. Gelişmeyi istenilen kapsama ve tempoya gecikerek oturtmaktaki sorumluluğumuzu küçümsememekle birlikte, arzulanan sıçramanın '96 yılına sığmamasının bizim için esasa ilişkin bir önemi yoktur. Önemli olan bizi parti kimliğine ulaştıracak bir gelişme çizgisine oturtmayı başarmış olmaktır. Eğer '95 yılının deneyimlerini de en iyi biçimde değerlendirmeyi başarabilirsek, girdiğimiz süreci parti kimliğine ulaştırarak taçlandıracağımıza kesin bir gözle bakabiliriz. Önemli olan budur ve hareketiniz '95 yılına bu gerçeğin verdiği güç ve iyimserlikle girmektedir.

EKİM 3.Genel Konferansı: Örgütte yeni bir dönemin başlangıcı

'95 yılı başında "Parti yılı"nı ilan eden değerlendirmede şunlar söylenmekteydi: "'94 yılı partiye ulaşmada gerçek bir dönemeç yılı olamadı. Fakat bunun nedenleri konusunda paha biçilmez açıklıklar kazandırdı. Örgütümüzün üst platformu bunun daha kapsamlı ve derinlemesine bir değerlendirmesini muhakkak ki ortaya koyacaktır."

Sözü edilen örgüt üst platformunun Mart 1995'de toplanan EKİM 3.Genel Konferansı olduğu bugün artık bilinmektedir. Çalışmaları Mart ayı içine yayılan bu konferans, gerçekte, partileşme sürecinin yeni aşamasının, bu anlamda "parti yılı"nın asıl başlangıç noktasını oluşturdu. Bu konferansın belgeleri ve tutanakları incelendiğinde açıklıkla görülmektedir ki, örgütümüzün 3. Genel Konferansı, önüne koyduğu gündem çerçevesinde, yalnızca '94 yılının değil, fakat hareketimizin bütün bir geçmiş sürecinin derine inen

bir değerlendirmesini yapmış, yeni dönemin sorunlarını ve görevlerini bunun ışığında saptamıştır.

Her açıdan başarılı geçen bu konferans '95 yılının ilk büyük kazanımı olmuş, örgütte yeni bir dönemi başlatmıştır.

Komünistler, "parti yılı" çerçevesinde, gelişmenin örgütsel-pratik cephesini esas yüklenme alanı olarak saptamışlardı. Bu nedenledir ki, buna ilişkin sorunlar konferansımızın gündeminde de ağırlıklı bir yer tuttu. Konferansta, örgüt, önderlik ve kadro sorunları; siyasal faaliyetin ve çalışma tarzının çeşitli sorunları; temel yoğunlaşma alanı olan sınıf çalışmasının bir dizi sorunu üzerine, geçmiş tüm süreçlerimiz gözetilerek, fakat özellikle kendini önceleyen son iki yılın verileri ve deneyimleri irdelenerek temel önemde açıklıklar sağlandı. Örgütteki zaaf noktalarına en açık şekilde işaret edilerek çözücü ve yol açıcı değerlendirmeler ortaya konuldu.

"Parti yılı" hedefi çerçevesinde güçlü bir başlangıçtı bu. Bunu izleyecek adım konferansın so-

nuçlarını tüm örgüte malederek saptanan hedefler doğrultusunda etkin bir pratik-siyasal çalışmaya girişmekti. Konferansın hemen ardından güçlü bir kampanya olarak örgütlenen 1 Mayıs faaliyetleri siyasal polisin iki büyük kentteki genel saldırısına yol açınca, bu önemli güç kayıplarına neden olmakla kalmadı; yansırsa, yarattığı sorunlar nedeniyle, konferans sonuçlarının örgüte maledilmesi sürecini de geciktirdi ve faaliyetimizin hızını bir süre için önemli ölçüde kesti. Bu saldırı önemli bir çelmeydi; örgütümüz bunun yarattığı sorunları birkaç ay içinde telafi etmek iradesi göstermekle birlikte, yılın toplamı üzerinden düşünüldüğünde, bu bize değerli bir zaman dilimini de kaybettirdi. Kayıpların yarattığı boşlukları gidermek, faaliyete yeniden hız ve kapsam kazandırmak başarısını gösterdiğimizde ise, süreç yılın ortalarını bulmuştu. Örgüt başarılı bir gelişme çizgisine oturtulduğu halde, faaliyetin çeşitli cephelerinde hedeflediğimiz atılımın '95 yılına sığmamış olmasında, kuşkusuz bunun önemli bir payı vardır.

Saldırının yarattığı bu güç ve zaman kaybının önemi ne olursa olsun, 3. Genel Konferansımız, yılın toplamı üzerinden bakıldığında örgütümüzün bütünü üzerinde önemli bir sarsıntı yaratmış, onu yeni bir gelişme aşaması içine sokmayı başarmıştır.

3. Genel Konferans öncelikle içe dönük bir müdahalenin platformu oldu. Dışa, sınıfa dönük etkili ve sonuç alıcı bir siyasal faaliyete geçişin önkoşulu, örgüt bünyesinde oluşmuş zaaf alanlarına ve birikmiş sorunlara sert bir müdahalede bulunmaktır. Bu elbette kendi başına örgütü dönüştürmeye yetmeyecek, fakat böyle bir dönüşümün biricik gerçek zemini olan sınıf çalışmasına etkili bir geçişi olanaklı kılacaktır.

Örgüt yaşamı ve çalışma tarzına ilişkin kapsamlı değerlendirmeler bu açıdan örgütte ciddi bir iç atmosfer ve zihniyet değişiminin önünü açtı. Sorunlara ilişkin bir bilinç açıklığının ötesinde, kadrolara moral ve motivasyon kazandırdı. Ve somut deneyim, içe dönük isabetli ve etkili bir müdahalenin başarılı bir siyasal çalışmanın zorunlu bir önkoşulu olduğunu bir kez daha gösterdi.

Sınıf çalışması: Yeni bir aşamaya geçiş

"Parti yılı" çerçevesinde gelişmenin örgütsel-pratik cephesine ilişkin en önemli hedef, "sınıf hareketine fiilen önderlik etmek yeteneği kazanmak ve örgütsel gelişmeyi bu zemine oturtmak" olarak saptanmıştı. Bu her şeyden önce sınıfa yönelik çalışmanın kapsamı ve niteliğinde köklü bir değişimi gerektiriyordu. Sınıfa yönelik bir çalışmayı yıllardır sürdürmekteydik. Fakat bu daha çok "dıştan seslenme" biçiminde bir propaganda-ajitasyon çalışmasıydı. Bunu içerden seslenme ve işçi eylemlerine doğrudan müdahale etme düzeyine çıkarmak, sınıf hareketiyle ilişkilerde mesafe katetmenin de temel bir koşulu durumundaydı.

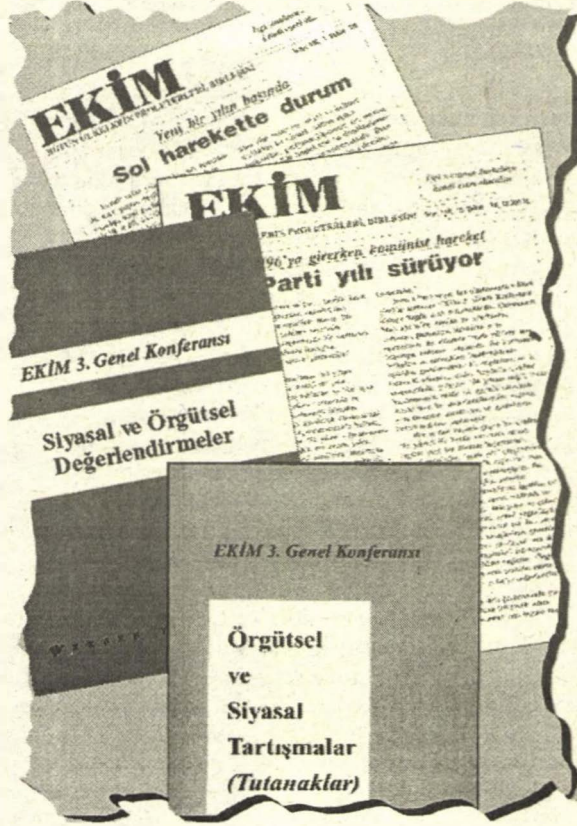
Geride kalan yıl içinde bu doğrultuda ilk ciddi adımların atılması anlamında bu nihayet başarılı. Hedef fabrikalar üzerinde yoğunlaşan bir çalışmanın ötesinde, özellikle mahalli direnişlere müdahalede yeni bir düzey yakalandı. Komünistler '95 yılı süresince kamuoyunun gündemine giren ve sınıf hareketinin ilgi odağı haline gelen bir dizi direnişe doğrudan müdahalelerde bulundular ve belli bir etki sağladılar. Bu sınıf çalışmamızda yeni bir aşamanın başlangıcı sayılmalıdır. Sınıf çalışmasında, artık yalnızca dışardan değil, içerden de seslenen; artık yalnızca seslenmekle kalmayan eyleme de çekmeye çalışan; mahalli direnişleri dayanışma girişimlerinin ötesinde somut müdahalelerde bulunmayı başarabilen bir gelişme aşamasına geçmiş bulunuyoruz.

3. Genel Konferansımızın en önemli (ve kuşkusuz en rahatsız edici) tespitlerinden biri, EKİM'in hala esas olarak "sınıf dışı" bir örgüt olduğu gerçeği idi. Gelişme süreci bu tespiti hızla eskitmektedir. 3. Genel Konferansı bu gelişmenin önünü açmıştır. Örgütümüz bugün artık çalışma alanları ve hedef olarak seçtiği çalışma birimleri üzerinden sınıf kitleleri ile doğrudan temasa geçmeyi başarmış durumdadır.

Kuşkusuz buna henüz yeni gelişme aşamasının bazı ilk adımlarının atılmış olmasının ötesinde abartılı bir anlam atfedilmemelidir. Sınıf hareketiyle somut politik ve örgütsel bağlar geliştirmenin henüz yalnızca ilk adımlarıdır bunlar. Fakat işin bu cephesinde nihayet buz kırılmış, yol açılmıştır. Bu açıdan ba-

Arzulanan sıçramanın '95 yılına sığmamasının bizim için esasa ilişkin bir önemi yoktur. Önemli olan bizi parti kimliğine ulaştıracak bir gelişme çizgisine oturmayı başarmış olmaktır.

Eğer '95 yılının deneyimlerini de en iyi biçimde değerlendirmeyi başarabilirsek, girdiğimiz süreci parti kimliğine ulaşarak taçlandıracağımıza kesin gözle bakabiliriz.

kıldığında '95 yılının bu ilk adımları sınıf çalışmamızda önemli bir gelişmenin ifadesidirler. Şimdi görev, bu adımları güçlendirmek, büyük bir hızla yaymak, bu doğrultuda gerekli ısrar ve kararlılığı göstermektir. Bunu başarabilirsek eğer, '96 yılı hareketimizi sınıf hareketi ekseninde bir politik ve örgütsel gelişme çizgisine oturttuğumuz bir yıl olacaktır ki, bu partileşme sürecinin bu cephesinde zaferi kazanmak anlamına gelecektir.

Fakat eğer açılan yol yeni bir gelişme aşamasının ifadesi ise, bu, bu gelişme aşamasının bir dizi yeni sorunuyla yüzyüze kalmak anlamına da gelir. Eğer bu sorunlar zamanında görülmez ve gerekli çözümler zamanında üretilmezse, gelişme süreci tıkanacak ve hedefe yine ulaşamayacaktır.

'95 yılı bu konuda ilk ciddi olumsuz sinyalleri vermiştir. Polisan deneyimi buna en somut örnektir. Bütün yıl boyunca işçi hareketinin gündeminde kalan bu direnişe herkesten önce komünistler ufaştılar ve yaptıkları ilk müdahalelerle direnişçi işçilerle ilişkilerde hızla önemli bir mesafe katettiler. Fakat yalnızca müdahalede yeterli ısrar gösteremedikleri için değil, yansırsa bir dizi sorunda kaba yanlışlara düştükleri içindir ki, sonuçta kazandıkları çok önemli ilk mevzileri geliştiremediler. Böylece başarılı ve ısrarlı müdahalenin sürdürülebilmesi durumunda hareketimizin adıyla özdeşleşecek bu önemli mahalli direnişin sunduğu olanaklar yeterli ve sonuç alıcı bir biçimde kullanılamadı.

Yalnızca Polisan'ın değil, İpragaz, Özel Tekstil, Çukobirlik, Küçükçekmece Belediyesi vb. direnişlerin, geride kalan yıl içinde sınıf çalışmasının sorunları çerçevesinde bize sağladıkları çok önemli olumlu ve olumsuz deneyimler var. Bu deneyimleri en iyi biçimde irdeleyip sindirir ve sınıf çalışmasının ortaya çıkaracağı yeni sorunları hızla kavramaya ve çözmeye kendimizi önden hazırlarsak eğer, yeni çalışma yılında sınıf hareketiyle ilişkilerde sıçramalı

bir gelişmeyi de böylece güvence altına almış oluruz. (Bu deneyimlerin ilk sonuçları parça parça basınımıza yansımaktadır ve daha derine inen irdelemelerle bu sürdürülecektir.)

Sınıf çalışması alanında altı çizilemesi gereken bir başka önemli sorun, bugün belirgin bir hareketlilik yaşıyor olsalar da, orta ve uzun vadede sınıf hareketi açısından temel çalışma alanı olarak saptanmış bulunan fabrikalara müdahalede sürmekte olan zayıflıktır. 3. Genel Konferansımız sınıf çalışmasında üç ayrı çalışma alanı kategorisi saptamıştı. Bunlar temel öneme sahip fabrika ve işletmeler, içinden geçilmekte olan dönemde belli bir genel hareketliliği yaşayan sektörler (tekstil, belediye vb.) ve grev ve direnişe geçmiş birimlerden oluşmaktaydı. Sınıf çalışmamızda atılan ilk adımlar daha çok son iki alanda yoğunlaştı. Bugün durgunluğu yaşıyor olsalar da temel öneme sahip bulunan fabrikalara yönelik çalışmada ise eski zaafalar hala sürmektedir. Bizi aşan güçlükler bir yana bırakılırsa, sürmekte olan bu zaafanın gerisinde hareketli alanlara müdahale kolaylığı, tersinde ise, durgun birimlere müdahalenin gerektirdiği sabırdan ve ısrardan yoksunluk vardır. Bu zayıflığın üzerine gitmek sınıf çalışmamızın gündemdeki bir diğer bir temel sorundur.

"Sınıf yönelimi" bizim için ilk kez bu denli somut ve pratik bir anlam kazanmıştır. Her şey yüklenmeye, yoğunlaşmaya, ısrarlı olmaya, pratik güçlükleri sabır ve inatla göğüslemeye kalmıştır. Her şey bu yeni çalışma düzeyinin ortaya çıkardığı ve çıkaracağı sorunları zamanında görmeye ve onlara hızla çözümler bulmaya, yeni yol, yöntem ve araçları zamanında devreye sokmayı başarmaya kalmıştır. Her şey mahalli örgütlerin, onların bünyesindeki örgütçülerin, sonuç alıcı bir çalışmadaki inat ve kararlılığına, göstermeyi başarabilecekleri esneklik ve yaratıcılığı kalmıştır. Mahalli örgütlerimizin sınıf çalışmasındaki somut başarılarıyla harekete belli bir gönül rahatlığı içinde, bizim de il önderliklerimiz var, bizim de gerçek örgütçülerimiz var dedirttikleri bir aşama, gerçekte, işin pratik cephesinde parti olmayı başarmış olduğumuz bir gelişme aşaması ile aynı anlama gelecektir.

Örgüt sorunlarının değişmekte olan çözüm zemini

"Yine de, gözönünde bulundurmanız gereken kritik bir nokta var. Sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişimini hızlandırmak ve bu çaba içinde sınıfın ileri unsurlarını sosyalizme ve komünist örgüt saflarına kazanmak süreci, bugünkü koşullarda tüm öteki örgütsel-pratik sorunların ortak zemindir. Örgütümüzü geliştirip yaymayı, sağlam temellere oturtmayı, mevcut kadrolarımızı devrimcileştirmeyi, yeni kadrolar kazanmayı, illegalitemizi kuvvetlendirmeyi, disiplinimizi pekiştirmeyi, kitle bağlarımızı geliştirmeyi, kitlelere önderlik etme yeteneği kazanmayı, vb., vb., tüm bu sorunları, sınıfı devrimcileştirme ve sınıfın ileri kesimlerini sosyalizme kazanma mücadelesi ekseninde çözmek perspektifiyle hareket etmek durumundayız." (Parti yılı ve partileşme süreci, Ekim, sayı 114, Şubat 1995)

Butemel değerlendirme, 3. Genel Konferansımızın partileşme sürecinin pratik-örgütsel yönüne ilişkin tartışmalarında çok önemli bir yer tuttu. Örgüt alanına ve yaşamına ilişkin olarak bahsi geçen tüm sorunların sağlıklı ve kalıcı bir çözümü, sınıf hareketine etkin ve başarılı bir devrimci müdahalenin maddi ve manevi kazanımlarının yaratacağı olanaklarla sıkı sıkıya ilişkilendirildi. Sınıf çalışmasında kat edilen her anlamlı mesafe, örgütsel gelişmimize sağlam bir temel kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda örgüt kimliğine, yaşamına ve işleyişine ilişkin bir dizi sorunun çözümü için en uygun bir maddi zemine de kavuşturacaktır hareketi. 3. Genel Konferansımız bunu, sınıfı devrimcileştirme süreci içinde kadroların ve bir bütün olarak örgütün proleter sınıf devrimcisi kimliğini geliştirmek olarak da ifade etmişti.

Ve aynı konferans, örgütü ve kadroları sınıfla fiziki temasa ve bu doğrultuda ilk başarıya yönelterek, böylece önemini vurguladığı dönüşümün de önünü açmış oldu. Fakat bu dönüşüm, hiç de sınıf çalışmasının seyrine bağlı olarak kendiliğinden yaşanmaz. Burada bilinçli ve sistematik bir müdahale şarttır. Sınıf kitlelerinden ve sınıf çalışmamızın somut

başarılı bir çalışma tarzı ve doğru bir siyasal müdahale için değil, fakat örgüt yaşamımızın sorunlarını çözmede de bilinçli bir biçimde kullanmak zorundayız. 3. Genel Konferansın özellikle kadro sorunlarına ilişkin değerlendirmeleri, burada kastedilen şeyin anlamı konusunda yeterli açıklıklar sunmaktadır. Sınıf çalışmasında pratik bir gelişme süreci içine girdiğimiz şu aşamada bahsi geçen değerlendirmeleri özellikle gözetmek ve bilinçli bir tutuma konu etmek gerekir.

Genel siyasal çalışmamızın büyüyen kapsamı ve genişleyen etkisi

Örgütümüzün siyasal çalışma kapasitesindeki büyüme, kullandığı araçlardaki çeşitlenme ve zenginleşme, legal olanakların ve açık alanın daha etkin bir biçimde kullanılması alanındaki yeni adımlar, '95 yılının öteki önemli kazanımlarıdır. Bugün örgüt, faaliyet gösterdiği tüm merkezlerde, gerek illegal ve gerekse legal araç ve yöntemleri kullanarak yürütülen yaygın bir siyasal faaliyet kapasitesine kavuşmuş durumdadır.

Yalnızca iki temel siyasal yayın organı ve gençlik yayını değil, yanı sıra yıl boyunca sayısız illegal-legal bildiri, broşür, afiş, pul vb. kullanılmış, bu yolla hareketin adı, şiarları, çağrıları ve görüşleri daha geniş emekçi kesimlere ulaştırılmıştır. Bu faaliyet belli dönemlerde siyasal kampanyalar biçimini almış; yılın başlangıcında etkili bir 1 Mayıs faaliyeti, ortalarında "sınıf dayanışması" kampanyası ve nihayet sonunda ise etkin bir seçim kampanyası yürütülmüştür.

Daha çok hedef alanlar üzerinde yoğunlaşsa da, genel planda da yürütülen bu faaliyetler, giderek hareketi bir siyasal odak haline getirmekte, bugün için en azından sol hareketin gündemine sokmaktadır. Bu faaliyetin toplumun geneli üzerinde ağırlığını ve etkisini hissettirdiği bir gelişme düzeyi ise, parti kimliği kazanmakta olduğumuzun bir başka göstergesi olacaktır.

Komünistler, sınıf kitleleri üzerinde yoğunlaşan

ve bu alanda sonuç almayı hedefleyen siyasal faaliyetlerini mutlaka genel plandaki siyasal etkinliklerle birleştirmeyi başarabilmelidirler. Bu yalnızca devrimci bir siyasal mihrak olmayı başarmanın zorunlu bir koşulu değil, fakat aynı zamanda hedef kitle olan işçilere güven vermenin, onların desteğini kazanabilmenin de zorunlu bir gereğidir.

Gelişme sürecinin tüm cephelerini sıkı tutarak partiye yürüyoruz

'95 yılını genel sol hareket açısından değerlendirirken altını çizdiğimiz en önemli olgu "iç saflaşmalarda yaşanan yeni gelişmeler ve ulaşılan yeni açıklıklar" olmuştur. Bunun yalnızca devrimci-reformcu saflaşması yönünden değil, fakat aynı zamanda devrimci hareketin kendi içinde gerçek konumların yeni açıklıklar kazanması bakımından da geçerli olduğunu yine aynı yerde vurgulamıştık.

EKİM, başlangıç yıllarında geleneksel devrimci-demokrat akımlardan konum ve kimlik farkını daha çok ideolojik açıdan ortaya koyabiliyor, fakat bu farklılığı örgütsel ve siyasal kimlik farkı olarak göstermekte zorlanıyordu. Bu zorlanma elbette partileşme sürecinin pratik-örgütsel cephedeki zayıflığının bir yansımasından başka bir şey değildi.

Fakat özellikle tasfiyeciliğin tasfiyesini izleyen ve bizim "EKİM'in yeni dönemi" olarak nitelendirdiğimiz gelişme safhası, ağır ve sancılı bir biçimde de olsa, bu zayıflığı gidermek ve geleneksel hareketten konum ve kimlik farkını pratikte de göstermek olanaklarını adım adım biriktirdi. Örgütümüzün 3. Genel Konferansı üzerinden bu zayıflık alanına kapsamlı bir biçimde yüklenmesi ve bunun ilk pratik sonuçları, farklı konumumuzu birçok bakımdan git gide daha belirgin hale getirmektedir.

Geride kalan yıl üzerinden buna vurucu bir örnek; Gazi'deki halk direnişinin sarsıntısı istisnasız tüm devrimci grupları semt çalışması ekseninde özel bir

yoğunlaşmaya yöneltirken, bir tek EKİM, sınıf ve fabrika eksenli bir çalışmada ısrar gücü gösterebilmiştir. Pratikteki bu farklılığın, gerçekte, dünya görüşü ve temel ideolojik perspektifler planındaki farklılığın pratik bir izdüşümü olduğunu belirtmek bile gereksizdir.

Siyasal mücadele sahnesine yeni bir akım olarak çıkmanın güçlükleri kadar, kendi gelişme sürecimizin zaafı nedeniyle de partileşme sürecinin teorik ve pratik gelişme cepheleri arasında gerekli uyumu yakın zamana kadar yeterli bir başarıyla kuramadık. "Parti yılı" çerçevesinde, partileşme sürecinin pratik-örgütsel gelişme cephesi üzerinde özel bir tarzda yoğunlaşma ihtiyacı, tam da bu uyumu yeterli düzeyde kurabilmek içindi.

3. Genel Konferans bu doğrultuda etkili bir müdahale oldu ve bu uyumu kolaylaştıran bir gelişme dönemi başlattı. Bunun henüz yalnızca bir başlangıç olduğu bir gerçektir. Fakat sorunun çözüm sürecine girilmiştir ve bu alanda artık her şey, konferansın değerlendirme ve perspektifleri ışığında bu süreci ilerletmek kararlılığına kalmıştır.

Şimdi artık partileşme sürecinin ideolojik, politik ve örgütsel tüm cephelerinde işi aynı ölçüde sıkı tutarak, güçleri buna uygun mevzilendirerek, planlamayı buna göre yaparak, tüm süreci hızlandırmak ve partiye taçlandırmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

Geride kalan yılın çeşitli açılardan toplu bir değerlendirmesini yapan Merkez Komitemiz, girmekte olduğumuz yeni dönemi bu açıdan ele almış, hareketin görev ve hedeflerini buna uygun olarak saptamıştır. Yeni yıl içinde katedeceğimiz mesafenin parti hedefi açısından toplu bir bilançosunu ise yeni bir örgüt üst platformu çıkaracak ve bu çerçevede parti sorununda son sözü de o söyleyecektir.

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Sayı:140, 1 Mart '96, Sayfa 8-10

MLKP'deki gelişmeler üzerine

MLKP, önce TKP/ML Hareketi ve TKİH'in ardından da TKP/ML (YİÖ)'nün tek bir örgütsel yapı içinde biraraya gelmelerinden oluştu. Söz konusu örgütlerin yeni ve tek bir örgütsel yapı içinde biraraya gelmeleri, belirli bir nesnellığe ve mantığa da oturan olumlu bir adımdı. Zira biraraya gelen örgütler arasında programatik-ideolojik planda ve sınıfsal taban anlamında herhangi bir ciddi farklılık söz konusu değildi. Devrimin temel sorunlarından devrim tipine, oradan örgütlenme ve mücadele anlayışlarına kadar pek çok kritik alanda geçmişten bu yana benzer görüşler savunmaktaydılar ve giderek de bu alanlarda birbirlerine çok daha yakınlaşmaya başladılar. Tüm bu temel ortaklıklara karşın, bu örgütlerin yakın zamana kadar biraraya gelemeyişlerinin arkasında, devrimci hareketin farklı kanallarından geliyor olmalarının etkileri vardı. TKP/ML ve THKP-C kaynaklı bu örgütlenmeler, daha sonra "Arnavutlukçu çizgi" olarak anılacak bir ortak zemine doğru paralel bir evrim yaşamışlarsa da, geçmişle korunan güçlü manevi bağlar ve özellikle de küçük burjuva sosyal tabanın atomizasyonu besleyici karakteri, bu akımların uzun bir süre ayrı kalmalarına kaynaklık etti. Ayrı örgütsel yapılar olarak politik yaşamı sürdürüyor olmak ise giderek ayrılığı daha da besleyen ek bir

faktöre dönüştü. Birtakım ayrılık noktaları taraftarlara "büyütle" yansıtıldı, bu ve başka yol ve yöntemlerle tabanlar birbirine karşı kemikleştirilmeye çalışıldı.

Taraflardan biri, TKP/ML Hareketi birlik fikrine her zaman daha yatkın ve eğilimliydi. 12 Eylül süreci, Doğu Avrupa'da yaşanan çöküş, devrimci hareketin bir bütün olarak güç kaybına uğramış olması olumlu-olumsuz pek çok yeni eğilim ve arayışla birlikte, güçlü bir birlik eğilimini de ortaya çıkardı. Birlik eğiliminin güçlenmesi aynı zamanda ve temelde iddiasızlaşmanın ve güçsüzlük ruh halinin de bir göstergesiydi. Ama bu eğilim devrimci örgütlerin devrimci bir temel üzerinde birleşmesini kolaylaştırdığı ölçüde, kuşkusuz ki olumlu bir süreci de beslemiş oldu. MLKP, bu olumlu birlik türünün bir örneği oldu. Biz komünistler iki temel nedene dayalı olarak başından beri bu birlik sürecine olumlu ve sevindirici bir gelişme olarak değerlendirdik. Zira bu birlik hem siyasal tablonun daha da netleşmesi anlamına geliyordu, hem de ve çok daha önemli olarak, devrimci saflarda tasfiyeciliğin hız kazandığı bir süreçte, bazı devrimci örgütlerin güçlerini birleştiriyor olması, devrim cephesi açısından bu nedenle de, tasfiyeci akıntıya karşı duruş imkanlarını artırması açısından da özel bir önem ve değer taşıyordu.

Ne var ki, tarih hiçbir zaman çok kolay ve pürüzsüz gerçekleşen birlik girişimlerine tanık olmamıştır. Hemen tüm önemli yol kavşaklarında olduğu gibi birlik dönemlerinde de, kapsamı içinden geçilen koşullara bağlı olarak değişen çeşitli iç huzursuzluklar ve ayrılıklar yaşanagelmıştır. Devrimci mücadelede yorulmuş, bu mücadelenin dışına düşmek isteyen, ama bunu ifade etmeyi ve bu açıklıkta yaşamayı küçük burjuva "onuru"na yediremeyen unsurlar, böylesi dönemleri kaçışın soylu bir gerekçesi olarak kullanagelmışlerdir. Bu tür süreçlerde ayrılığı, dışa düşüşleri koşullayıp gündeme getiren bir başka neden de, yeni örgütsel şekillenişin eski örgütsel alışkanlık ve statükolarla çatışmasıdır. Bu dönemlerde eski alışkanlıkları ve statükoları terketmekte zorlanan kadrolar, hoşnutsuzlukların, ayrılıkların ve dışa düşüşlerin kaynağı olabilmektedirler. Ve hepsinden çok daha önemlisi, geçmişte abartılan tali ayrılıklar, grupçu önyargılar birleşme süreçlerinde birliğin önüne önemli bir ayakbağı olarak çıkmaktadır. Geçmişin bu köklü önyargılarını, abartılı fikir ayrılıklarını, tüm bunların yarattığı engelleri bütün kadroların kolaylıkla aşabilmesi mümkün değildir. Ve bu durumda ayrılıkları ve kopuşları besleyen bir başka önemli faktördür.

MLKP'yi ortaya çıkaran birlik süreci de, ne

denli dışı yansıtılmamaya çalışılırsa çalışılın tüm bu açılardan kolay bir süreç olmadı. Önemli esneklikler gösterilerek birlik mümkün hale gelebildi. Ne var ki birliği gerçek kılmak için gösterilen bu esnekliklerden hoşnut olmayanlar da mevcuttu. Ayrıca birliğin geçmişte oldukça abartılı bir önem ve anlam atfedilen bazı sorunlarda değerlendirme değişikliklerini gündeme getirmesi, birliğin ancak bu şekilde mümkün olabilmesi, birlik sürecini daha sorunlu hale getiren önemli bir unsurdur. Zaman ve içerik olarak bu değerlendirme değişikliklerinin sindirilmesini sağlayacak bir yoğunlaşmanın gerçekleşmemesi ise sözü edilen bu sorunu daha da önemli hale getiriyordu.

MLKP'de, yakın süreçte bu faktörlerden beslendiği kesin olan bir ayrılık yaşanmıştır. Normal koşullar altında bu tür bir gelişme bizi ancak olayın siyasal anlamını kavramak çabası sınırları içinde ilgilendirirdi. Devrimci bir örgütün bölünmüş olmasının, eğer bu bölünme ileriye dönük değilse, komünistler açısından başka hiçbir özel anlamı ve değeri yoktur ve olamaz. Komünistlerin devrim güçlerini parçalayan bu tür bölünmeleri olumsuz bir gelişme olarak görüp değerlendireceği de son derece açıktır. Ama buna karşın komünistler bütün bölünmelerin nesnel bir mantığa sahip olduğunu, bu anlamda da kaçınılmaz bir karakter taşıdıklarını bilirler. Erken bir bölünme, kopuşma olabilir. Ama kural olarak gereksiz bir bölünme, kopuşma olamaz. MLKP'de yaşanan kopuşmanın da bu çerçevede içerisinde nesnel bir mantığının ve temelini olduğu kesindir.

* Komünistlerin, devrimci saflarda yaşanan bölünme ve ayrılmalara ilişkin yaklaşımları açıktır. Eğer bu bölünme, ayrılma taraflardan birinin açık bir karşı devrimci nitelik kazanması anlamına gelmiyorsa, bu tür durumlarda ayrılmanın şiddet yoluyla engellenmesi ya da etkisizleştirilmesi yöntemi, kesin bir tarzda karşı çıkılması, mahkum edilmesi gereken bir tutumdur. Herkes ayrılma ve ayrı bir örgüt kurma hakkına sahiptir. Bu tür durumlarda tek doğru ve meşru tutum, bölünmenin ideolojik-siyasal kapsamını çözümlemek, devrimci kamuoyunu ve örgüt kadrolarını bu çözümleme üzerinden eğitmek ve donatmaktır. Bir bölünmenin doğurabileceği zararı asgariye indirmenin, yaşanan bölünmeyi arınma ve güçlenmenin bir vesilesi haline getirebilmenin tek doğru, meşru ve işlevsel yolu budur. Komünistler bu söylenenleri bizzat kendi pratik deneyimleri ile de kanıtlamışlardır. Bugün komünist hareketin dışına kusulmuş olan tasfiyeciler gürhün devrimci hareket nezdinde herhangi bir itibarı ve meşruiyeti söz konusu değilken yaşanan süreç EKİM'in itibarını azaltmamış, tersine izlenen doğru yöntemle de doğrudan ilişkili olarak daha da artırmıştır. Bu yöntem sayesinde ki bölünme, EKİM'in arınıp daha da güçlenmesinin bir kaldırıcına dönüştürülebilmıştır.

Komünistlerin devrimci hareketteki bölünmelere ilişkin tavrını somutlayan, bu tavra bütünlük kazandıran bir başka önemli unsur da, eğer bu bölünme ileriye, proleter sosyalizmine dönük değilse, bölünmeleri meşrulaştıracak, teşvik edecek her türlü tutumdan özel bir

duyarlılıkla uzak durmaktır. Bu tür bölünmelerle ortaya çıkan çevreler ancak devrimci mücadelenin sıcak pratiği içinde, onun sınavından geçerek meşrulaşabilirler, devrimci bir muhatap haline gelebilirler. MLKP saflarında yaşanan bölünme komünistlerin bakış açısından bakıldığında ileriye değil, geriye dönük bir bölünmedir. Bu nedenledir ki bizler açısından bu çevreyi meşrulaştırmak, onlara destek vermek gibi bir tutum söz konusu olmamıştır ve olamaz. Şu ana kadar izlediğimiz davranış çizgisi de esas olarak bu yönde olmuştur. Bu çizgiyi aşan bazı tekil davranışlara ise müdahale edilmiş ve düzeltilmiştir.

* Ne var ki bunun böyle olması, komünistler açısından MLKP'nin uyguladığı sorumsuz şiddet politikasını desteklemek ya da buna karşı sessiz kalmak anlamına da gelemezdi, gelmedi ve bundan sonra da gelmeyecektir. Zira komünistler ileriye dönük olmayan hiçbir bölünmeyi desteklememeyi, teşvik etmemeyi nasıl temel bir ilke sorunu olarak görüyorlarsa, bu tür bölünmeler karşısında sorumsuz bir şiddet politikasına yönelinmişse, buna karşı çıkmayı ve kesin bir tarzda mahkum etmeyi de aynı ölçüde temel bir ilke sorunu olarak görmektedirler. Komünistlerin tutumunu belirleyen temel ilkesel çerçeve bugüne kadar bu olmuştur, bundan sonra da bu olmaya devam edecektir.

MLKP "ayrılmaya ve bölünmeye" karşı şiddet uygulamadığını, "sol içi şiddete" karşı olduğunu, aslında MLKP'den bir ayrılma da yaşanmadığını belirtiyor. Yapılanın MLKP'nin "ajanlara, parti düşmanlarına, devrim kaçınlarına, parti malını gaspedenlere karşı" meşru müdafaha hakkını kullanmaktan ibaret olduğunu iddia ediyor. Şiddet politikasının gerekçeleri olarak ise şunları sıralıyor. "Kontrgerillavari propaganda yaptıkları için; Hareket'e sahip çıkma sahtekarlığı gösterdikleri; parti mallarını iade etmedikleri için; ajan olduğundan ciddi şekilde şüphelenilen birini koruyarak sorgulama imkanını ortadan kaldırdıkları için; partiyi polise ihbar ettikleri için; partiye silah çektikleri için; hayali şiddet ve saldırı haberleri imal ettikleri için; örgütsel sırları deşifre ettikleri için".

Biz komünistler çok yakından biliyoruz ki, sol içi şiddet, bugüne kadar hep bu tür iddialarla meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Şu ana kadar hiç bir örgüt bir başka örgüt ya da çevreye yönelik şiddetini "fikirsiz ayrılmalar"la gerekçelendirmemiştir. Öne sürülen gerekçeler MLKP'nin bugün öne sürdüğü gerekçelerin bir benzeri olmuştur. Yakın geçmişte Dev-Sol içinde yaşanan gelişmelerde de benzer, hatta daha kapsamlı suç cetvelleri çıkarılmış ve tüm bunlar uygulanan şiddeti meşrulaştırmanın gerekçeleri olarak kullanılmıştır. Ne ilginçtir ki, o günlerde, MLKP, öne sürülen bu gerekçelere en küçük bir biçimde itibar etmemiş, bugün DHKP-C adını alan kanadın izlediği yöntemi şiddetle protesto ve mahkum etmiştir.

Örgütün malını zorla gaspeden, örgütsel sırları deşifre eden, tüm uyarılara karşın bu tutumlarında ısrar gösteren çevrelere karşı devrimci şiddeti uygulamak zorunlu hale gelebilir ve bu koşullarda bu tutum tümüyle de meşru olur. Ama bu-tür bir şiddetin amacı, işlevi ve kapsamı son derece sınırlıdır. MLKP'nin uyguladığı şiddet politikası

ise başından bu yana bu kapsam ve amacı oldukça aşan boyutlardadır. MLKP tarafından uygulanan şiddet açık bir biçimde, ayrılan çevrenin bağımsız bir politik faaliyet yürütmesini engellemeyi hedeflemektedir. Şiddet aracılığıyla bu çevrenin ayrı bir politik iddia ve yapılanmayla ortaya çıkması engellenmek istenmektedir.

MLKP'nin tutumlarında süreç boyunca meydana gelen değişimler de, sorunun tek başına ya da temelde "işlenen bazı suçların cezalandırılması" olmadığını ortaya koymaktadır. MLKP'nin ilk dönemdeki tavrına baktığımızda, bütün tutum ve çabanın bir ayrılığı engellemek üzerinde yoğunlaşmış bulunduğunu görmek mümkündür. Diyalog ve görüşme çağrıları, sorunu parti hukuku ve yöntemi içinde çözmeye güvenceleri, MLKP'nin ilk dönemdeki tutumunun kapsamını oluşturmaktadır. Ne var ki bu çabalar olumlu bir karşılık bulmayınca ve süreç bölünmeye doğru ilerledikçe bu yöntemin yerini şiddet yöntemi almaya başlamış, yukarıda sıralanan gerekçeler bu şiddeti meşrulaştırmak için peşisıra devreye sokulmuştur. Sürecin bu seyri de göstermektedir ki, MLKP'nin esas tepkisi ayrılığa ve esas hedefi de şiddet yoluyla bu ayrılık çabasının etkisizleştirilmesidir.

Tüm bu nedenlerden dolayıdır ki biz EKİM'ci komünistler, MLKP'nin uyguladığı şiddeti doğru, haklı ve meşru bulmuyoruz. Mahkum ediyor ve derhal sona erdirilmesi çağrısında bulunuyoruz. Bu tür yöntemlere onay vermek bir yana, sessiz kalmak bile devrimci sorumlulukla bağdaşır bir tutum değildir. Dün Dev-Sol cephesinde yaşananlar bugün MLKP şahsında tekrarlanmaktadır ve onay verildiği, sessiz kalındığı sürece kesin bir biçimde bilinmelidir ki, bu devrimci hareketin geleceğini dumura uğratacak kötü ve kirli bir miras haline dönüşecektir. Tarih bu tür yöntemlerin kalıcı bir çözüm üretmediğini kesin bir açıklıkla göstermekle kalmamış, aynı zamanda ve daha önemli olarak bu tür yöntemlerin giderek bütün devrimci değer ve kazanımların tahrip edilerek yok olmasına hizmet ettiğini de aynı açıklıkla ortaya koymuştur. Komünistler bu nedenledir ki son derece tahrip edici sonuçlar yaratacağı kesin olan bu tür eğilimlere karşı bir ideolojik karşı koyuşu örgütlemeyi ilkesel bir sorun olarak görmektedirler. Komünistlerin bundan sonraki süreçte de bu sorun çerçevesinde izleyecekleri tutum ve ortaya koyacakları çabalar tümüyle bu bakış doğrultusunda olacaktır.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Abone Formu

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık ☐
Yurt içi 375 000 TL.
Yurt Dışı 75 DM.

1 Yıllık ☐
Yurt içi 750.000 TL.
Yurt Dışı 150 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 0079219-2, DM için : 3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.

Kopanlar ve Kapılanlar

**Tasfiyeciliğe
Karşı
Konuşma
ve
Yazılar**

Kitapçılarda

EKSEN YAYINCILIK

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle, Emekçi kadının dün, bugün ve yarını

İnsanlık tarihiyle ilgili araştırmalara bakıldığında kadının her zaman ezilen, baskı gören bir konumda olmadığı görülür.

İlkel komünal toplumda kadın, kendi ailesinin rehberi ve yöneticisidir. Herkesten saygı görür, ev işlerinde olduğu gibi topluluğu (klan) ilgilendiren işlerde de düşüncesine önem verilirdi. Dini ibadetleri kadın yönetir, soy zinciri ana tarafından belirlenirdi. Yaşanan bu süreç, analık hukukunun hüküm sürdüğü bir süreç olmuştur. Bunun belirleyeni ise kadının üretimdeki rolüdür; kadınlar bu dönemde evin yönetimi yanında, giysiler, evişlerinde kullanılan aletler yapıyor, bitki yetiştiriyorlardı. İnsanlık soyunun devamını sağladığı -doğurduğu- için özel bir öneme sahipti. Erkeklerin işi ise avcılıkla sınırlıydı ve raslantılara bağlı olduğu için de bu yol eve gerekli olan besinin sağlanması konusunda güvenilir değildi. Bu ise kadının etkinliğini, dolayısıyla önemini artıran bir durumdu.

İş bölümünün ilerlemesiyle bu durum farklılaşma gösterdi ve mülkiyet ilişkileri de buna bağlı olarak değişti. Üretim sürecinde erkeklerin rolü giderek artmaya başladı. Erkeklerin çalışması toplumun maddi ihtiyaçlarının karşılanmasında birincil kaynak oldu ve onların emeği ortak maddi üretimde belirleyici rol oynar hale geldi. Özel mülkiyetin ortaya çıkması ve bunun erkeğin elinde toplanması, tersinden kadının "köleleşmesi" süreci olarak işledi. Kadının çalışması giderek ev işleriyle ve çocuk bakımıyla sınırlı kaldığı için, kadın emeği de ikinci plana düştü. Bu gelişmeler analık hukukuna bir son vermiş ve ataerkil toplumun hüküm sürdüğü yeni bir dönemi başlatmış oldu.

Tüm sınıflı toplumlarda kendini gösteren kadın emeği sömürüsü (elbette genel emek sömürüsünün parçası olarak) kölecî, feodal ve kapitalist olarak adlandırılan üretim sistemlerinde, üretim biçimlerine ve sömürücü egemen sınıfın ihtiyaçlarına göre biçim değiştirerek, giderek artan bir oranda devam etmiştir/etmektedir.

19. yy'da kapitalist sanayinin gelişmesiyle birlikte çalışma süreci eskiye göre başıtleşmiş, eskiden ağır bedensel güç gerektiren işler makinalarla daha kolay yapılabilir hale gelmiştir. Bu durum bazı sanayi kollarında (tekstil, gıda vb.) kadın ve çocukların kitlesel olarak üretim sürecine katılmalarını sağlamıştır.

Makinalardaki teknik ilerleme geliştikçe, kadınlar ve çocuklar üretimde erkeklerin yerini daha çok almaya başladılar ve onlara daha düşük ücret ödendiği için de kapitalistler daha büyük kârlar elde ettiler. Kapitalistlerin kadın emeğini üretime çekmelerindeki en büyük

Kader size üç acı pay ayırdı:

İlki, bir köyde evlenmek,

İkincisi, bir kölenin annesi olmak

Üçüncüsü, bütün hayatınız boyunca

bir köleye itaat etmek...

Nekrassov

1991, Zonguldak Büyük Maden Grevi, Madenci kadınları Mengen Barikadı'nda omuz omuza..

etken bu, yani kâr ve daha çok kâr elde etme hırısıdır. Bir yandan kadının emek gücüne daha düşük ücret verirken, öte yandan da yedek sanayi ordusunu bu yolla çoğaltarak genel işçi ücretlerinin düşmesini sağlamış ve böylece sömürücü sermaye sınıfına muazzam karlar elde etme imkanı tanımıştır. Bu yüzden de bir çok sektörde kadınların ve çocukların emeği kapitalistlerin aradığı ilk unsur haline geldi.

Bilimin ve teknolojinin yaşadığımız yüzyılda hızla gelişmesi, bilimsel yöntemlerin ve buluşların üretime uygulanması, günümüzde ise üretimde otomasyon ve bilgisayar teknolojinin yaygınlaşması gibi etkenler, kadın emeğinin yaygın olarak kullanılabilmesi için iş olanakları açtı. (bankalar, eğitim ve öğretim "sektörü", sağlık "sektörü", teknik eleman vb.)

Kapitalizm kadının yalnızca emeğini sömürmekle kalmadı, onun bedenini de ticari bir meta olarak kullandı/kullanmakta. Fuhuş bunun en yaygın biçimidir. Bizzat kapitalist devlet de iktisadi ve sosyal olarak bunun temellerini yaratarak fuhuşu ticari bir sektör haline getirir, kadın vücudunun satımı üzerinden vergi toplar. (Bunun en somut örneği Türkiye'de yıllardır üst üste vergi rekortmeninin bu sektörden çıkmasıdır.) Bir çok kadının çoğu zaman ekonomik sıkıntılar nedeniyle kendini satmak yoluna gitmesinin yanında kadın bedeninin yaygın bir

şekilde reklam aracı olarak kullanılması, bunun pazarının oluşturulması, yine kapitalizmin bir pisliliğidir. Burjuva ahlakı (ahlaksızlığı) ve bunun beraberinde getirdiği ahlaki dejenerasyon ve çöküntü, geniş işçi ve emekçi yığınlarını da etkilemiştir.

Sermaye sınıfı bir yandan kadın emeğini daha ucuza sömürmek için onları üretim sürecinin içine çekerken, diğer yandan kadınların kurtuluşlarının yolunu da (zorunlu olarak) açar. Çünkü toplumsal çalışma kadını ev ve aile ilişkilerinin dar sınırlarından kurtarır, sosyalleştirir. Makineleşmiş sanayi onların gelişmelerine yardımcı olur, sınıf bilinçlerini yükseltir ve onlara işçi sınıfının özgürlük savaşımına örgütlü bir güç olarak katılma olanağı sağlar.

Geçmişte burjuva demokratik devrimlerine katılan kadınlar bir yandan feodaliteye karşı savaşmış, diğer yandan kadın haklarını savunmaya ve bu sorunu gündeme getirmeye çalışmışlardır. Ancak o dönemdeki mücadele burjuva düzenini aşmamış, "oy hakkı" istemi gibi kimi reformlarla sınırlı kalmıştır.

Kapitalist üretim süreci boyunca kadın hakları konusunda önemli bazı gelişmeler ve ilerlemeler sağlanmasına rağmen sorun çözülmemiştir.

Kadın haklarının kazanımı mücadelesinde ilk önemli adım ABD'de atılıyor. 8 Mart 1857'de

Amerika'nın New York şehrinde 40.000 kadın dokuma işçisi "oy hakkı", "on saatlik işgünü", "sosyal güvence", "hafta sonu tatili" vb. istemlerle greve başlıyorlar. Bugün aynı zamanda kadın hareketinin proleter karaktere büründüğü gün olarak simgeleşiyor. Bundan tam 53 yıl sonra 1910'da II. Enternasyonal Kopenhag'da toplanıyor. Dünya sosyalist kadınlarının yaptığı konferans da II. Enternasyonal'le aynı tarihte gerçekleşiyor. Bu konferansta, Alman işçi hareketinin önderlerinden Clara ZETKİN'in önerisi üzerine, 8 Mart uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak belirlendi. İlk olarak da 1911 de birçok ülkede, özellikle Amerika ve Almanya'da emekçi kadınlar tarafından kutlandı.

Emekçi kadınların mücadeleleri sonucunda hukusal olarak kadınlara bazı haklar tanınmakla beraber, bu haklar kağıt üzerinde kalmaktan ileriye gidememiştir. Öte yandan sadece sömürülen sınıfın değil, egemen sınıfın kadınları da bazı sorunlarla karşı karşıyadırlar. Ancak cinsiyete bağlı olan bu sorunlar sosyal ayrıcalıklarla telafi edilmiştir. Onlar bu ayrıcalıklarının tadını çıkarırlar, işçi ve emekçi kitlelerin emek gücünün sömürsünden elde edilen kârdan kendilerine düşen payı alarak bolluk içinde yaşarlar. Buradan şu sonuç çıkarılabilir:

Cinsler arasındaki eşitsizliğin ana nedeni sınıflı toplumdur ve sınıfsız bir toplum yaratılana dek cinslerin eşitsizliği az veya çok sürecektir. Kadının kurtuluşunun önünü açacak olan yegane şey, modern toplumdaki sınıf savaşımından proletaryanın zaferle çıkması, yani kurulu düzenin yıkılarak sosyalizme geçilmesidir. Sosyalizm kapitalist özel mülkiyeti kaldırarak üretim araçlarını toplumsallaştırır. Sosyalist inşa süreci kadını çift yönlü kölelikten çıkarıp toplumsal üretimde erkeklerle eşit koşullar altına sokar ve böylece ikincil cins olmaktan kurtarır.

Düşünen, yaratan, yaşatan ve hayatı yeniden üreten insan soyunun diğer yarısı olan ve sayıları hergün giderek artan proleter kadınlar, ezilen cins olmaktan kaynaklanan tüm sorunları ve talepleri için mücadeleyi, devrim ve sosyalizm mücadelesiyle birleştirebildikleri, birlikte yürütebildikleri oranda, kurtuluşlarına bir adım daha yaklaşabilirler. Emekçi kadınlar kurtuluş için kapitalist sömürü düzeninde temel çelişki olan burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişkide proteler sınıf tavrı göstermek, ezilen, sömürülen tüm işçi ve emekçilerle el ele bilinç ve coşkuyla ayağa kalkmak zorundadırlar.

Kadın kendini mücadele içinde gerçekleştirecektir!

Hızlı kapitalistleşmeye bağlı olarak Türkiye toplumu büyük bir değişim yaşamıştır. Modern sınıfların doğuşu ve gelişimi modern toplumu, modern toplum ise modern kadını yaratmıştır. Özellikle de sanayi kentlerinde Anadolu kadınının dönüşümü çarpıcıdır. Kırsal alanın geri kesimlerinde eğitimli ve çalışan kadın halihazırda küçük bir azınlığı oluştursa da, kentteki kadının eğitim düzeyi hızla yükselmekte, her geçen gün daha fazla kadın iş yaşamına atılmaktadır. Ekonomik bağımsızlığını elde eden şehirli Anadolu kadını halihazırda feodal kültürün kimi geleneksel motiflerini üzerinde taşısa da, yeni bir kadın tipolojisini temsil etmektedir. Dün toplumda büyük bir tepki uyandıran yalnız yaşayan, ailesini ihmal pahasına kariyer yapan, geleneksel aile yaşamını reddedip serbest birliktelikleri seçen, evlenirken bakire olmayan, geçinemediği eşinden boşanan kadınlar artık istisna değildirler. Toplum, bildiğini okuyan bu modern kadını henüz içine tümüyle sindirememiş de olsa, giderek daha büyük bir hoşgörülle yaklaşmakta, kendisini bu yeni duruma uyarlamaktadır. Gelinen aşamada burjuva sınıfı içerisinde "normal" sayılan bu kadın tipi, işçi-emekçi kesimlerde de yaşam alanını giderek genişletmektedir.

Modern kapitalist toplum, kadının cins olarak özgürleşme sürecinde büyük bir aşamadır. Ne var ki, toplumun emekçi kesimlerine üye kadının ekonomik bağımsızlığını kazanması, ancak sınıfsal sömürüyü çok daha dolaysız olarak yaşaması pahasına mümkün olabilmektedir. Ekonomik bağımsızlığını kazanmasıyla kadının üzerinde erkeğin fiili egemenliği bitmiştir. Kadının buna rağmen ezilen cins konumundan sıyrılabilmesi büyük ölçüde toplumsal önyargılar, gelenekler, görenekler gibi daha dolaylı etkilerin sonucudur. Diğer

yandan ise kapitalist sistemin kendisinin tüm kurumlarıyla erkek egemen bir toplumsal yapı olmasının tayin edici bir rolü vardır. Gerçekte işçi kadının ekonomik bağımsızlığı da tam değildir. Burjuva kadının aksine destek bir gelir (çoğunlukla babanın, kocanın) olmadan yaşamını sürdürmesi neredeyse olanaksızdır. Halihazırda erkeğe bir bağımlılığı vardır, ancak bu tek taraflı değil, çift taraflı bir bağımlılıktır.

Yığınların fabrikaya akışıyla birlikte kadın da proleterleşti. Sanayide yerini alan kadın ağır çalışma koşulları altında ezilen, alınteri son damlasına kadar sömürülen bir emek gücü haline geldi. Bir yandan emek sömürüsüyle tanışan kadın, öte yandan ev hayatından gerçek yaşama bir sıçrayışı da gerçekleştirdi. Dün evin dört duvarı tarafından biçimlenen emekçi sınıflara ait kadın bugün fabrikanın tomasından geçmektedir. Burada gerçek bir sosyalleşme yaşamaktadır. Genellikle aynı yöre insanının öbekleştiği, sosyal ilişkilerin aile ve komşu çevresini aşmadığı semtinden fabrikaya gelen kadın, değişik ulus, din ve kültürlerden gelen insanlarla ilk defa burada karşılaşır. Burada değişik fikir ve düşüncelerle yüzyüze gelir. Rekabeti ve dayanışmayı yaşar. Dostluklar, arkadaşlıklar kurar. Dün aile ve aşk ilişkisi dışında herhangi bir bağı olmadığı erkeklerle aynı sosyal ortamı paylaşır. Sendika aracılığıyla ilk örgütlenme deneyimlerini yaşar. Politika ile tanışır. Emegin, toplumsal üretimin gücünü öğrenir. Şu veya bu şekilde mücadele ile yüzyüze gelir vb. vb.

Proleterleşen kadın yeni yaşam tarzıyla geleneksel kadın kimliğini de kırar. Erkek kadar o da evin geçiminden sorumludur. Annelik halen manevi değerini koruyor olsa da fiilen çocuklarının bakımını üstlenememektedir. Mükemmel anne, eş ve kadın rolünü oynayabilecek koşullardan büyük ölçüde yoksundur. Ve tam da bu nedenle güzellik, uysallık, ebedi gençlik, saflık, cinsel çekicilik gibi "kadını" özelliklerle değer kazanan bir meta olmaktan büyük ölçüde kurtulur. Onun meta değeri cinsel özelliklerinden büyük ölçüde bağımsızlaşır. Toplumdaki değeri emek gücüyle ölçülür. Ailedeki yeri geçime sunduğu katkı tarafından belirlenir.

Sömürü ve sefalet koşulları, sermayenin yaratmaya çalıştığı kadın imajıyla emekçi kadın arasındaki uçurumu sürekli büyütür. Ne var ki kapitalist toplumda proleter kadının

kendine bağımsız bir kimlik yaratması yine de zordur. Mutfak-çocuk-koca üçgeninde geçen geleneksel kadın tipini aşmıştır, burjuvazinin yarattığı o her şeyi bir arada -iyi bir eğitimi, mutlu bir aileyi, kariyeri, parayı, cinsel özgürlüğü, güzelliği vs.- elde eden sahte kadın imajına ise bir türlü uzanamamaktadır. Ne ev kölesidir artık, ne de dilediğini yapabilen bir kadın. Emek sömürüsüne ek olarak muazzam bir psikolojik baskı altındadır.

Bu çelişkilerle boğuşan emekçi kadını ya fuhuş, hırsızlık gibi düşkünlüklerle burjuvazinin yarattığı sahte kadın imajına özenmek, ya da kendisine yeni değerler yaratmak ikilemi ile yüzyüzedir. Kadının devrimci enerjisi biraz da buradadır. İsyani yalnızca emek sömürüsüne değil, kadın olarak kimliksizleştirilmesine, hiçleştirilmeye de karşıdır.

Kapitalist toplum içerisinde özgür bir kadın kimliği yaratması olanaksızdır. Yaşadığı yoğun sömürü onu en temel insani haklardan dahi yoksun kılmıştır. Ama öte yandan o kadın olarak da yoktur. Kapitalizm aile içerisinde bir anne ve eş olarak varlığını yıkmıştır. İşçi ailelerin çok büyük bir bölümü dağılma ile yüzyüzedir. Aile içerisinde alkol kullanımı, dayak, cinnet, intihar, boşanma had safhaya ulaşmıştır. Şık ambalajlı cinsel objeler olmayı başaramayan kadınlara bir değer atfedilmediği dışardaki hayatta ise zaten bir hiçtir. Kadın olarak herhangi bir sosyal statüye sahip değildir. Kısacası ya cinsel kimliğinden soyutlanan bir zavallı, ya da en fazlasından fuhuşa yarayan bir paçavradır.

Kapitalizmin kadına kazandırdığı ekonomik bağımsızlıktan özgür bir sosyal ve cinsel kimliğe giden tek bir yol vardır. O da kadına onurlu bir varlık hakkı tanımayan kapitalist sisteme karşı mücadeledir. Proleter sosyalist harekete katılan kadın, kapitalizmi yıkmaya mücadelesi içerisinde, kimliğinde geçmiş toplumdan arta kalan tortuları da yıkacaktır. Yeni özgür kadın kimliğini ise yeni toplumu inşa etme mücadelesi içerisinde yaratacaktır. Sömürsüz, sınıfsız, özgür bir toplumsal sistem olan komünizmde kadını tanımlamaya ise bugünkü kavramlarımız yetmeyecektir. Tüm kalıplardan arınmış, kendisini gerçekleştirmiş kadın ve erkekler birlikte yeni bir tarih sayfası açacaklardır.

Kadının Evrimi

*Özgürlüğün ve eşitliğin
türküsünü ilk ben söyledim
Güçlü çevik çocuklar
emzirdim
berekatli göğüslerimden
Ve adaleti ben dağıttım
cömert avuçlarıma
Kölelikten önce.*

*Topyekün satıldım sonra,
aklım ve vücudumla
İlk gece hakkı oldum
beylere, ağalara
Harem süsüydüm
krallara, şeyhlere.*

*Makinalar icad olunca
ve sürülünce mallar
pazara
parlatıldı vücudum
renk, renk flaşlarla.
Kent pazarlarına düşürüldüm
akbabalar üşüştü üstüme
benliğim param-parça
Büyük fabrikalara sürüldüm
onsekiz saat.*

*Ve... Bütün bunlardan sonra
anımsayıp geçmiş
güneşli günleri
hınçla atıldım
ileri.*

*Kırıldı kırk yerinden
bileklerimdeki kölelik zinciri
Çınladı Paris'in sokakları
benim de sesimle
1789'da eşitlik, özgürlük için.*

*8 Mart 1886'da
40 bin kadardım
dokumacı kadınlarla*

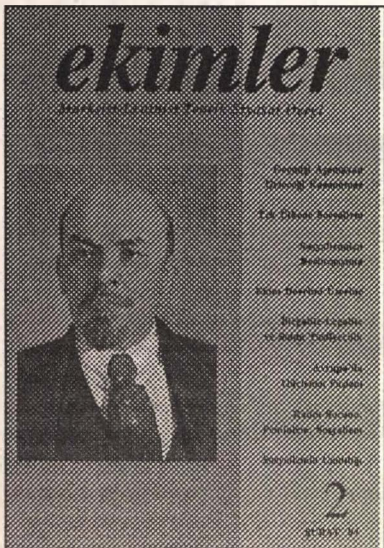
*Sonra...
Paris'te barikatları ben ördüm
Taşdım kızıl bayrağı
göğsümün burçlarında.
Vuruştum bir kez daha
adalet dağıtmak için
güçlü, cömert
avuçlarımla.*

*1910'da
Tarihte yazıldı adım
Bir gün kazandım
364 günü kazanmak için
Ve ölen dokumacı kadınları
anmak için*

*1917 Rusya'sında
uzun yürüyüşü başlattım.
Tarihi bir kez daha
yazmak için.*

*Ve esareti kazıyıp
dişimle
tırnağımla
yoketmek için
yürüyorum hala
YÜRÜYECEĞİM....*

R. HENDEN, Şubat '96

Almanya'da tersane işçilerine saldırı *Vulkan işçileri tensikata karşı direniyorlar*

Emperyalizmin derinleşen yapısal krizi, burjuvazinin tüm dünyada işçi-emekçilere yönelen saldırılarının da artmasına ve derinleşmesine neden oluyor. Burjuvazi var olan koşulları kendi çıkarları doğrultusunda en iyi şekilde değerlendirerek, çeşitli demagojiler üreterek, işçi-emekçi katmanlara yönelttiği saldırıları meşru ve haklı göstermeye çalışıyor. Bu demagojilerin işçi sınıfının bilincini bulandırmadaki başarısı, kapitalist düzen dışında bir düzenin insanlık için mümkün olmadığına ve bu düzenin yasalarının da değişmez ve mutlak olduğuna kitleleri ne kadar inandırabildiği ile doğru orantılıdır. Daha az işçiyle daha çok üretim yapmak eşittir verimlilik; verimlilik eşittir karlılık; karlılık eşittir üretimin sürekliliği; üretimin sürekliliği eşittir iş garantisi vb...

Gürültülü bir ideolojik saldırı ile "serbest piyasa ekonomisi kuralları"nın uygarlığın sürekliliği için mutlak değerler oldukları insanların zihinlerine kazınmaya çalışılıyor. Burjuvazinin bu konudaki her başarısı, işçi sınıfına yönelttiği saldırıların kitlelerin gözünde meşrulaşmasını sağladığı gibi, işçi sınıfının da bu saldırılar karşısında edilgen ve teslimiyetçi bir tutum almasına neden oluyor. İşçi-emekçilerin tepkisel, bir önderlikten yoksun kendiliğinden çıkışlarını ise, burjuvazi gene kendi çıkarlarına hizmet edecek şekilde değerlendirmesini biliyor. Kapitalist düzenin ortaya çıkardığı iktisadi krizin ve bunun yol açtığı sosyal bunalımların bu düzen içinde çözülemeyeceğini -çünkü sosyal patlama ve iktisadi kriz durumlarını üreten bizzat bu düzenin varlık koşullarıdır- çok iyi bilen burjuvazi, "kriz yönetimi" olarak teorize ettiği bir yöntemle bunları -yani sosyal bunalımları ve bunların kaynağı olan iktisadi krizleri- kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmektedir. Bunun son örneklerinden biri de Almanya'da tersane işçilerine yönelik bir saldırıda yaşanmıştır.

Doğu Almanya'nın Batı Alman tekelci burjuvazisi tarafından "ilhakı" ardından, Doğu'daki işletmeler ve doğal kaynaklar yoğun bir biçimde yağmalanmıştır. Diğer yandan ise, Almanya genelinde var olan ekonomik kriz ve durgunluk, "iki Almanya'nın birleşmesinin faturası" demagojisi ardına sığınarak, işçi ve emekçilere yönelik yoğun bir saldırıya dönüştürülmüştür.

Geçtiğimiz günlerde, merkezi Bremen'de (Batı Almanya) bulunan Vulkan Holding işçileri, işletmenin çok yönlü bir kriz içerisinde bulunduğu demagojisiyle toplu tensikat saldırısına uğradılar. Bir grup tersane ve yan sanayi kuruluşunu bünyesinde barındıran holding, Doğu Almanya'nın ilhakinin hemen

ardından ve buradaki işletmelere yöneltilen özelleştirme saldırısından yararlanarak, oradaki bir kaç tersane ve işletmeyi daha bünyesine kattı. Doğu Almanya'daki bu tersane ve işletmelerdeki teknolojinin geriliği bahane edilerek, holdinge Alman sermaye devleti tarafından kaçınılmaz olarak büyük teşvikler ve krediler verildi. Bu teşviklerin bir amacı da, özelleştirmenin hemen ardından gelecek olan tensikatların bir süre için ertelenerek, özelleştirme ve tensikat arasındaki ilişkinin işçilerin bilincine çıkmasını engellemektir. Böylece de, bu saldırıları haklı çıkarıcı propaganda ve demogojilerin yayılması için zaman kazanmak, sonuçta özelleştirmeye karşı oluşacak ciddi bir toplumsal muhalefet ve karşı koyuşu asgari düzeyde tutabilmektir. Sonuç olarak, ertelenen tensikat bugün için yeniden gündeme gelmiştir. Hem de Vulkan'ın tüm işletmelerinin kapatılarak toplu tensikat yapılması şeklinde. Kapitalist işveren, önümüzdeki yıla ait tüm üretim kapasitesini dolduracak kadar yüklü siparişlerin varlığına karşın Doğu Almanya'dan alınan tersanelerdeki teknolojik yenilenmenin henüz tamamlanamadığı ve dolayısıyla üretim maliyetlerinin yüksek olduğu, bu nedenle Japon ve Kore tersanelerine karşı rekabet edemediğini açıklamıştır. Bunun için taze finansmana ihtiyaç duymaktadır. Aksi takdirde işletme kapanacak ve 23.000 işçi işsiz kalacaktır.

Bugün Vulkan işçisi sokaklarda, eylem alanlarındadır. Ancak kapitalist işveren, sınıfın bu eylem dinamiğini kendi dar çıkarları için yönlendirebilmekte, devletten daha fazla teşvik ve kredi almanın bir olanağına dönüştürmektedir. Bu noktada işçiyle işveren arasında ortak çıkarlar söz konusuymuş gibi

gösterilmeye de çalışılmaktadır. İşçinin verili geri bilinci üzerinden yapılan bu yöndeki demagojik propagandalar o kadar başarılı olmuştur ki, teknolojik yenilenme için Doğu Almanya'daki fabrikalara verilen teşvikleri başka yerlere aktararak tensikatın gündeme gelmesinde bizzat rol oynayan işletme müdürü, işçilerin yaptıkları gösterilere ve eylemlere katılabilmekle yüzslüğünü dahi göstermiş ve bu durum işçilerin hiçbir şekilde tepkisini çekmemiştir. Yapılan eylemler yeni teşviklerin alınması eksenine çekilmiştir. Oysa alınacak yeni teşviklerle yapılacak olan teknolojik yenilenme yeni tensikatları gündeme getirecektir. Kapitalist düzende üretim teknolojisindeki yenilenme her zaman için daha az işçiyle daha fazla iş üretmeye yöneliktir. Bizzat kapitalist rekabetin koşulları bunu gerektirdiği için bu böyledir. Dolayısıyla en kısa sürede bu kez kısmi tensikatlar gündeme gelecektir. Aslında bugün için işçileri toplu tensikat tehditi altında tutmak, aynı zamanda yarın kısmi tensikatlar gündeme geldiğinde, bir kısmının "fedakarlığı" ile hiç olmazsa diğer bir kısmının işsiz kalmaktan kurtulabileceği yönündeki propagandanın da doruğa ulaştırılmasıdır.

Kuşkusuz Vulkan işçilerinin kendilerine yönelen tensikat saldırısına karşı belli bir tepki geliştirmeleri, işlerine sahip çıkmaya çalışmaları anlamlıdır. Ancak bunu üretim araçlarına ve ürettiklerine de sahip çıkma mücadelesiyle bütünleştirmedikleri sürece sömürülmeye devam edeceklerdir. İşçi-emekçi sınıfının tepkilerini yönlendirecek öncüsüne ihtiyaç vardır.

Fransa'da demiryolu işçilerinin eylemi nasıl diğer işçi-emekçileri, öğrencileri, küçük burjuva katmanları peşinden sürüklediyse, Vulkan işçisi de, ağırlıklı olarak Bremer Haven'de bulunması nedeniyle bu yörenin esnafını destek eylemleri için peşinden sürükleyebilir. Çünkü Bremer Haven'de yoğun bir işsizlik yöre esnafının müşterilerinin alım gücünün düşmesi, önemli bir gelir kaybı demektir. Burjuva basın bile Vulkan'da örgütlenecek bir direnişin yöresel bir eylemliliğe dönüşebileceği konusundaki kaygılarını dile getirmektedir.

Kapitalizmin temel varlık koşulu olan ihtiyaca değil kara yönelik üretim ve toplumsal çıkarları değil bireysel çıkarları gözetmek ekseninde şekillenen yapısı içinde işçi-emekçilerin sorunlarına yönelik çözümler aramak boşunadır. Ortaya çıkan iktisadi krizler ve onların başka boyutlardaki yansımalarına çözümler getirilmesi bu yapılanma içinde mümkün olmadığı için, burjuvazinin uygulamaları "kriz yönetimi" teorisi içinde anlam bulmaktadır. Burjuvazi ve onun aygıtları (devlet kurumları) krizlere çözüm üretmez, onları sermayenin lehine emeğin lehine sonuçlar doğuracak şekilde yönlendirirler.

**Sınıfa Karşı Sınıf,
Düzene Karşı Devrim,
Kapitalizme Karşı Sosyalizm,
Emperyalizme Karşı
Enternasyonalizm!**

ABD emperyalizminin saldırı ve provokasyonlarına karşı KÜBA ile davanısmava!

Bugün ABD emperyalizmi Orta ve Güney Amerika ülkelerini tam anlamıyla teslim almıştır. Bu ülkelerin işçi-emekçilerini ve doğal zenginliklerini alabildiğine sömürmektedir. Ancak bunun bir tek istisnası vardır: Küba. Üstelik bu küçük ada ülkesi, ABD'nin burnu dibinde, Florida'ya 90 mil (yaklaşık 160 km) uzaklıkta olmasına rağmen, anti-emperyalist ulusal mücadeleden başarıyla çıkmış, ABD emperyalizmini uluslararası arenada politik açıdan ve bunun bir uzantısı olarak askeri açıdan da dize getirmiştir. '80'li yılların sonuna kadar Sovyetler Birliği'nden destek alan Küba, Doğu Avrupa'daki çöküşün ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının yarattığı olumsuz koşullara rağmen, emperyalizme karşı cepheden konumlanışını tutarlı bir biçimde sürdürmüştür. Bu yönüyle Sovyetler Birliği'ne bağımlı ya da onun uydusu konumunda bir ülke olmadığını, gerçek anlamıyla bağımsız bir ülke olduğunu, somut olarak ispatlamıştır.

Gerek coğrafi açıdan kendisine çok yakın konumlanışıyla, gerekse bugünün dünya ölçüsündeki kapitalist egemenlik koşullarında sosyalizm iddiası taşıyan ve anti-emperyalist mücadeleye sahip çıkan bir ülke olması sebebiyle, ABD emperyalizmi açısından Küba'yı teslim almak özel bir önem taşıyor. Ezici bir askeri üstünlüğe sahip olan ABD emperyalizmi için Küba'yı işgal etmek elbette çok kolaydır. Ancak Küba halkının büyük çoğunluğu devrimin değerlerine kararlılıkla sahip çıkmaktadır. Bunun en önemli kanıtı, yıllardır süren ABD ablukası ve genel olarak tecrit edilmişliğin sonucu oluşan ağır yaşam koşullarına rağmen emperyalizme karşı tavizsiz konumlanışındır. Dolayısıyla bugün için emperyalist ABD Küba'yı işgal etmeye cesaret edemez. Diğer yandan, Küba'nın bağımsız ve onurlu bir ülke olarak dünya halkları ve kamuoyu nezdindeki güçlü itibarı buna ayrıca engeldir. ABD emperyalizminin bu doğrultudaki herhangi bir girişimi dünya çapında halkların tepkisine yol açacak ve ABD'yi tecrit edecektir.

ABD emperyalizmi Küba'ya yönelttiği politik saldırısını oradan kaçan hain işbirlikçiler güruhu üzerine oturtmuştur. Daha çok devrim sırasında toprakları kamulaştırılan büyük arazi sahiplerinden ve mülksüzleştirilen

burjuvalardan oluşan bir mülteci topluluğuna kucak açan ABD emperyalizmi, bunları (Küba'ya coğrafi olarak yakın olması nedeniyle) Florida'da konumlandırmıştır. Bu karşı devrimci gruba büyük çiftlik arazileri tahsis edilmiş, buralarda askeri eğitim kampları kurmasına izin verilmiş, milis kuvvetler yetiştirmesi için her türlü lojistik destek sunulmuştur. Bununla da yetinilmemiş, CIA'nın verdiği taktik direktifler doğrultusunda bu mülteciler "Sürgündeki Küba Parlamentosu" bile kurmuşlardır. Bu parlamento ve onun hükümetini dünya kamuoyunun gözünde meşrulaştırmak, buna karşın Küba'nın bağımsız bir devlet olarak meşruluğunu zedelemek için yürütülen politikalar, lobiler, kulisler bugüne kadar boşa çıkmıştır. Her fırsatta yürütülen bu politikalar uygun eylemler de gerçekleştirilmiştir, gerçekleştirilmektedir. Ülkeye ajanlar sokulmaya çalışılmış, ülke sınırlarının ihlal edildiği çeşitli eylemler, sürgündeki Küba burjuvazisinin ülkeye dönmek için yaptığı "kahramanca" girişimler olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

Küba hava sahasının ihlali de, bu politikaların ve taktiklerin güncel bir yansımasıdır. Küba savunması, doğal olarak, hava sahasını ihlal eden bir uçağı, özellikle de bunu düşmanca amaçlarla yaptığı bilinen bir uçağı durdurma/etkisizleştirme yoluna gidecektir. Gerek uluslararası anlaşmalar çerçevesinde gerekse

meşru bir tutum olarak bu hak tartışmasıdır. Uçaklar düşürüldüğü için bugün ABD emperyalizmi Küba'nın bu meşru savunması üzerinden bir düşmanlık örgütlemeye çalışmaktadır. Bu meşru savunma bir "suç" gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Bu çerçevede geçtiğimiz günlerde sürgündeki işbirlikçi gruh tarafından hemen bir eylem örgütlenmiştir. Bu eylem çerçevesinde yatlarıyla Küba deniz sahasını ihlal etmeye hazırlanmışlardır. ABD donanmasının koruması eşliğinde yola çıkan yat filosu, sonuçta kötü hava koşulları nedeniyle eylemi tamamlayamadan geri dönmek zorunda kalmıştır. Ancak niyet bellidir; Küba'yı provoke etmek, cepheden bir kışkırtma ve saldırıyla, askeri bir müdahalenin önünü açmak.

Küba cephesinden ise tutum nettir. Fidel Kastro'nun yaptığı açıklama, sınırlarını ihlale yönelik yapılacak eylemlere karşı güvenlik önlemlerini daha da artıracakları yönündedir. Kısacası Küba, emperyalizmin saldırılarını cepheden karşılamaya her zamanki gibi hazır ve karardır.

ABD emperyalizmi "sürgündeki Kübalılar" demagogisi üzerinden saldırgan politikalarını yürütmeye önümüzdeki süreçte de devam edecektir. Küba'nın uluslararası alanda izlediği politika, CIA'nın saldırmak için kullanabileceği bir zaaf alanının oluşmasına bugüne kadar izin vermemiştir. Tüm dünyanın devrimcilerine ve komünistlerine düşen görev ise, sosyalizmin değerlerine kapitalist bir kuşatma altında bulunan bir ülkede ne kadar sahip çıkılabiliyorsa o kadar sahip çıkan, anti-emperyalist konumlanışından taviz vermeyen Küba halkına tam ve tekin destek vermektir. Devrimci/kararlı bir tutumun nasıl da emperyalizmin saldırılarını püskürtebildiğini sınıfa göstermek ve bu deneyimleri devrimin dinamğine dönüştürmek için Küba'yı sınıfa daha iyi tanıtmaktır. Küba gerçeğiyle de kanıtlandığı gibi, olağanüstü yokluk şartlarında bile devrimin ve sosyalizmin bayrağı altında her alanda çok önemli ve büyük kazanımların elde edilebileceğini göstermek gerekliktir.

ABD emperyalizminin haydutluğuna ve saldırganlığına karşı Devrimci Küba'yla omuz omuza!

Emperyalist rekabetin yeni bir platformu I. Asya-Avrupa Zirvesi

Geçtiğimiz günlerde Tayland'ın başkenti Bangkok'da I. Asya-Avrupa zirvesi yapıldı. 15 AB ülkesi ile 7 ASEAN (Güney-Batı Asya Birliği) ülkelerinin yanı sıra Asya'nın üç "süper gücü" Japonya, Çin ve Kore, ABD emperyalizminin dahil olmadığı en geniş zirveyi gerçekleştirmiş bulunuyorlar.

Toplantı bileşimi, ABD emperyalizminin Avrupa emperyalizmine bu pazardaki etkinlik alanında sağladığı üstünlüğün kapanmasına yönelik bir girişim olduğu konusunda bir açıklık sağlamaktadır. ABD emperyalizmi bu üstünlüğünü bölgedeki askeri hakimiyetine borçludur. Ciddi bir askeri etkinliği bulunmayan Japon emperyalizmi de bu durumdan hoşnutsuzdur.

Zirve resmi olarak devlet başkanları ve dışişleri bakanları düzeyinde gerçekleşiyor görünse de, gerçekte böyle değildir. Şatafatlı toplantılar, şaşalı medyatik törenler göstermelidir. Perdenin arkasında devlet erkanlarıyla birlikte gelen emperyalist tekellerin yöneticileri kıyasıya bir mücadele verdiler. Alman Siemens tekelinin daha toplantının öngününde 200 milyon DM'lik bir ihale (atom reaktörü) alması, buna sadece küçük bir örnektir.

Yeni Dünya Düzeni'ne geçiş, sadece kapitalist talana yeni açılan pazarlarda değil, aynı zamanda mevcut pazarlarda da, yeni güç dengelerinin ve emperyalist etkinlik alanlarının belirlendiği kıyasıya geçen emperyalist rekabet eşlik etti. Bunu dünya işçi ve emekçileri için anlamı daha azgın bir sömürü, daha yoğun baskılar, daha fazla yoksulluk ve sefalet oldu. Bir çok Asya ülkesinde yaşanan nispeten hızlı kapitalist gelişme düzeyi ve sanayileşme, bu gerçeği değiştirmek bir yana, daha derinleştirmiştir. Emperyalist talana tek tek ülkelerdeki sermaye egemenliklerinin yoğunlaşan emek sömürsü ekleniyor. Yeni dönemin emperyalist politika ve stratejilerinin biçimlendiği bu tip toplantılarda dünya halklarının ve işçi sınıfının en ufak bir çıkarı yoktur. Tersine Avrupa-Asya zirvesi vb. emperyalist güdümlü toplantılar, ancak sömürü ve baskının hangi yöntemlerle ve yeni mekanizmalarla daha da yoğunlaştırılabileceği, kapitalistlerin karlarına nasıl daha fazla kar katabileceklerini belirlemeye yöneliktir.

Söz konusu buluşmada "demokratikleşme" ve "insan hakları" sorunlarının bu kez teğet geçilmesi rastlantı değildir. Zira Asya pazarının "cazibesi", oradaki sınırsız sömürü koşullarının güvencesi otoriter rejimlerin varlığına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu ülkelerdeki çalışma koşulları Orta Çağ'ı aratmayacak düzeydedir. Devlet terörü bizzat anayasalarca meşru kılınmaktadır. Toplumsal muhalefetin her türlü büyük bir şiddetle ezilmektedir. Buna rağmen bu ülkelerde sömürülen sınıfların hoşnutsuzluğu had safhadadır. Demokratik haklar için, yer yer devrimci grupların önderliğinde, yer yer de kendiliğinden gelişen, ama genellikle politik içerikli devlet karşıtı gösteriler ve eylemler yaşanmakta ve yaygınlaşmaktadır. Önemli olan safların gün geçtikçe sıkışan işçi sınıfının politik arenada yerini alıp almayacağıdır.

Karl Marx

"Adı Yüzyıllar Boyunca Yasayacak, Yapıtı da..."

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, tarihsel bilimin bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tanhının gelişme yasasını, yani insanların, siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişme derecesinin, devlet kurumlarının, hukuksal görüşlerin, sanatın ve hatta söz konusu insanların dinsel fikirlerinin üzerinde gelişmiş bulundukları temeli oluşturdukları ve, buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil. Marx günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu konuyu aydınlattı; oysa, burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları, karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinliğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duyabileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için,

ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu söz konusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve daha şu son günlerde, Marcel Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımcı bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci *Rheinische Zeitung*'a 1844'te Paris'teki *Worwärts*'a 1847'de Brüksel'deki *Deutsche-Brüsseler-Zeitung*'a, 1848-1849'da *Neue Rheinische Zeitung*'a 1852'den 1861'e değin *New York Tribune*'e katkı, ayrıca, bir sürü kavga broşürünün yayınlanması, tüm yapıtının doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneği'nin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma, işte, eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar.

Marx, işte bu yüzden zamanının en sevilmeyen ve en çok kara çalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu karaçalma ve kargışlara boğmakta birbirleri ile yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaaksızın, örümcek ağıları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtlıyordu. Sibiryada madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve ağlanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabilirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

18 Mart 1883, F. ENGELS,

"Karl MARX'ın Mezarı Başında Yapılan Konuşma"
Marx-Engels, Seçme Yapıtlar, Sol Yayınları, s. 196-198

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

Antakya'da S.Y. Kızıl Bayrak Çalışanlarına Gözaltı ve İşkenceye karşı etten barikat Kitlesele Eylem Hedefine Ulaştı!

24 Şubat günü Antakya'da bir emekçi mahalesinde, afiş çalışması sırasında iki yoldaşımız, mahalledeki işbirlikçilerin ihbarı üzerine sermaye bekçileri tarafından yakalandılar. Yoldaşların haberini aldıktan sonra, 48 saat olan gözaltı süresinin dolmasını bekledik. Komünistlerin iradesini çözmek için işkencecilere, yasal gözaltı süresi olan 48 saat yetmediği için, savcılığa başvurarak gözaltı süresini 7 güne çıkardılar. Yoldaşlarımızı işkencecilerin ellerine sessizce teslim etmemeye kararlıydık. Devrimcilerle düşen sorumluluk gözaltı süresine karşı çıkmak, yoldaşlarımızı sahiplenmek, aileleri komünistlerle kolektif bir çalışmaya davet etmek, örgütlemektir. Hemen bir kolektif oluşturduk, son hızla çalışmaya başladık. İHD'ye başvurduk. Bir basın toplantısı yapacağımızı haber verdik. Yakınlarımızdan, yoğun işkence altında olan yoldaşlarımıza sahip çıkıp, bizimle hareket etmelerini istedik. İHD Antakya temsilciliği kapılarını bizlere bir türlü açmadı. Ailelerle yapacağımız basın açıklamasını kalabalık bir kitle ile İHD'nin kapalı kapıları önüne gerçekleştirdik. Aileler; "çocuklarımız serbest bırakılınca dek eylemlerimizi sürdüreceğiz. Mücadelemiz meşru ve haklıdır" dediler. İHD'nin kapalı kapıları önünde yaptığımız basın açıklamasından sonra aileler dağıldı. Oluşturmuş olduğumuz birim aracılığıyla devrimci, demokrat olan herkesi bu insanlık dışı olaya karşı desteğe çağırıyorduk. Aileler ise komşularını ve mahalleyi işkenceye karşı kararlı bir tutuma, devrimcileri desteklemeye, onurlu mücadeleye çağırıyordu. Ertesi gün için yapılacak eylemin biçimini, ailelerle tartışarak kararlaştırdık. HADEP Antakya il binasında bedenlerimizi süresiz açlık grevine yatacağıktık. Ertesi günü saat 13:00'de ailelerle beraber HADEP il binasına gittik. "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!", "İşkenceye Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!", "Polis Terörüne Son!", "Bahri ve Yılmaz Yalnız Değil, Çocuklarımız Serbest Bırakılınca Dek Süresiz Açlık Grevindeyiz, Susmayacağız!" yazılı dövizlerimizi de asarak açlık grevini başlattık. Yerel basını saat 15:00'de basın açıklamasına çağırıp, olabildiğince geniş ve aktif bir kitleyi eylem yerine çekmeye çalıştık. İlk başta ailelerden oluşan 60-70 kişilik bir kitle toplandı. Kitle zamanla büyüdü. Basın saat 15:00'de geldi. Devletin sistemli işkencesini ve terörünü

kınayan basın açıklaması ve yaptığımız konuşmalar, öte yandan ailelerin çocuklarını sahiplenme bilinciyle hareket etmesi gelen kitle üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Sazlarıyla gelen ziyaretçiler açlık grevini coşkulu bir eyleme dönüştürdüler. Oluşturmuş olduğumuz eylem komitesinden iki temsilci seçtik. Temsilciler gelen ziyaretçilerle ilgileniyordu. Sermaye devletinin insanlık dışı işkence uygulamasına karşı dayanışma içinde olmak gerektiğini anlatıyorduk. Gece sık sık ziyaretçiler geldi. Ortama devrimci politik tartışmalar hakimdi. Coşku dolu gençler eylemlerimizin gidişatından çok memnun oldular. Antakya'nın böyle bir eyleme ihtiyacı olduğunu sürekli söylüyorlardı.

Gece, polis saldırısına karşı tedbirlerimizi aldık. Bir grup yattık, ikinci grup nöbet tuttu. Düşman saldırısına karşı uyanık olmalıydık, güvenliğimizi sağlamalıydık. Bir süre sonra gün doğdu. Saat 11:00'de aileler direniş yerine gelmeye başladı. Yapacağımız basın açıklamasını herkese haber vermiştik. Saat 13:00'e doğru sayısı 250'yi bulan kitlenin çoğunluğunu aileler oluşturuyordu. Kitle birbirlerini tanıyan insanlardan oluştuğu için polisler (sivil) eylem yerine sızamadılar. Sıkı bir güvenlik sağlamıştık. Sosyalist ve yerel basın da gelmişti. Alinteri ve Kurtuluş

açlık grevinde bize destek verdiler. Antakya bölgesi, çok uzun zamandan beri devlet terörüne karşı böylesi bir sahiplenmeye ilk defa tanık oluyordu. Saat 14:00'de kitle 400'e yaklaşmıştı. Basın açıklamasını yaptık. Sosyalist basınla ortak hazırladığımız basın açıklamasını okuduk. İşkencecilere mesajlarımızı net bir biçimde iletmiştik. Direnmekte kararlıydık. Basın açıklamasından sonra sloganlar atıldı. "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "İşkenceye Karşı Tek Yumruk, Tek Barikat!", "Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!". Süleyman Nazif Lisesi öğrencilerinin hazırladığı açlık grevini destekleyen metni okuduk. Eyleme halaylarla devam edildi.

Eyleme katmayı başardığımız kitle karşısında işkenceciler geri adım atmak zorunda kaldılar. Arkadaşlarımızı savcılıktan alınan sürenin dolmasından üç gün önce serbest bıraktılar. Serbest bırakılan yoldaşlar hemen direniş yerine geldiler. Basın da oradaydı. Basına açıklama yaptılar.

"Bizleri susturamayacaklar! Bize işkence yapıldı! Askı, kaba dayak, tazyikli su, psikolojik baskı... Ancak işkence bizi sindiremez. Mücadeleye devam edeceğiz!"
**Devrimci Onur İşkenceyi Yenecek!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Antakya'dan komünistler**

Bir "şölen"... Komünistler... Reformistler...

17.02.1996 Pazar günü, Soğanlı Mutlu Düşün Salonu'nda işten atılan Caan Tekstil işçileri ile dayanışma için "İşçilerin Birlik ve Dayanışma Şöleni" düzenlendi. Şölenin düzenleyicileri Emek Partisi Girişimcileriydi. Bu liberal-reformist grup, şölenle devrimcilerin etkinliklerini engelleyebilmek için akla gelmeyecek yasaklamalar ve bahaneler geliştirdiler. Devrimci gazete ve dergilerin satışını yasaklamaktan tutun da, slogan atılmasını engellemeye kadar her şeyi denediler. Başlıca bahaneleri; "Biz bu geceyi iki arkadaşın nişanıymış gibi düzenledik. Bu yüzden dikkatli olmalıyız" oldu. Geceyi gerçekten bir nişan havasında sürdürmek için ellerinden geleni yaptılar. Ancak biz komünistler, bu liberal kuyrukçuların tüm engelleme çabalarına rağmen geceyi devrimcileştirmek ve bir dayanışma etkinliğine dönüştürmek için elimizden gelen tüm çabayı sergiledik. Koymaya çalıştıkları tüm yasakları birer birer çiğneyip devrimci çalışmanın yolunu açtık. Gazete satışı, kuşlarımızı, sloganlarımızla gecenin atmosferini değiştirdik. Geceye katılan diğer devrimciler de (Alinteri ve Direniş gazetesi okurları) bizimle birlikte bu reformistlere karşı ortak tutum aldılar.

Caan tekstil işçileri şunu iyi bilmelidir ki, kazanmanın yolu mücadeleden geçer. Sermaye devletinin saldırılarına karşı, düzeni hedefleyen militan-politik bir mücadele hattı örnek zorundayız. Bunun da yolu, şölenle de görüldüğü gibi, uzlaşmacı pasifistlerle değil, devrimcilerle komünistlerle birlik olmaktır.

Komünist Bir Tekstil İşçisi

Tüm Sağlık-Sen 6. Yıldönümü Şenliği: Eğlenmek serbest, devrimci politika yasak!

15 Şubat günü, İzmir İsmet İnönü Sanat Merkezi'nde, Tüm Sağlık-Sen'in 6. kuruluş yıldönümü nedeniyle, bu sendika tarafından bir şenlik düzenlendi. Şenliği hazırlayanlar, etkinliğe kendi reformist-sendikalist damgalarını basmak için elinden geleni yaptılar. Başta devrimci-sosyalist gazete satışı ve slogan atmak olmak üzere her türlü devrimci etkinlik yasaklandı. Sağlık çalışanlarının uzun ve zorlu mücadelesi sonucu kurulan Tüm Sağlık-Sen'in reformist yöneticileri, 6. yıldönümünü politik özünden koparılan bir "eğlence"ye dönüştürmeye çalıştılar. Ne tüm şiddetle süren kirli savaş, ne işkence, yargısız infaz, gözaltında kaybetmeler, cezaevi katliamlarıyla almış başını giden devlet terörü, ne de işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sermayenin yeni saldırı paketleri... Toplumun temel sorunlarından hiç biri gündeme alınmadı. Böylesi bir atmosferde, bir takım reformist grupların mesajlarının okunmasına rağmen, SY Kızıl Bayrak'ın gönderdiği mesajın es geçilmesi elbette şaşırtıcı değildir. Dikkat çeken bir diğer olgu ise salonda elini kollunu sallayarak dolaşan polisler olmuştur.

İzmir'den Kızıl Bayrak Okuru Bir Sağlıkçı

Gazi Büyük Halk Direnişi Birinci Yılında

Gazi Ruhunu Kuşanmaya!

**Katil devletten
hesap sormak için...
Sermayenin topyekün
saldırısını püskürtmek için...
Hak ve özgürlüklerimizi
söke söke almak için...
Emek cephesinin
devrimci birliği için...**

BARİKATLARA!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

1 5 G ü n l ü k S o s y a l i s t G a z e t e